

เอนก เจียมพิทยานุวัฒน์

“**ป๊า**” ผู้ถักทอสายใยแห่งรัก

มิโกะ

เอนก เจียมพิทยานุวัฒน์

“ป๊า”
ผู้ถักทอสายใยแห่งรัก

สารบัญ
Content

คำนำ

ตอนน้ำท่วมใหญ่กรุงเทพฯ ปี พ.ศ. 2554 ฉันกลับจากสหรัฐอเมริกา เพื่อมาอยู่เป็นเพื่อนป๊า และมะมาที่สามพราน นับเป็นช่วงเวลาแห่งความสุข เพราะได้ใกล้ชิดป๊ามากกว่าทุกครั้ง และมีโอกาสได้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตมากมาย เลยตั้งใจตั้งแต่ตอนนั้นว่าจะทำหนังสือให้ลูกหลานรุ่นหลังได้รับรู้ว่า “ป๊า” เผชิญอะไรมาบ้างกว่าจะสร้างรากฐาน และความมั่นคงในชีวิตให้พวกเราอย่างทุกวันนี้

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของ “ป๊า” ตั้งแต่ยังเด็ก แต่งงานกับมะมา ก่อร่างสร้างตัว สร้างรากฐานครอบครัว มีพวกเราทั้ง 5 คน จนถึงปัจจุบันที่เป็นอากงของหลาน ๆ ถึง 10 คน ผ่านการเล่าเรื่องและมุมมองของฉันซึ่งเป็นลูกสาวคนโต โดยข้อมูลทั้งหมดรวบรวมมาจากป๊ารวมทั้งผู้คนรอบข้าง

ระหว่างการจัดทำหนังสือเล่มนี้ ฉันมีโอกาสได้พูดคุยกับผู้คนแวดล้อมป๊า ญาติผู้ใหญ่ น้อง ๆ รวมทั้งพนักงานบริษัท ฯลฯ ได้ฟังความคิดของแต่ละคนในมุมที่ไม่เคยรู้มาก่อน รู้สึกทึ่งกับความสามารถของป๊า และภูมิใจในตัวป๊า สัมผัสได้ถึงความรักความอบอุ่นในครอบครัว มีโอกาสได้พูดคุยถึงสิ่งที่อยู่ในใจแต่ไม่มีโอกาสได้สื่อเป็นคำพูดออกมา หลายครั้งที่น้ำตาซึมด้วยความปลื้มปิติ นับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขอย่างมากสำหรับฉัน

หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะสื่อให้เห็นถึงความผูกพันที่แน่นแฟ้นระหว่างพวกเราในครอบครัว ซึ่งจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป ฉันต้องขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมทุก ๆ คน ที่ช่วยกันสร้างสรรค์จนหนังสือเล่มนี้สำเร็จออกมา ขอบคุณป๊า มะมา ตั่วอี๊ หยี่โกว และทุก ๆ คนสำหรับข้อมูลที่มีคุณค่า ขอบคุณ คุณอ้อ-อังสนา ทรัพย์สิน คุณต้อย-นิภาพร เพิ่มทรัพย์ ที่ช่วยเรียบเรียงเนื้อหาภาษาไทย คุณกฤษณี วัฒนกุลจรัส ที่ช่วยแปลในภาคภาษาอังกฤษ คุณบอล-กิตติภูมิ หาญพัฒนกิจพานิช ที่ช่วยจัดอาร์ตเวิร์ควางเค้าโครงให้หนังสือเป็นรูปเป็นร่าง รวมถึงคุณบูม-เจนวิทย์ เจียมมานิสกุล ที่ช่วยประสานงานในทุกด้านจนงานสำเร็จลุล่วง ผลงานชิ้นนี้ถือเป็นความภูมิใจของฉัน เพราะสำหรับฉันแล้ว “ป๊า” คือคนเก่ง คือผู้นำ คือแบบอย่าง ที่ควรจารึกเรื่องราวเอาไว้ตลอดไป

Preface

In late 2011, I flew back from the United States to be with my parents at the family's home in Sampran District of Nakorn Pathom Province, 58 kilometers west of Bangkok. It would have been a normal family visit except for an unusual circumstance; at the time, areas in Bangkok and the surrounding provinces were hit by Thailand's biggest flooding in decades.

The big flood seemed to put every life on hold. While waiting for the floodwaters to subside, my siblings and I made the most of the time we had tending to our parents' needs, and at times just keeping them company. My Father seemed to enjoy our quality time together as he began reminiscing about his adventurous younger years. Listening to his stories, I learned more about his past, his thoughts, and his dreams. For the first time in a very long time, I had never felt so close and so proud of him. It was then that I decided to publish a book about my Father, Anake Chiempitayanuvat.

This is a story of my Father by his own account and through the eyes of other family members, friends and relatives, colleagues and people within his circle. I, the oldest daughter, am the narrator of the book.

His story begins before he was born, when his parents migrated from mainland China to start a new life in the Kingdom of Thailand around 100 years ago. It continues on from his childhood to the marriage to my Mother with five children and the building of a lifelong career in the textile industry. Today, he is a successful businessman and a happy Grandfather of 10 grandchildren.

Over the course of making this book, I had a chance to interview a lot of people who have known my Father from different angles, from senior relatives and my siblings, to our company's employees and many more. There were many sides of him I had never known before. Thanks to their recollection, I have learned more about my Father's brilliant business sense, his perseverance, and most of all, his character. He is a living example of a true visionary, a successful entrepreneur and a beloved family man.

As for myself, this book is a chance to express my thoughts and feelings toward my Father, to simply say how much I love him and how grateful I am to be his daughter. It was something I had never thought I could or would express in written words. I had never realized that doing so would get me teary eyed from tremendous joy and happiness.

I hope this little biography will introduce the younger generations of the Chiempitayanuvat family to the life of a visionary man who has devoted his entire life to building a sustainable foundation and prosperity for his family and everyone involved in the Chiem Patana Group.

This book project is a labor of love; it has put the entire family on a mission to create a little gift for my Father and further strengthened our bonding in the process. I would like to thank everyone who has contributed to the production of this book. I am sincerely thankful to my Mother, my paternal and maternal Aunts, every family member and relatives for their invaluable inputs. My editors, Angsana Supsin and Nipaporn Permzup put in tremendous effort to help turn my vision into reality. Kittibhoom Harnpatanakitpanich created artwork for this book, and Janvit Chiemmanisakul helped coordinate everything and bring it across the finish line. Furthermore, my translator, Krissanee Vattanakunjaras made it possible to communicate our story with many generations of the Chiempitayanuvat family. And finally, my deepest gratitude to my Father whose life story is my personal inspiration. I hope to be a good example for the future family generations just like my Father has been for my generation.

บทที่ ๑
Chapter 1

จุดเริ่มแห่งผืนผ้า
Beginning of the Tapestry

ชีวิตวัยเด็กที่ตลาดน้อย

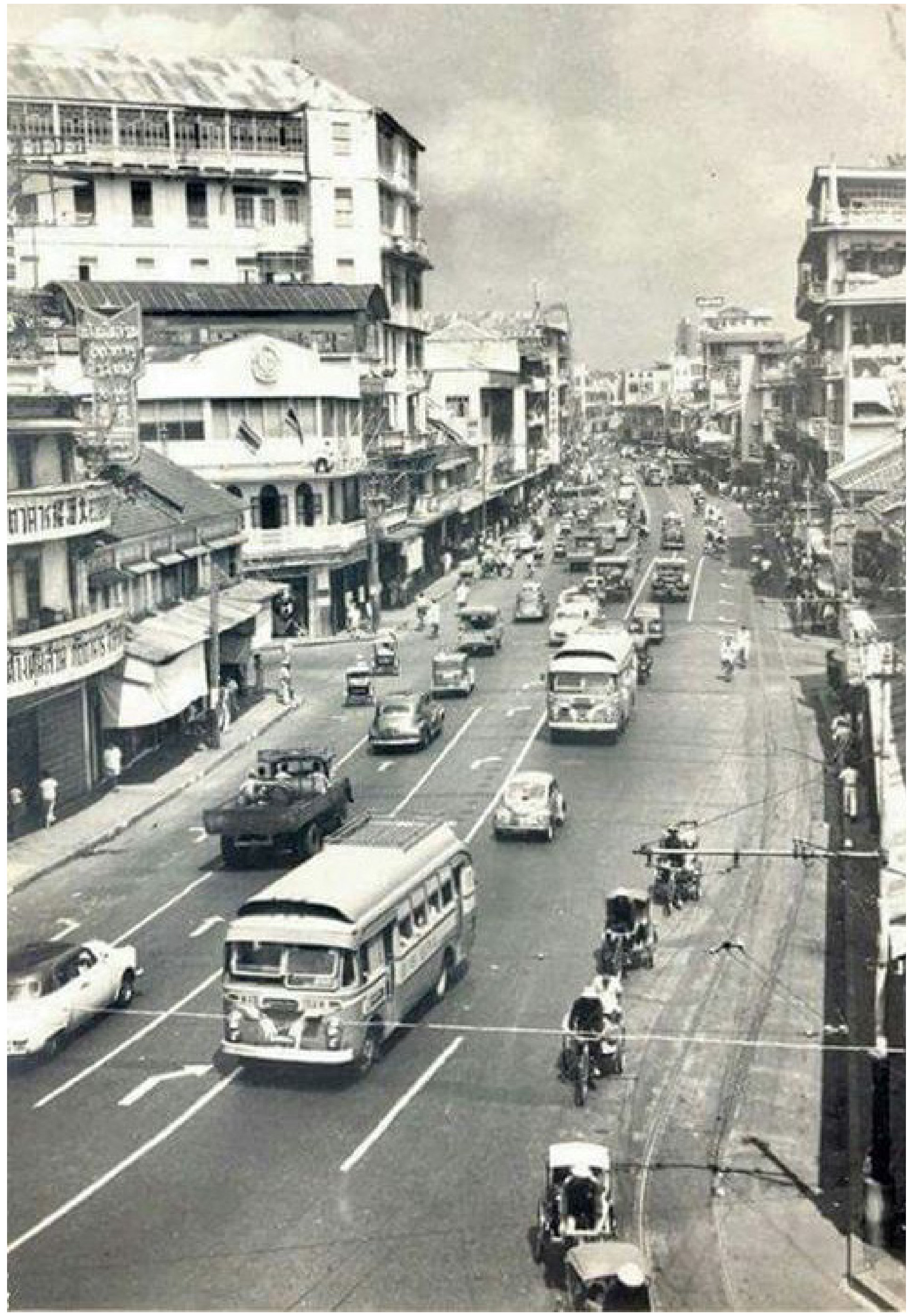
ป๋าชื่อเอนก เจียมพิทยานุวัฒน์ เกิดเมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2476 ในครอบครัวชาวจีนซึ่งอพยพมาจากมณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน ตั้งแต่สมัยก่อนสงครามโลก ป๋ามีพี่น้องทั้งหมด 6 คน ป๋าเป็นลูกชายคนที่ 2 มีพี่ชาย 1 คน น้องชาย 1 คน และน้องสาวอีก 3 คน อาศัยอยู่ที่ตลาดน้อย

ป๋าเล่าให้ฟังว่าอากงชื่อนายเกียเตีย แซ่เจียม บ้านเดิมอยู่ที่อำเภอโผวเล้ง มณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน มีอาชีพขายรองเท้า ต่อมาก็เปลี่ยนมาทำเส้นหมี่ซั่ว แต่ด้วยความยากจนมีหนี้สิน จึงตัดสินใจอพยพมาเมืองไทยเมื่ออายุได้ 19 ปี

เมื่ออากงมาถึงเมืองไทยก็รับจ้างเป็นจับกังแบกหาม ตอนแรกนั้นอาศัยและรับจ้างแบกหามอยู่แถวโรงไฟฟ้าวัดเลียบ ทำได้ไม่นานก็ได้งานเป็นลูกจ้างทำกระเบื้องในโรงงานแถววัดตะเคียน บางกอกน้อย อากงเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาดี หวีผมเรียบแปล้ ท่าทางเรียบร้อย ขยันขันแข็งมาก ทำงานหนัก และประหยัดเพื่อเก็บเงินส่งให้ทางบ้านที่เมืองจีนไปใช้หนี้ โดยส่วนใหญ่จะไม่กินข้าวกลางวันจะได้มีเงินเก็บเยอะ ๆ จนทำให้เป็นโรคกระเพาะเรื้อรังตลอดชีวิต

เมื่อทำอยู่ที่โรงงานกระเบื้องได้ระยะหนึ่ง เหล่ากงที่เมืองจีนก็ตามอากงให้กลับไปแต่งงานกับสาวต่างหมู่บ้านในอำเภอเดียวกันชื่อเต็กหม่วย แซ่จึง ตอนแรกอากงไม่ยอมกลับ เพราะกลัวจะไม่ได้ทำงานต่อ เถ้าแก่เจ้าของโรงงานเลยรับปากว่าให้ไปแต่งงานก่อน กลับมาก็ยังให้ทำเหมือนเดิม อากงเลยยอมกลับไปแต่งงาน

◀ ในช่วงปี พ.ศ. 2490–2500 บนถนนเจริญกรุง แถบแยกแปลงนาม สามล้อถีบยังคงเป็นพาหนะหลักที่ผู้คนเลือกใช้ในชีวิตประจำวัน
In the late 1940s to early 1950s, along Charoen Krung Road near the Plaeng Nam intersection, the cycle rickshaw remained the transport of choice for Bangkok's everyday life

ถนนเยาวราช พ.ศ. 2500

Yaowarat Road (Chinatown) in 1957

Childhood in Chinatown

My Father was born on May 10, 1933 to Chinese immigrants who left the Guangdong Province in China before World War II. He is the second oldest son of six siblings - one older brother, one younger and three sisters. The family lived in Talad Noi (Little Market) neighborhood in Chinatown, Bangkok.

Our paternal Grandfather 's name was Kia Tia. He was a burly and handsome man. His hair was always neatly combed. He had good manners and was extremely diligent. His hometown was Pou Leng District in Guangdong Province. Grandfather used to sell shoes for a living and later became a noodle maker. But when poverty and debts were too much to bear, he decided to immigrate to Thailand at the age of 19.

Once on Thailand soil, Grandfather started off as a cheap laborer for hire. He lived and worked in the area around Wat Lieb Power Plant for a short while before getting a job as a worker at a ceramic factory near Takien Temple in Bangkok Noi District. He worked hard to send money home to repay the debts. To save up as much as he could, he usually skipped lunch. This habit later caused him chronic gastritis throughout his life.

After working for a few years at the ceramic factory, his Father – our great grandfather – asked him to go back to China to marry a girl named Jiung Tek Muey from a nearby village in the same district. At first, Grandfather resisted for fear of losing his job when he came back. Only after the factory owner promised to wait for him, did Grandfather agree to the marriage. He was 24 at the time.

▲ โรงงิ้วตกเจ็ก ที่เคยรุ่งเรืองในเยาวราช ปี พ.ศ. 2503

A Chinese opera house that once thrived in Yaowarat, 1960

▶ รถรางสายถนนเจริญกรุง วิ่งจากสนามหลวงถึงปลายถนนเจริญกรุง

The Charoen Krung tram line ran from Sanam Luang (the Pramane Ground) to the end of Charoen Krung Road

▼ ป้อมมหากาฬ บริเวณถนนราชดำเนิน ซึ่งภายหลังก่อตั้งเจียมพัฒนา ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยวาดแบบมาจากป้อมนี้

Mahakan Fort on Ratchadamnoen Road, which later inspired the trademark design of Chiem Patana after its establishment

After the marriage, he returned to Thailand with his wife, our Grandmother. As he continued to work at the ceramic factory, his first son was born. To cope with the increasing expenses to look after his family, Grandfather decided to quit the job at the ceramic factory and experimented with the textile business with the suggestion of a friend who was a clothes salesman. His job was seemingly simple. He bought piles of clothes from wholesale shops and sold them to retail customers. He had a skill for this, and cloth retailing became his trade since then.

Assorted lines of fabrics came from textile shops around Sampeng, the center of textile trading in the middle of bustling Chinatown. Most were made of cotton packed in folds and sold by the yard at affordable prices.

Grandfather did not open a retail shop, nor did he rent a space for the purpose. Instead, he ran his business on foot – literally. With piles of clothes strategically placed across his shoulders, he walked long distances, in and out of lanes and alleys no matter how big or small, to deliver his goods right to customers' doorsteps. His retail routes covered both living residences in back alleys and shop houses along busy roads.

Soon he saved enough money to expand his business; he bought a shoulder pole attached with a wicker basket on each side to carry more clothes and to better display his fine fabric selections. Still, he relied on the door-to-door salesmanship. His daily route started from Talad Noi to Si Praya to Hua Lampong Central Railway Station to Odien Circle – a difficult long walk especially with loads of clothes on his shoulders.

When my Father, the second born son, was 5 or 6 years old, the family moved to Talad Noi. Grandmother was a full-time housewife taking care of every household chore. At home, the children helped organize the folds of clothes for sale the next day. Sometimes after school, the boys took turns following their Father out on his business route to help out and learn the textile trade.

Grandfather had a loud voice. He was stern, strict, but reasonable. He did not like the idea of his children sleeping over anywhere. On the other hand, Grandmother was more approachable with her gentle smiles and kindness towards each and every one of her children. My Father and his siblings rarely went out to play with other kids; they came straight back home after school. They had daily meals together. As a result, they developed a strong kinship over the years of the strict rules created by Grandfather. They helped one another with the family business and other problematic situations. No one strayed off track of their goals. Everyone was part of the teamwork. Everyone revered Grandfather.

There was only one full-scale family trip to a recreational area called Wang Kaew located in Nakorn Nayok Province, about 100 kilometers northeast of Bangkok. Grandfather rented a bungalow for that trip. But normally he would rather visit relatives or his friends at their houses.

"Your grandpa was the role model for his children. They absorbed his ways of doing things, took up his personality, his way of life as a family man who was always faithful and devoted to his loved ones," said Auntie Supaporn, my Father 's younger sister.

Grandfather was an industrious, hardworking man, but he also ensured that his children had a good education. He sent his boys to Kulab Wittaya, a Chinese-language school nearby. Unfortunately, only after two months of schooling, World War II broke out.

During the war, Grandfather evacuated the whole family from central Bangkok, the main target of the Allies' air raids. The family stayed at a friend's house near Klong Khwang in Bang Kae District – then, a remote rice field far from the capital center. Despite wartime circumstances, Grandfather braved his way back home to fetch piles of clothes from the stock for sale to customers around the hideout areas to raise money for daily expenses.

The war dragged on with bomb explosions almost every day. Yet, at a rare interval, Grandfather decided to move back home to Talad Noi only to be greeted with more bombs. And it was evacuation all over again. This time the family stayed at Talad Plu area. It was here where Grandfather decided to set up a place for

ตอนแต่งงานอากงอายุ 24 ปี หลังจากแต่งงานแล้ว อากงกับอาม่าก็พากันมาอยู่เมืองไทย อากงกลับมาทำโรงงานกระเบื้องได้พักหนึ่ง พอมีลูกชายคนแรกครอบครัวมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นเลยขอลาออกจากโรงงานกระเบื้อง พอดีเพื่อนที่ขายผ้าแนะนำให้ไปรับผ้าจากร้านมาขายก็เลยยึดอาชีพขายผ้านับแต่นั้นมา

ผ้าที่รับมาขายนั้นมาจากร้านขายผ้าย่านสำเพ็ง ส่วนใหญ่เป็นพวกผ้าฝ้าย ผ้าเป็นชิ้น ๆ ซึ่งราคาไม่แพงมาก ตัดแบ่งขายเป็นหลา การขายก็ไม่ได้เปิดเป็นร้าน หรือเช่าที่ขายเป็นหลักแหล่ง แต่อากงใช้วิธีเดินแบกผ้าเป็นพับ ๆ เป็นชิ้น ๆ พาดบ่าออกไปเร่ขายตามตรอกซอกซอยบริเวณที่เป็นบ้านคน หรือร้านค้าโชห่วยห้องแถวริมถนน แบกขายมาเรื่อย ๆ พอมีทุนก็เริ่มขยับขยายเป็นคานหาบมีกระจาดใส่ผ้าอยู่ 2 ข้าง ซึ่งก็ยังเดินเร่ขายตามบ้านตามร้านเหมือนเดิม โดยขายจากตลาดน้อยเรื่อยไปถึงสี่พระยา หัวลำโพง จนถึงโอเดียน ซึ่งนับว่าไกลอยู่มาก

พอป๊าอายุได้ประมาณ 5 – 6 ขวบ ครอบครัวก็ย้ายมาอยู่ที่ตลาดน้อย ส่วนอาม่าเป็นแม่บ้านดูแลกิจการในบ้านโดยเด็ก ๆ ช่วยงานช่วยจัดผ้าอยู่ที่บ้าน บางวันป๊ากับพี่น้องผู้ชายก็ออกไปช่วยขายด้วย โดยผลัดกันหลังเลิกเรียน เพื่อไปเรียนรู้วิธีการขายผ้า

อากงเป็นคนเสียงดัง ดุ และเข้มงวดแต่มีเหตุมีผล ไม่ชอบให้ไปค้างคืนที่ไหน ตอนเด็ก ๆ ป๊า และพี่น้องไม่ค่อยได้ไปไหน เรียนเสร็จก็กลับบ้านมากินข้าวด้วยกัน มีครั้งเดียวที่ไปเที่ยวกันทั้งครอบครัวก็คือ ตอนไปเช่าบังกะโลที่วังแก้ว นครนายก ส่วนใหญ่แล้วอากงจะพาไปเยี่ยมญาติหรือไปบ้านเพื่อนอากงมากกว่า

พี่น้องสนิทสนมกลมเกลียวช่วยกันทำงาน ไม่มีใครดื้อ ไม่มีใครมีนิสัยแตกเหล่า ทุกคนกลัวอากงมาก ส่วนอาม่านั้นใจดี ยิ้มอยู่เสมอ และตามใจลูกทุกคน ซึ่งหยี่โกวสุภาภรณ์เคยพูดไว้ว่า...

"พี่น้องทุกคนจะซึมซับการกระทำต่าง ๆ ของอากงเป็นต้นแบบ ได้ลักษณะนิสัย ได้วิถีชีวิตเหมือนกับอากง รวมทั้งการมีครอบครัวเดียวและรักครอบครัวมาก"

อากงเป็นคนขยัน ในขณะเดียวกันก็สนับสนุนให้ลูกทุกคนได้รับการศึกษา โดยส่งไปเรียนที่โรงเรียนจีนใกล้บ้านชื่อโรงเรียนกุหลาบวิทยา แต่เรียนได้เพียงแค่ 2 เดือนก็เกิดสงครามโลกครั้งที่สองขึ้น

ช่วงสงครามอากงต้องอพยพครอบครัวหนีเครื่องบินทิ้งระเบิดไปอยู่แถวคลองขวาง บางแคกับเพื่อน ซึ่งแต่ก่อนเป็นทุ่งนาไม่เจริญเหมือนกับปัจจุบัน แม้อพยพไปแล้วแต่อากงยังต้องกลับ

อากง (59) ที่ญี่ปุ่น

Grandfather , 59, in Japan

business; he rented a stall in Talad Plu market to sell clothes.

Amidst wartime hardships, Grandfather managed to hire a Chinese language tutor to homeschool his children and made sure that they continued to get their education even though all schools were closed.

When World War II came to an end, Grandfather moved his family back to the familiar neighborhood of Talad Noi. My Father was about 10 years old at the time. The Kulab Wittaya School resumed, but two years later he moved to another Chinese school named Kai Check in Yod Se neighborhood. He studied there until he was 16 or 17 years old when the government led by Prime Minister Field Marshal P. Pibunsongkram shut down the school.

Most Chinese immigrant families then sent their children to study in China instead. But unlike his friends, my Father decided to stay in Thailand to help Grandfather run the family business.

Grandfather told me that my Father was a stubborn kid, playful and smarter than his siblings. There were many heroic episodes at school. For instance, he once snatched the rod from the teacher's hand, refusing to be punished for the fault that he believed was not his. He did not shy away from making his case whenever he was right. Such brave and confident behaviors were quite unique and rare in the old days when children were taught to obey the elderly for whatever reason.

When the school days ended, my Father and his brothers began to work full time for Grandfather. The business went well with a clothes cart replacing the basket stretcher. The brothers took turns pushing the cart in the middle of which wide selections of fabrics were on spacious display. On it were stacks of clothes practically taller than a kid version of my Father .

Yet, it remained a door-to-door retailing business. They roamed in and out of the same old lanes and alleys in the same old neighborhoods but with more variations, from clothes for men's suits and cotton selections, to a brand-new fabric called "linen." Patterns and designs for women were relatively few, however.

"Grandpa usually took his sons out, one at a time, to learn more about fabrics and the textile business in the Sampeng lane. At the time, there were no clothes manufacturing in Thailand. Most products sold in Sampeng market were imports, especially from Japan," said Father .

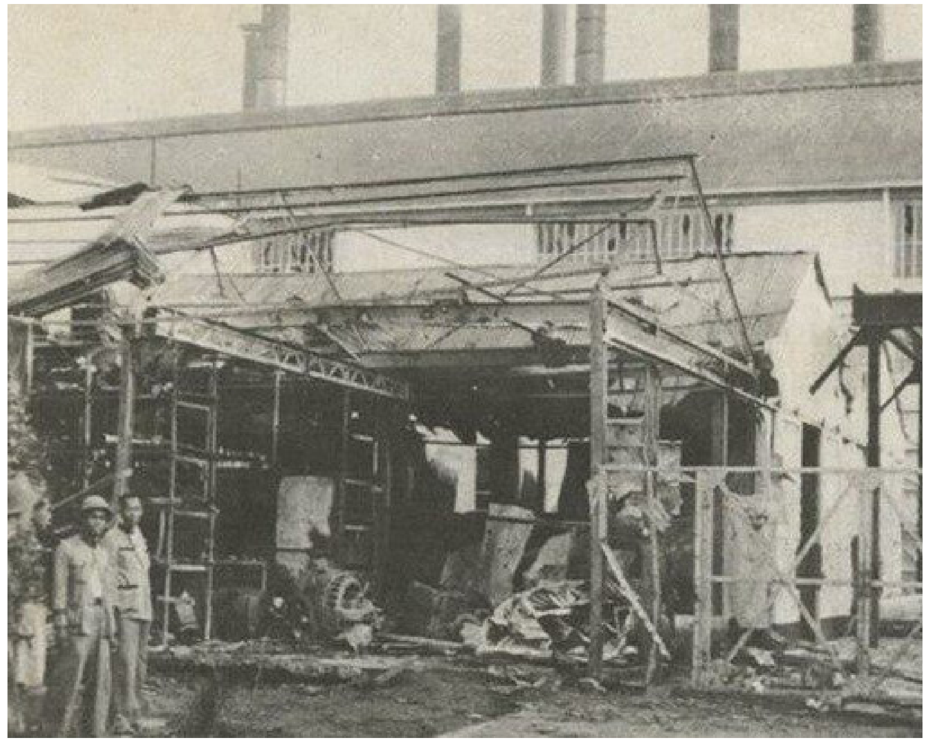
Business went on as usual for a while. But eventually it became clear that mobile retailing on cart, day in and day out, was inefficient; the sale were unpredictable. Besides, it was physically exhausting and time-consuming. The family brainstormed for a better way to increase sales as an agent of textile shops to tailor shops with direct delivery services. Their idea was to present assortments of sample sheets from Sampeng to tailor shops and let them choose by themselves or sometimes fulfill their specific orders.

It was a peak time for tailor business before the rise of ready-to-wear. Everyone wore tailor-made clothing: from shirts to pants to skirts to school uniforms and other kinds of garments. Popular tailor shops included Songsamai, Broadway and Art's Tailor. Some are still in business today.

My Father and his younger brother, Uncle San Chiemmanisakul, liked to discuss new strategies and new methods of selling clothes. My Father did not want to remain an agent forever only to earn small margins. It was around this time that linen imports from England became very popular. My Father tried to dig up as much information on the ultimate sources of these products from their labels and shipments. Once he succeeded, he asked an English teacher to write a business letter to the linen manufacturers offering them business while cutting down middleman expenses and bypassing distributors and resellers.

As a result, Grandfather became a linen importer with more selections available directly from the manufacturers. Thanks to the importing business, the family trade became registered under the name, Chiem Tek Tieng.

Later on, a relative of Grandfather 's moved to Hong Kong. Grandfather and my Father took this opportunity to fly there and explore its textile market. They discovered a new kind

โรงไฟฟ้าวัดเลียบเสียหายการถูกโจมตีเมื่อ 24 มกราคม พ.ศ. 2485

The Wat Lieb Power Plant was damaged in an attack on January 24, 1942

บ้านไปเอาผ้ามาขายให้กับผู้คนในละแวกนี้เพื่อหารายได้ไว้ใช้จ่าย

สงครามกินเวลายาวนาน ระเบิดลงไม่เว้นแต่ละวัน แต่มีบ้างที่เว้นช่วง อากงเลยตัดสินใจกลับไปตลาดน้อย แต่โชคกลับไม่เข้าข้างปรากฏว่าพอกลับไประเบิดก็ลงอีกทำให้ต้องอพยพกันอีกครั้ง คราวนี้จึงย้ายไปอยู่ที่ตลาดพลู ที่นั่นอากงเช่าแผงรายวันในตลาดเพื่อขายผ้า ซึ่งในระหว่างที่หนีสงครามโรงเรียนก็ปิด อากงจึงจ้างครูมาสอนภาษาจีนให้กับเด็ก ๆ ที่บ้านด้วย

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง อากงก็พาครอบครัวย้ายกลับมาที่ตลาดน้อย ตอนนั้นป๊าอายุประมาณ 10 กว่าขวบ พอโรงเรียนเปิดป๊าก็กลับไปเรียนต่ออีก 2 ปี แล้วย้ายไปเรียนที่โรงเรียนจีนชื่อ ไคเซ็กแถวยศเส จนอายุได้ 16-17 ปี โรงเรียนจีนก็ถูกสั่งปิดจากนโยบายของจอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมานตรีในขณะนั้น ครอบครัวชาวจีนส่วนใหญ่เลยแก้ปัญหาโดยส่งลูกหลานไปเรียนต่อที่เมืองจีนแทน แต่ป๊าอยากช่วยงานทางบ้าน จึงไม่ไปเรียนต่อเหมือนกับเพื่อน ๆ

อากงเคยเล่าว่าตอนเป็นเด็ก ป๊าทั้งดื้อ ทั้งซน แต่มีความฉลาดกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ มีวีรกรรมมากมาย เช่น เคยแย่งไม้เรียวจากครูเวลาจะถูกตี และชอบเถียงหากว่าตัวเองไม่ผิด ซึ่งถือว่าแตกต่างจากพฤติกรรมของเด็กทั่ว ๆ ไปในยุคนั้นที่ต้องเชื่อฟังและอยู่ในโอวาทผู้ใหญ่

หลังจากโรงเรียนถูกปิด ป๊ากับพี่น้องผู้ชายซึ่งไม่ต้องไปโรงเรียนแล้วก็เริ่มช่วยงานอากงอย่างจริงจัง สลับกันไปช่วยเข็นผ้า ตอนนั้นกิจการค้าผ้าของอากงเริ่มขยับขยายเป็นรถเข็นขายผ้ามีกระบะตรงกลางเพื่อวางผ้าได้มากขึ้น กองผ้าสูงกว่าตัวป๊าตอนเด็ก ๆ โดยการขายยังใช้วิธีการเข็นรถเร่ขายตามตรอกตามซอยในละแวกเดิม ในรถเข็นเริ่มมีผ้าหลากหลายมากขึ้น ทั้งผ้าตัดเสื้อชุดทำงานของผู้ชาย ผ้าที่ทอจากฝ้าย รวมทั้งผ้าตัวใหม่คือผ้าลินิน แต่ยังไม่มีผ้าสวย ๆ สำหรับผู้หญิง

"เวลาอากงไปสำเพ็งในตอนกลางคืนก็จะพาลูกไปวันละคน เพื่อให้ทุกคนมีความรู้เรื่องผ้า สมัยนั้นเมืองไทยยังไม่มีโรงงานทอผ้า ในตลาดสำเพ็งส่วนใหญ่ผ้าจะมาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากญี่ปุ่น"

ทำไปสักระยะป๊ากับพี่น้องผู้ชายเริ่มเห็นว่าการเข็นรถเร่ขายไปเรื่อย ๆ นั้นทำให้คาดคะเน การขายลำบาก อีกทั้งยังเหนื่อยและสิ้นเปลืองเวลามาก จึงคิดเพิ่มวิธีการ

of wrinkle-free fabric perfect for suit making. It was called "Dacron" in the United States. Chiem Tek Tieng was the first to import this fabric to the Thai market. However, not long after that, a Japanese competitor came along, by the name of "Tetoron" or locally called "Toray." With more modern patterns and designs, "Tetoron" became a big hit among local customers. My Father decided to fly to Japan to make a deal with the manufacturers. This meant not only wider varieties of the latest collections, but also cheaper sale prices for Thai customers.

This trading of fabrics was the beginning of Dad's lifelong venture into the textile industry.

ร้าน "เจียมเต๊กเตี่ยง" แห่งแรกก่อตั้งในปี พ.ศ. 2493 ณ บ้านเลขที่ 105 ในย่านตลาดน้อย

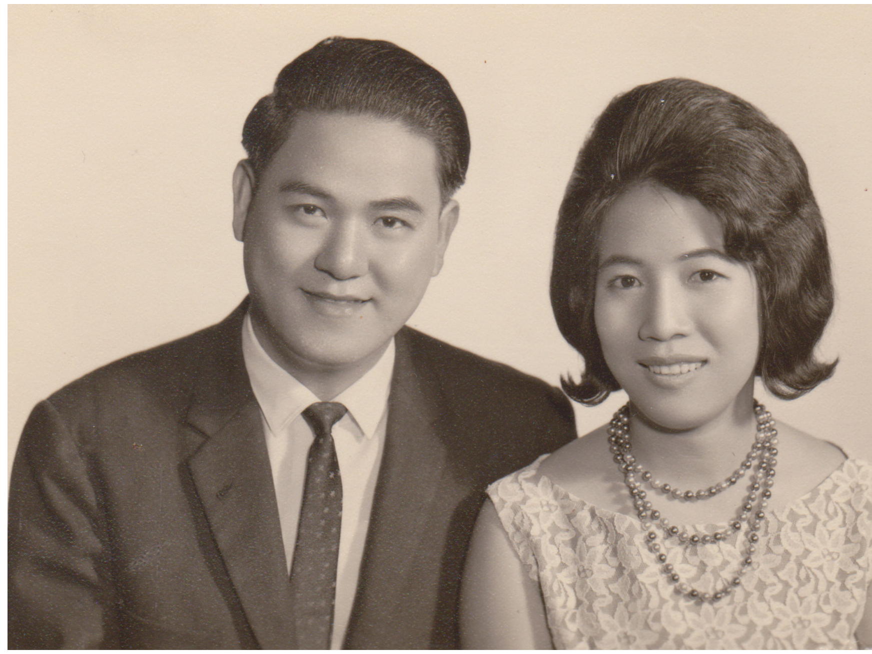
The first "Chiem Tek Tieng" shop, founded in 1950 at house number 105 in Talad Noi District, Bangkok

ขาย โดยรับเป็นคนกลาง ติดต่อส่งผ้ากับร้านตัดเสื้อโดยตรง ใช้วิธีตัดผ้าที่รับมาจากสำเพ็งเป็นชิ้นตัวอย่างเล็ก ๆ ไปให้กับร้านตัดเสื้อเลือกซื้อ หรือหากร้านตัดเสื้ออยากได้ผ้าแบบไหนก็ไปหามาให้ตามต้องการ สมัยนั้นร้านตัดเสื้อเฟื่องฟูมาก เนื่องจากยังไม่มีเสื้อผ้าสำเร็จรูปขาย ทุกคนต้องไปตัดเสื้อ กางเกง หรือกระโปรง ชุดนักเรียน เครื่องแบบต่าง ๆ ที่ร้านตัดเสื้อ ซึ่งมีอยู่หลายร้าน เช่น ร้านทรงสมัย บรอดเวย์ อาร์ตเทเลอร์ เป็นต้น บางร้านก็ยังเปิดกิจการมาจนถึงปัจจุบัน

ป๊ากับน้องชายคนเล็ก – ซาเจ็ก สันติ์ เจียมมานิสกุล มักจะคุยกันเรื่องแนวคิดใหม่ ๆ ในการขายผ้าอยู่เรื่อย ๆ เพราะป๊าเริ่มไม่อยากเป็นคนกลาง เนื่องจากได้กำไรน้อย ประจวบเหมาะกับที่ช่วงนั้นผ้าลินินนำเข้าจากอังกฤษเริ่มเป็นที่นิยม ป๊าเลยพยายามสืบหาข้อมูลแหล่งผลิตจากห่อผ้า โดยขอให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษเขียนจดหมายติดต่อให้โดยตรงเพราะอยากลดต้นทุนไม่ต้องซื้อผ่านหลายต่อ อากงจึงนำเข้าผ้าลินินจากผู้ผลิตโดยตรง มีผ้าหลากหลายมากขึ้น และเนื่องจากเป็นการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศจึงต้องจดทะเบียนการค้าโดยใช้ชื่อว่า "เจียมเต๊กเตี่ยง"

หลังจากนั้น มีญาติอากงย้ายมาอยู่ฮ่องกง ป๊ากับอากงเลยไปดูตลาดผ้าที่นั่น และได้เห็นผ้าตัดชุดสูทเนื้อผ้าไม่ยับ ซักแล้วไม่ต้องรีด ซึ่งที่อเมริกาเรียกว่า ผ้าเดครอน (Dacron) จึงนำเข้ามาขายในเมืองไทยเป็นเจ้าแรก แต่ต่อมาไม่นานก็มีผ้าเทโทรอน (Tetoron) ของญี่ปุ่นหรือที่เรียกกันว่า "ผ้าโทเร" (Toray) เข้ามาตีตลาด โดยร้านค้าเจ้าอื่นสั่งเข้ามาขาย ปรากฏว่าด้วยรูปแบบการดีไซน์ที่ใหม่กว่า คนเลยหันไปนิยมผ้าโทเรแทน ป๊าจึงวางแผนจะไปซื้อผ้าโทเรจากญี่ปุ่นโดยตรง เพื่อจะได้เลือกแบบใหม่ ๆ รวมทั้งราคาก็ถูกกว่าที่ซื้อผ่านร้านในเมืองไทย

และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ป๊าเข้ามาทำธุรกิจค้าผ้าอย่างจริงจังและเต็มตัว

▲ ซาเจ็ก สันติ์ และซาซิ่ม อมรทิพย์ เจียมมานิสกุล

Uncle San Chiemmanisakul and his wife

▼ ป้ายร้าน "เจียมเต๊กเตี่ยง" ยังถูกเก็บเป็นอย่างดีถึงปัจจุบัน

Chiem Tek Tieng signboard has been kept in a good condition to this day

บทที่ ๒
Chapter 2

พาถักทอรากฐาน
Knitting the Foundation

ป๊าไปทัศนศึกษากับกลุ่มเพื่อนนักศึกษามหาวิทยาลัย Kinki

Father went on a trip with his friends from Kinki University

ไปทำงานที่ญี่ปุ่น

การนำเข้าผ้าจากต่างประเทศโดยเฉพาะจากญี่ปุ่นเข้ามาขาย ทำให้ป๊าตัดสินใจเดินทางไปอยู่ญี่ปุ่น ตอนแรกตั้งใจไปอยู่แค่ 3 เดือนเพื่อไปดูงานแสดงสินค้า (Trade Fair) แต่พอไปเข้าจริงก็เห็นช่องทางการทำการค้ามากขึ้น ได้เห็นตลาดและติดต่อโรงงานต่าง ๆ ป๊าเลยตัดสินใจว่าจะไปทำงานที่ญี่ปุ่นเสียเลย โดยหลังจากกลับมาจัดการเรื่องราวต่าง ๆ แล้ว ป๊าก็กลับไปเช่าตึกเปิดสำนักงานธุรกิจส่งออกชื่อ “Koeki Boeki Shokai” ที่เมืองโอซาก้า โดยจ่ายค่าเช่าเป็นรายเดือน ที่นั่นป๊าจะติดต่อกับโรงงานทอผ้าผู้ผลิตของญี่ปุ่นโดยตรง เป็นตัวแทนหาผ้า ส่งผ้านำเข้ามาขายให้กับร้านขายผ้าของ อากงที่สำเพ็งตามความต้องการของตลาดในเมืองไทย และมองหาลู่ทางการตลาดผ้าใหม่ ๆ เพิ่มเติม

ตอนไปญี่ปุ่นครั้งแรกป๊าถือพาสปอร์ตไต้หวันทั้ง ๆ ที่เกิดในเมืองไทย เนื่องจากตอนช่วงป๊ายังเด็ก อากงเคยพาครอบครัวกลับไปเมืองจีนเพื่อไปรักษาตัวจากการเป็นโรคกระเพาะ อยู่ได้ระยะหนึ่งอาม่าก็คลอดซาเจ็กสันติ์ที่นั่น พอกลับมาเมืองไทยอากงไม่อยากยุ่งยากเลยแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าครอบครัวอพยพมาจากเมืองจีน ทุกคนเลยใช้พาสปอร์ตไต้หวัน หลังจากอยู่ที่ญี่ปุ่นได้ 1 ปี ป๊าก็กลับมาเมืองไทยเพื่อต่อวีซ่า และคืนสัญชาติมาเป็นสัญชาติไทย

นอกจากทำงาน ป๊ายังถือโอกาสเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม กลางวันไปทำงาน ตอนเย็นไปเรียนที่มหาวิทยาลัย “Kinki” เอกวิชาเศรษฐศาสตร์ โดยพักอยู่ที่หอพักนักศึกษาต่างชาติ “Kansai Kokusai Gakuyu Kaikan” ทำให้มีเพื่อนนานาชาติ ทั้งไทย พม่า อินโดนีเซีย อเมริกา

ป๊า และคุณประพล เพื่อนนักศึกษาไทย

Father and Khun Praphon, a fellow Thai student

กลุ่มเพื่อนนักศึกษาไทยในญี่ปุ่น

Thai fellow students in Japan

An Expatriate in Japan

In the early stage, the family's textile business mostly relied on imported goods. Japanese textiles in particular were in such high demand that my Father decided to go to the source himself. His initial plan was to stay in Japan for three months to attend trade fairs and observe the latest trends in the industry. While surveying the Japanese market and contacting local manufacturers, he found that there were a lot of business opportunities waiting to be tapped. He delved into the unexplored opportunities by opening an office in Japan. A temporary stay turned into a long-term investment in the Japanese textile imports.

This bold move was a turning point for both the family's business and his life. After returning to Thailand to make necessary preparations, my Father flew back to Japan for a more ambitious mission. He rented an office space in Osaka as the base for his company named "Koeki Boeki Shokai", and began to get his hands on the whole process, from making business deals with local manufacturers, to being a sales agent and supplying Japanese textiles for sale at the family's shops in Bangkok. While serving the demands in the Thai market, he also kept an eye on business opportunities for introducing new fabrics to his home country.

My Father was born in Thailand, but he carried a Taiwanese passport the first time he went to Japan. This was because when he was little, Grandfather returned to China to get treatments for his gastritis and took the whole family with him. While staying there, Grandmother gave birth to the third son, my Father 's younger brother. On the trip back to Thailand, Grandfather avoided unnecessary paperwork by telling the immigration authorities that the whole family, all carrying Taiwanese passports, emigrated from China.

After a year in Japan, my Father came back to Thailand to renew his visa and claimed his Thai citizenship.

คุณมิตานิ ถ่ายช่วงปี พ.ศ. 2560

Mr. Kenji Mitani photographed around 2017

การทำงานที่ญี่ปุ่นทำให้ป๊ารู้จักกับชาวญี่ปุ่นหลายคน หนึ่งในนั้นคือ คุณเคนจิ มิตานิ ซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัท เทยินฯ (Teijin) โรงงานทอผ้าอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น และเป็นบุคคลในสายการทำงานที่ใกล้ชิดกับป๊ามาตั้งแต่นั้น

คุณมิตานิพูดถึงป๊าว่า "คุณเอนกเป็นคนกล้า ลุย ถ่อมตัว เหมือนคนญี่ปุ่น รักครอบครัว กตัญญู ขี้เกรงใจ อยู่ได้ทุกที่"

คุณมิตานิพบกับป๊าครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2502 ที่สำนักงานโรงงานเทยินโชจิ (Teijin Shoji) ตอนป๊าไปติดต่อซื้อผ้า คุณมิตานิรับผิดชอบทางด้านสินค้าสิ่งทอ และส่งสินค้าให้ตลาดเมืองไทย ด้วยความที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เลยถูกชะตากันตั้งแต่แรกและสนิทสนมกันมาตั้งแต่นั้น

"คุณเอนกเป็นคนซื่อสัตย์ ขยัน เรียนด้วยทำงานด้วย และต่างเป็นคนโสด ทำให้สนิทกันเป็นพิเศษ"

ในปี พ.ศ. 2509 คุณมิตานิมาประจำที่บริษัท เทยินประเทศไทย ซึ่งตอนนั้นบริษัท เทยินมาตั้งโรงงานทอผ้าชื่อ "เทยินโชจิ" โดยร่วมทุนระหว่างญี่ปุ่นกับไทย ในสัดส่วน 51% เป็นของญี่ปุ่น และ 49% เป็นของคนไทย

ร้านขายผ้าในสำเพ็งส่วนใหญ่ซื้อผ้าจากโรงงานเทยินโชจิ ซึ่งร้านที่เป็นตัวแทนขายผ้าจากโรงงานเทยินโชจิมีอยู่ 4 เจ้า คือ ร้านเซียเฮียบเซ้ง ร้านลิ่นฮะเฮง ร้านดีวานจันด์ของคนอินเดีย และร้านเจียมเต๊กเตี่ยงของอากง อากงยังนำเข้าผ้าจากญี่ปุ่นด้วยซึ่งต้องเสียภาษีแพงแต่ขายดีมาก

ในยุคนั้นนิยมผ้าบูลุคซึ่งเป็นผ้าตัดกระโปรงสำหรับผู้หญิง มีคุณอาภัสรา - นางงามจักรวาลเป็นนางแบบโฆษณา ส่วนผ้าตัดเครื่องแบบทหาร ชุดนักเรียน ก็เป็นที่นิยมมาก ฝ่ายขายของร้านเจียมเต๊กเตี่ยงเริ่มทำตัวอย่างผ้าเป็นไดเร็คเมล ส่งให้ลูกค้าทุก 3 เดือน พร้อมข่าวสาร

While in Japan, my Father was a businessman by day and student by night. He took courses in Japanese language and studied economics at Kinki University. He stayed at the dormitory of Kansai Kokusai Gakuyū Kaikan for international students. This was where he made friends with other international students from Thailand, Myanmar, Indonesia, and the United States.

He also got to know more Japanese people in his business circle. One of them was a gentleman named Kenji Mitani. He worked at Teijin Shoji Company, Japan's No. 1 textile manufacturer. My Father and Mr. Mitani first met at an office of the Teijin Shoji Company in 1959 when my Father went to purchase textile products. At the time, Mr. Mitani was in charge of textile products and exports to the Thai market. They were about the same age, had good chemistry, and hit it off right from the very start. They have formed a close friendship ever since. Over the years, they had become great friends, and Mr. Mitani became my Father 's key contact in the line of work.

"Anake is a courageous man; he is not afraid to try new things," said Mr. Mitani. "He is also humble like Japanese people. He is a family man, full of gratitude and respect for others. He is a very considerate, low-maintenance man.

"Anake is honest and diligent. Apart from work, he made time for academic studies. We were both single at the time and naturally became close friends."

In 1966, Mr. Mitani came to work full time for Teijin in Thailand. The company built a textile manufacturing company named Teijin Shoji, a joint venture between Japan and Thailand, with 51 percent and 49 percent shares, respectively.

Most of the textile shops along the Sampeng lane bought merchandise from Teijin Shoji Thailand. Its four distributors were Sia Hiep Seng, Ling Ha Heng, Indian-owned Di Wan Chand and my Grandfather 's Chiem Tek Tieng. Grandfather 's shops also imported textiles from Japan. Although import taxes were high, Japanese-made merchandise generated substantial sales.

▲ จากขวา : อาม่า อากง ซาโกว ตั่วอี๊ ที่สนามบินดอนเมือง กำลังจะเดินทางไปญี่ปุ่น ไปเยี่ยมป๊า ม้า

From right : Grandmother, Grandfather , Auntie Sumana, and Auntie Kanya at Don Mueang International Airport, preparing to travel to Japan to visit Father and Mother

▼ ป๊า อาม่า และอากง ที่ญี่ปุ่น

Father , Grandmother, and Grandfather in Japan

ผ้าใหม่ ผ้าที่ขายดี ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีไดเร็คเมลในเมืองไทย

คุณมิตานิเล่าว่าในช่วงนั้นราวปี พ.ศ. 2513 คนไทยที่ขายผ้าในสำเพ็งส่วนใหญ่จะซื้อเชื่อมาก่อนจากโรงงานแล้วเอาผ้าไปขายในราคาถูก แต่พอจ่ายเงินไม่ยอมจ่ายให้ครบถ้วน เช่น ซื้อมา 10 บาท ขายไปถูก ๆ แค่ 7 บาท จ่ายที่เชื่อโรงงานไว้เพียง 3 บาท ได้กำไร 4 บาท แล้วเลิกกิจการไปเลย ทำให้โรงงานที่ขายผ้าไม่อยากทำการค้าด้วย

คุณมิตานิบอกว่าปกติแล้วในการค้าขายกำไรถือเป็นเรื่องสำคัญ อย่างคุณดีวานจันด์ เจ้าของร้านขายผ้าดีวานจันด์ยังเคยบอกว่า ลงทุนไปแล้วต้องมีกำไรกลับคืน แต่คุณมิตานิบอกว่าป๊าไม่เหมือนพ่อค้าทั่วไป ธุรกิจของป๊าไม่เน้นการมีเงินคืน หรือไม่มีเงินคืน ป๊าใจกว้าง เรียบง่าย ร้านที่สำเพ็งคนรวย ๆ ต้องมีรถเบนซ์ ต้องแต่งตัวหรูหรา ใช้ของแพง แต่ป๊าไม่ทำ ไม่ใช่เพราะไม่มีเงิน แต่ป๊าสมถะไม่ฟุ่มเฟือย

คุณมาซาโอะ นิชิซากิ ผู้จัดการโรงงานเทยินโชจิ เคยบอกว่าที่ตกลงทำธุรกิจระหว่างไทยเทยิน กับร้านเจียมเต๊กเตี่ยง ยอมให้ร้านเจียมเต๊กเตี่ยงเป็นตัวแทนก็เพราะรู้จัก และเคยเห็นการทำงานของอากง และป๊ามาก่อนว่าเป็นคนขยัน และลงมือทำงานด้วยตัวเอง ไม่ใช้ลูกน้องทำงานเหมือนร้านอื่น ๆ จึงเชื่อใจและยินดีที่จะทำงานร่วมกัน

ระหว่างปี พ.ศ. 2533-2537 คุณมิตานิย้ายไปเป็นผู้จัดการที่ฮ่องกง, เซี่ยงไฮ้ และนานตง ประเทศจีน หลังจากนั้นก็กลับมาประจำที่เมืองไทยอีกครั้ง และหลังเกษียณอายุแล้วก็ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยตลอดมา

"คุณเอนกเป็นคนกล้าคิด กล้าทำ ผมเองยังสู้ไม่ได้เลย"

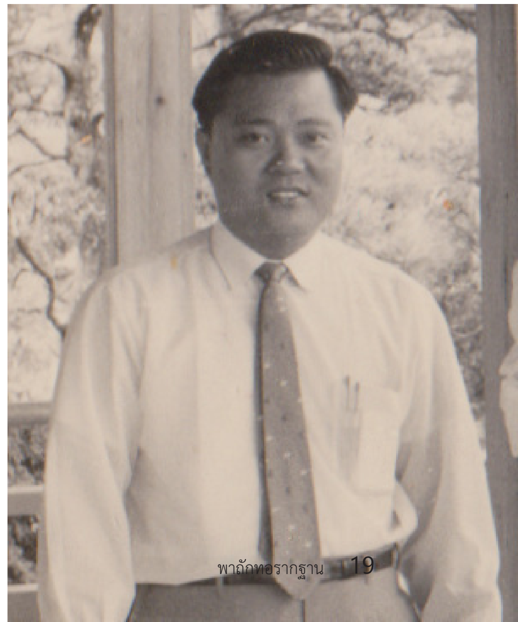
หลังจากป๊าเปิดโรงงานทอผ้าแล้ว ป๊าก็ไม่ค่อยได้พบกับคุณมิตานิบ่อยนัก ส่วนใหญ่จะให้น้องชายเป็นคนติดต่อเรื่องการตลาด แต่เคยมีคนจากนิชชิน โบเซกิ (Nisshin Boseki) บริษัทใหญ่ในวงการปั่นด้ายของญี่ปุ่น เคยไปดูโรงงานของป๊ามา แล้วบอกคุณมิตานิว่า

"ไม่คิดเลยว่าโรงงานในเมืองไทย จะมีศักยภาพดีเท่ากับที่ญี่ปุ่น"

ธุรกิจนำเข้าส่งผ้ากลับไปเมืองไทยของป๊าเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นที่เชื่อถือของโรงงานที่ญี่ปุ่น จากห้องเช่าสำนักงานเล็ก ๆ เริ่มขยับขยายเป็นตึก ประกอบกับห้องที่เช่าเดิมถูกเวนคืนที่ดินเพื่อตัดสร้างถนนไฮเวย์ ป๊าเลยไปซื้อที่ดินมา ปลูกตึกสำนักงานใหม่เอง ตั้งชื่ออาคารว่า "มิมาซึ" อันหมายถึง "สามพี่น้อง"

Chiem Tek Tieng was also the first in Thailand to experiment with the direct mail marketing strategy. The sales department sent fabric samples to customers via quarterly direct mails attached with newsletters featuring the latest trends and the best-selling fabrics. The textile market at the time was blooming full of fashionable products. This included "Bu Look" fabric made famous by Miss Universe, Apasra Hongsakula – the product's advertising presenter who wore them in skirts. Other popular kinds were fabrics made for uniforms of the military and students.

Mr. Mitani recalled that in the 70s, most Thai textile shops in Sampeng would make partial payments for merchandise from Teijin Shoji. They sold to retailers at prices cheaper than the costs prices and the retailers did not pay off the orders in full. For example, a product cost 10 baht but was sold at 7 baht. The shops then paid the company only 3 baht, kept 4 baht as profit and closed the shops. This gave the local industry a bad name and naturally manufacturers did not want to do business with these shops.

He admitted that profit was important for any business. Mr. Di Wan Chand, the owner of another leading textile company that named after him, said so himself that "investment must yield returns." In the case of my Father, Mr. Mitani observed something different. Unlike other businessmen, my Father did not seem to value money over everything else. As far as Mr. Mitani has observed, my Father has always been generous and has enjoyed the plain and simple living. While other rich owners of textile shops along the Sampeng lane drove Mercedes-Benz cars, wore expensive clothes, and generally lived lavishly, my Father chose not to go on that extravagant path. It was not because he did not have money; he was just more into smart spending and was content with the simple lifestyle he had.

Mr. Masao Nishizaki, the Bangkok branch manager of Teijin Shoji factory from Japan, recalled that the main reason why the joint venture between Thai Teijin and Chiem Tek Tieng came through was because the Japanese counterpart trusted both my Grandfather and Father . They knew from first-hand experience working with Grandfather and Father that they were hard-working men who would rather not wait for the workers to do all the work like most other shops. Thanks to Teijin Shoji's trust and my Grandfather 's and Father 's character, Chiem Tek Tieng was appointed as the Teijin Shoji distributor in Thailand. It became a mutually productive business undertaking. Mr. Nishizaki later became executive managing director of Teijin Shoji in Japan.

Mr. Mitani left Thailand to take on manager posts in Hong Kong, Shanghai and Nantong in Mainland China during 1990-1994. After finishing the terms overseas, he came back to Thailand to resume his work at Teijin Shoji until retirement. He has been living in Thailand ever since.

"Anake dares to think outside the box; he is not afraid to make bold decisions to try out his ideas," said Mr. Mitani.

After opening the Chiem Patana textile factory, my Father and Mr. Mitani hardly had a chance to meet because his younger brother, our Uncle San, took care of most of the marketing work. Mr. Mitani was updated on my Father 's progress when someone from Nisshin Boseki, Japan's leading spinning company, made a field visit to the Chiem Patana factory. He told Mr. Mitani that "he did not know that a factory in Thailand could be as efficient as its Japanese counterparts."

The textile exports to Thailand were growing continuously while earning trust from Japanese manufacturers. My Father expanded the business from renting a small office space to owning an entire building. Coincidentally, the location of the old rental office was expropriated to build a highway. My Father therefore decided to buy land to build a new office building. He named it "Mimasu," meaning three brothers.

My Father was the first Thai person to buy a building to run his own business in Japan. At the time, the Japanese regulations were not so strict on such matters. These days, however, it is much more difficult for foreigners to open a business in Japan.

While my Father was running the business in Japan, my Grandfather rented a small shop in the Sampeng lane near the bustling Klong Thom market. Grandfather 's shop sold

อาคาร มิมาซึ อันหมายถึง สามพี่น้อง

Mimasu Building, meaning three brothers

ป๊าเป็นคนไทยคนแรกที่ลงทุนสร้างตึกทำการค้าเป็นของตัวเองที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในตอนนั้นทำได้ไม่ยากเพราะรัฐบาลไม่คุมเข้ม ผิดกับปัจจุบันที่คนต่างชาติจะทำการค้าเปิดกิจการในญี่ปุ่นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

ตอนป๊าอยู่ที่ญี่ปุ่น อากงเปิดร้านเป็นของตัวเองโดยเช่าเป็นร้านเล็ก ๆ ที่สำเพ็ง ตรงคลองถม ขายผ้าที่ส่งมาจากญี่ปุ่น โดยร้านทางสำเพ็งส่งไอเดียไป ป๊าก็จะสั่งโรงงานผู้ผลิตที่ญี่ปุ่นผลิตให้ และส่งกลับไปขายที่หน้าร้าน

ร้านของอากงร้านแรกคือ "เจียมเต๊กเตี่ยง" มีชื่อเป็นภาษาไทยว่า "เจียมค้าผ้า" ร้านที่สองคือ "เจียมสมาน" ซึ่งอยู่ตรงข้ามกัน และร้านที่สามคือ "เจียมพาณิชย์" ห่างจากร้านที่สองราว 200 เมตร ทั้งสามร้านขายผ้าตัดชุดผู้ชายเป็นหลักอยู่ในสำเพ็ง โดยอากงมองการณ์ไกล ตั้งใจเปิดร้านให้กับลูกชายคนละร้าน โดยทั้งหมดถือเป็นธุรกิจของครอบครัว

อากงขยายร้านไปเรื่อย ๆ มีประมาณ 9 ห้อง เป็นที่รู้จัก และมีชื่อเสียงมากในสำเพ็ง จนวันหนึ่งญี่ปุ่นเข้ามาตั้งโรงงานทอผ้าในประเทศไทย ป๊ากับซาเจ็กจึงคิดว่าควรเริ่มเตรียมตัวขยายกิจการ

ประกอบกับทางเมืองไทยเห็นว่าป๊าสมควรมีครอบครัว แต่ตัวป๊าเองยังไม่อยากแต่งงานเพราะอยากทำงานหาประสบการณ์มากกว่า

ในจังหวะนั้นเอง อาม่าเกิดไม่สบาย ซึ่งหลายคนลงความเห็นว่าจริง ๆ แล้วเป็นแผนการที่อยากให้ป๊ากลับบ้าน ในที่สุดป๊าก็ต้องเดินทางกลับเมืองไทย **ที่บ้านจึงเริ่มหาสาว ๆ มาให้ป๊าดูตัว...**

Japanese imports supplied by my Father 's company. The Sampeng shop sent ideas for possible upcoming trends to the Mimasu office. My Father would either send made-to-order lists to the Japanese manufacturers or look for ready-made products that met the fashions of the time and would export the products for sale at Grandfather's shop.

Grandfather's first shop was Chiem Tek Tieng or Chiem Kaa Paa (Chiem Textile Trading) in Thai. The second shop was Chiem Saman located across the street from the first shop. The third was Chiem Panich, approximately 200 meters from the second shop. The three shops mostly sold fabrics for tailoring men's clothes. This was my Grandfather's strategy – one shop for each of the three sons and all were part of the family business.

Business continued to expand to nine shophouses. Grandfather 's shops were well-known and had a very good reputation in the Sampeng market. Later on, a Japanese textile factory opened in Thailand. It was then that Father and Uncle San thought it was time to prepare for another kind of expansion.

While Father was busy running the business in Japan, his family at home believed it was time for him to have a family of his own. He did not like the idea at first because he wanted to concentrate on the business and to gain work experience in Japan. Then Grandmother became ill. Many family members suspected it was just a plot to persuade my Father to come home. In the end, my Father yielded to the family's wish; he flew back to Thailand to try the traditional matchmaking.

Little did my Father know that he was about to meet his future wife.

หลังจากจบมา 60 ปี ในปี พ.ศ. 2556 ป๋า ได้มีโอกาสกลับไปเยี่ยมมหาวิทยาลัย Kinki อีกครั้ง

Almost 60 years after graduating, in 2013, Father had the opportunity to visit Kinki University once again

บทที่ ๓
Chapter 3

ผสานสายใยรัก
Threads of Love

แต่งงานสาวกระทุ่มแบน

อยู่ที่ญี่ปุ่นป๊าทำแต่งาน มุ่งมั่น จริงจัง จนไม่คิดถึงเรื่องการแต่งงาน พออายุได้ 30 ทางบ้านเห็นว่าอายุเยอะแล้ว ไม่มีทีท่าจะมีครอบครัวสักที อากงกลัวว่าจะมีลูกไม่ทันใช้ จึงหาเรื่องให้กลับกรุงเทพฯ แจ้งข่าวไปว่าอาม่าไม่ค่อยสบาย ป๊าเลยต้องกลับมา

พอป๊ากลับมา อากงอาม่าก็เริ่มหาสาว ๆ มาให้ดูตัว ซึ่งตอนนั้นที่สำเพ็งมีหลายบ้านที่มีลูกสาวสวย ๆ ต่างก็อยากให้ป๊ามาดูตัวกันทั้งนั้น เพราะทุกคนรู้ว่าป๊าเป็นคนขยัน ป๊าก็ตามใจอากงอาม่า ยอมไปดูตัวสาว ๆ ทุกคน แต่ปรากฏว่าป๊าไม่ถูกใจใครเลยสักคนเดียว

ส่วนมะมาตอนนั้นอายุ 19 ย่าง 20 เป็นคนเรียบร้อย ชอบตัดเย็บเสื้อผ้าไว้ใส่เอง สมัยนั้นที่บ้านเป็นร้านทองอยู่ที่อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร อากงกระทุ่มแบน เตี่ยของมะมาบอกว่าผู้หญิงไม่ต้องเรียนสูง จบแค่มัธยมก็พอ มาทำงานช่วยร้านทอง แต่โดยส่วนตัวแล้วมะมาชอบเย็บปักถักร้อย

พอดีอาอี๊น้าสาวของมะมาเปิดร้านขายเสื้อผ้าพวกผ้าถุง ผ้าซิ่น ชุดนักเรียน ซึ่งอยู่ติดกับที่บ้านร้านทอง เวลาร้านทองคนว่าง ๆ มะมาจะชอบมาที่ร้านนี้ ที่ร้านมีจักรเย็บผ้า เวลาคนมาซื้อผ้าซิ่นมะมาก็จะเย็บริม เย็บชายให้ เผอิญเซลล์แมนขายผ้าซึ่งเป็นญาติกับอากงสำเพ็ง ทำงานที่ร้านเจียมเต๊กเตี่ยง มาที่ร้านบ่อย ๆ เห็นมะมาเข้าเลยถามอาอี๊ว่าเด็กคนนี้

Starting a family

While in Japan, Father devoted all his time and energy to work. He was too focused on the business to think about dating, let alone marriage. At the age of 30, he was still a bachelor with no sign of interest in building a family of his own. Grandfather was getting antsy that his son would have children too late as far as the Chinese tradition went.

His family in Thailand, therefore, decided to intervene and the first thing to do was to get him back to his homeland. The family schemed to tell him that his Mother became ill. It worked, because he flew back home immediately. As soon as Father arrived in Bangkok, his parents began the search for the right woman to be his bride. It turned out that there were many candidates in the Sampeng neighborhood, where the family ran the textile business. Many fellow entrepreneurs who had beautiful daughters wanted Father to be their son-in-law because they saw in him a diligent, ambitious man with a bright future. Being a good son as he was, Father went along with his parents' matchmaking plan. He agreed to meet with all the candidates. Unfortunately, he felt no spark with any of them.

During that time, Mother was 19 going on 20. She was well-mannered and well-behaved. Her family ran a gold shop in Krathum Baen District of Samut Sakhon Province, 30 kilometers west of Bangkok. Like other traditional Chinese families, her Father thought higher education was not for girls. So, after finishing high school, Mother began working at the family's gold shop.

As a young girl, Mother loved needlework – she enjoyed making her own dresses. Her aunt opened a shop selling several types of garments, including traditional sarongs[1] and student uniforms. Mother loved to help out with her aunt's business, conveniently located next door, during slow hours at the gold shop. There were occasions when she had the chance to use the shop's sewing machines, but only to tidy up the hems of sarongs for customers.

Sarong is a large, versatile sheet of fabric—often brightly colored, patterned, or made using batik techniques—worn wrapped around the waist or body as a skirt or dress 1

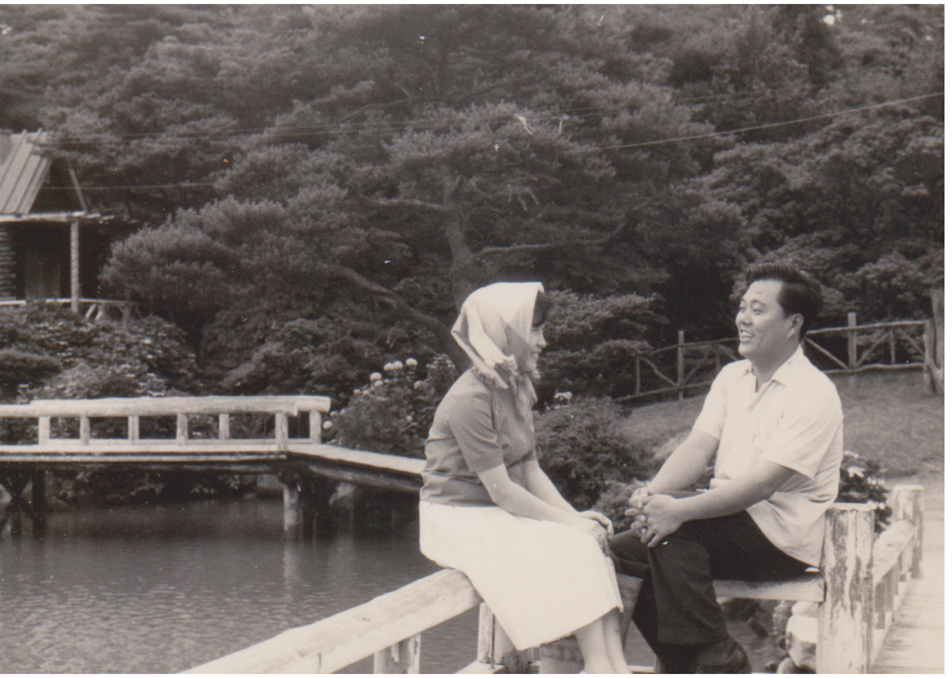
A textile salesman from Chiem Tek Tieng shop, who was a relative of my Grandfather, came to the shop often. One day he dropped by and saw Mother. Intrigued by her look, he asked her aunt who she was. Her aunt told him she was her niece, a daughter of her older sister and her brother-in-law who ran a gold shop next door. Not much time passed before the salesman came back and told her aunt that he would introduce someone from Bangkok for Mother. But first of all, a meeting with her and her family had to be arranged.

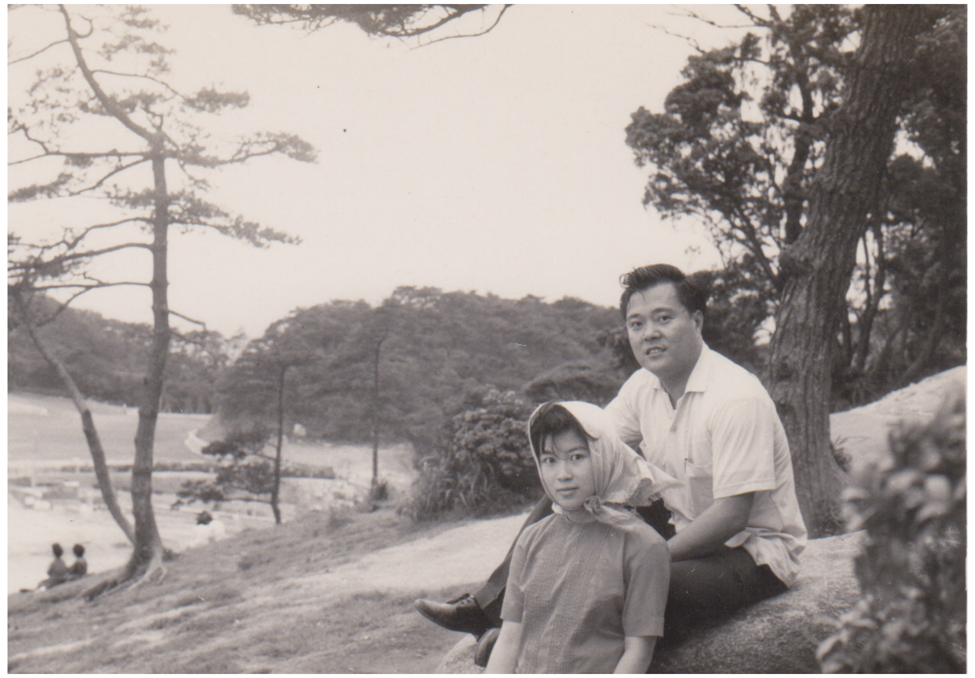
Mother's aunt did not know what to make of this matchmaking approach or how serious the salesman was. So, she decided not to say anything. Besides, her brother-in-law, Mother's Father , was very strict and likely to reject the idea. The possibility for the arrangement to materialize was slim because Father was uninterested in meeting any more girls or getting married; he was already married to work, so to speak, and was on business trips to Hong Kong and Japan most of the time.

But eventually, Father and his parents went to see Mother for the first time. He drove a Mercedes car to her family's gold shop in Krathum Baen. At the time, the gold shop was under renovation so he parked a distance away and let his parents walk to the shop first while he strolled to the nearby bridge across the river. Mother happened to stand in front of the shop when his parents came in. She mistakenly welcomed them, thinking that they came to check out the shop's design to get an idea for their own renovation. Father stood on the bridge casting his glance towards the shop to get a good look at the young woman whom he was supposed to meet. Mother saw him too but they did not have a proper introduction; he left without saying a word.

After that first encounter, the search for his bride-to-be was over. There was no need to look any further for more candidates because his mind was made up; he was immediately drawn towards her at first sight and he wanted to marry her. He asked his parents to talk with her parents and ask for their permission to arrange an engagement.

At first, Mother's Father was reluctant to marry his daughter to a man from the capital city of Bangkok while they lived far away in a suburban town. But Father 's family made it clear that Father 's intention was sincere and that he was serious about the marriage proposal. Her Father did some background checks on Father from the people he knew who owned shops in the Sampeng area of Chinatown.

เป็นใคร อาอี๊ก็บอกว่าเป็นลูกของพี่สาวร้านทอง หลังจากนั้นไม่นานเขาก็มาบอกอาอี๊ว่าจะแนะนำคนที่สำเพ็งมาดูตัว

อาอี๊ของมะมาไม่กล้ารับปากเพราะอากงกระทุ่มแบนดุมาก เลยเก็บเป็นความลับไม่ยอมบอกใคร ทั้งไม่มั่นใจว่าเซลล์แมนจะพูดจริงมากน้อยแค่ไหน ซึ่งจริง ๆ แล้วในตอนนั้นป๊าก็ไม่ได้สนใจใคร ทำแต่งานเดินทางไปฮ่องกง และญี่ปุ่นอยู่ตลอด

หลังจากนั้นไม่นาน ป๊ากับอากงอาม่าก็มาดูตัวมะมา โดยป๊าขับรถเบนซ์มาจอดใกล้ ๆ ร้านทอง พอดีที่ร้านกำลังปรับปรุงใหม่ มะมาอยู่หน้าร้านเลยต้อนรับเองด้วยเข้าใจว่าคงมาดูการออกแบบร้านเพื่อเป็นแนวทางไปปรับปรุงร้านบ้าง พอลงจากรถ ป๊าไม่ได้เข้าไปในร้านแต่ไปยืนตรงสะพานท่าน้ำแล้วหันหน้าเข้ามาที่ร้านเพื่อจะได้มองเห็นมะมาชัด ๆ ซึ่งนั่นเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นหน้ากัน แล้วก็กลับไปโดยไม่ได้พูดจากัน

จากการดูตัวครั้งนั้น ป๊าก็ไม่ต้องไปดูตัวสาวที่ไหนอีก เพราะถูกใจมะมาทันที และบอกอากงอาม่าให้มาพูดคุยเรื่องการหมั้นอย่างเป็นทางการ พออากงกระทุ่มแบนรู้ว่าป๊าเป็นคนกรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยวางใจสักเท่าไร แต่เมื่อทางครอบครัวป๊าตั้งใจมาทาบทาม อากงก็เลยหาข้อมูลกับคนรู้จักที่มีร้านอยู่ในสำเพ็ง

"ยี่ห้อเจียมเต๊กเตี่ยงนี่รับรองได้ ถามคนในสำเพ็งได้เลย ลูกชายเขาเป็นคนดี"

หลังจากนั้น ญาติที่เป็นเซลล์แมนก็มาบอกอาอี๊ของมะมาว่าป๊าจะมาสู่ขอ อาอี๊ไม่ยอมรับปาก บอกว่าต้องไปคุยกับอากงกระทุ่มแบนก่อน

พออาอี๊มาบอกอากงกระทุ่มแบน อากงก็ยังลังเลไม่ค่อยแน่ใจเลยไปสืบกับเพื่อน ๆ ที่สำเพ็งอีกครั้ง ทุกคนต่างประหลาดใจและตกใจว่าลูกชายร้านนี้มาสนใจสาวกระทุ่มแบนได้อย่างไร เพราะกระทุ่มแบนกับสำเพ็งอยู่ไกลกันมากแถมในสำเพ็งเองสาว ๆ สวย ๆ ก็เยอะแยะแต่ก็ทิ้งท้ายว่า

อาม่า อากง กระทุ่มแบน

Krathum Baen Grandmother and Grandfather

"Chiem Tek Tieng is a reliable brand. Ask anyone in Sampeng and they would say the same thing. Guaranteed. And the sons are good people."

At the next visit to Mother's aunt's clothing shop, the salesman relative mentioned the marriage proposal again. This time she said she would raise the topic to her brother-in-law.

When the proposal was approaching, Mother's Father continued with his detective work on Father . He checked with his friends in the Sampeng neighborhoods again. They were surprised that a son of the Chiem Tek Tieng owners from Chinatown, Bangkok would have interest in a country girl from Krathum Baen, given the long distance between those two. There were a lot of other beautiful women in the city. But everyone agreed on one thing:

"The sons of this family are not trouble makers; they are diligent and hardworking. They are good people, taking up from their parents. So if a son of the family wants to marry your daughter, you might as well accept the proposal right away."

Despite such reassuring testimonials of Father 's character, Mother's Father was still worried and unsure about the marriage. Continuing the search for the right decision, he went to pray and cast fortunetelling lots in front of the Buddha images of his reverence at three temples – Wat Rai King, Wat Ban Chang Tai, and Wat Sothon. All results came out wonderful.

Having received all sorts of reassurance, Mother's Father finally agreed to the marriage proposal. Being a good daughter as she was, Mother respected her parents' decision. Although it was an arranged marriage and they were not in love with each other at the time, she trusted that her parents had chosen the right man for her. The little concern she had was that Father was much older than she was. Plus, she had just finished school and still wanted to stay home with her parents.

"ถ้าเขามาขอก็ยกให้เขาไปเลย เพราะลูกบ้านนี้ไม่ใช่คนเกเร เป็นคนทำมาหากิน พ่อแม่ก็เป็นคนดี"

ถึงแม้จะมีคนการันตีความดีของป๊า แต่ด้วยความรักลูกสาวมาก อากงกระทุ่มแบนก็ยังไม่มั่นใจเท่าไร ทำนองเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง และเพื่อให้มั่นใจมากขึ้นอากงเลยไปอธิษฐานขอไม้เสี่ยงทายเซ้งปวย[1] 2 อัน กับหลวงพ่อที่นับถืออยู่ 3 ที่ คือ หลวงพ่อวัดไร่ขิง หลวงพ่อเพชรวัดบางช้างใต้ และหลวงพ่อโสธร ซึ่งผลออกมาดีทั้งสามแห่ง

อากงกระทุ่มแบนเลยไม่ขัดข้องที่จะยกลูกสาวให้ป๊า ส่วนตัวมะมาเองก็เชื่อฟังพ่อแม่ ถึงไม่ได้รักใคร่กันมาก่อนก็ยอมแต่ง เพราะเชื่อว่าท่านต้องเลือกคนที่ดีที่สุดให้ มะมาไม่ขัดข้องไม่โยกโย้ แต่มีบ่น ๆ บ้างว่าป๊าอายุเยอะ ตัวเองก็เพิ่งเรียนจบมายังอยากอยู่กับอากงอาม่า

"พี่สาวยังไม่ได้แต่งเลย จะแต่งก่อนได้อย่างไร"

แต่อากงเป็นคนทันสมัย บอกว่าหากมัวแต่รอ ถ้าพี่สาวไม่แต่งก็ไม่ต้องแต่งกันเท่านั้น ถ้าใครเป็นคนดีก็ควรแต่งกับเขาไป

จริง ๆ มะมายังไม่อยากแต่งงานสักเท่าไหร่ พยายามหาข้ออ้างอยู่เหมือนกัน เช่น อยากไปทำงานนอกบ้านเหมือนเพื่อน ๆ ที่เป็นพยาบาล แต่ก็รู้ว่าฟังไม่ขึ้นเพราะต้องช่วยงานที่ร้านทองอยู่แล้ว เลยต้องตกลงไปโดยปริยาย

ความจริงมะมามีคนมาสนใจเยอะเหมือนกัน แต่ก็ตามประสาวัยรุ่น บางทีเพื่อน ๆ ก็ชอบยุ หรือพี่สาวก็มาบอกว่ามีคนโน้นคนนี้มาชอบ แต่มะมาก็ไม่ได้สนใจ ถือว่าเป็นเพื่อนกันหมด

หลังจากนั้นก็มีนัดไปกินข้าวระหว่างสองครอบครัวที่ร้านอาหารจันทร์เพ็ญ แถวสวนลุมพินี แล้วป๊าก็พาไปเที่ยวที่ร้านสำเพ็ง อากงกระทุ่มแบนอนุญาต แต่ให้น้องชายคนเล็ก อากู๋ธานินทร์ อายุ

1 ไม้เสี่ยงทายคู่สีแดงรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ใช้อุปกรณ์สำหรับสื่อสารขอคำแนะนำหรือคำตัดสินจากเทพเจ้าในศาลเจ้า

“I should not get married before my older sister; it’s against tradition,” Mother reasoned.

But her Father was not a traditionalist!!! He argued that if her sister would never get married, then she would have to stay single forever. The best time to get married was when the right man came along, which was exactly the case for her. Still, at that young age, Mother wanted to try her freedom, to live her own life, to stand on her own. She wanted to work like many of her friends who became nurses. But she knew it was impossible because she had to work at the family’s gold shop regardless of her determination towards her personal goals.

At the time, a lot of young men showed interest in her too. But it was always just a teenager fling. No commitments. Her friends sometimes encouraged her with someone, and her sister teased her that she had secret admirers at various times and locations. In any case, Mother was never interested; she thought of all these young men as a friend.

When the approval of the marriage proposal reached my Father , both families went out for a meal at Chanpen Restaurant near Lumpini Park in central Bangkok. Then my Father took his future bride to his family’s textile shop in Chinatown. Mother’s Father allowed her to go out with Father , but she had to bring along her six-year old brother named Thanin because it was unconventional and improper for young women to go out on a date with men alone. Her little brother, my Uncle Thanin, is now a dermatologist.

On such dates, there was not much for Mother to do at Father ’s shop especially when the major products were men’s clothes, and not women’s. Most of the time, they just stayed around the shop. Sometimes they took her younger brother to Suan Lumpini Park for recreational activities like rowing a boat in the pond. Occasionally Father would write her letters or drive with his friends to see her at her house in Krathum Baen. They did not have many dates, but not long after, Father came back for an official engagement. Their wedding date was set two months later.

As the wedding approached, Mother worried about leaving her home to live in a new city. Crying each night substituted for her sleep. She was powerless to change anything at that point. Just like her Father said, it was time to accept her fate as a daughter being married off to a stranger and live with her new husband. Leaving her home where she grew up was one thing; moving to Japan with her soon-to-be husband was a whole different adventure. Living in a foreign country where she did not speak the language frightened her.

The engagement ceremony took place on September 28, 1963. Mother’s family took care of the arrangements, invited relatives, and invited the Krathum Baen District Chief Officer as the guest of honor. They held an outdoor banquet at her house. Father decided not to host a wedding reception on the wedding day of November 23 of the same year because he did not want to cause trouble for anyone. He explained that if he sent out an invitation, guests would feel obliged to attend, regardless of the distance between their home and the ceremonial venue. So, they held a small and simple wedding ceremony, and moved into one of Grandfather ’s shop houses in the Sampeng area.

The newlywed spent their honeymoon in Vietnam. They took this opportunity to also visit another aunt of Mother on her Father’s side. She was her Father ’s younger sister who migrated from China with him. She lived there with her husband who ran a big import and export business. The family had invited Mother’s Father to visit before, but he was not too fond of travelling. Instead, he suggested that the newlywed go there for their honeymoon and visit his sister’s family on his behalf. The honeymooners stayed there for 12 days.

After coming back to Thailand for about a month, the couple applied for a Japanese visa and made necessary preparations for settling in Japan. Now they were all set for a new adventure in the Land of the Rising Sun.

ราว 6 ขวบ ซึ่งปัจจุบันเป็นหมอผู้เชี่ยวชาญด้านโรคผิวหนังไปด้วย เพราะไปคนเดียวดูไม่เหมาะ พอไปแล้วก็ไม่รู้จะทำอะไรได้แต่นั่งเล่นเฉย ๆ เพราะที่ร้านเป็นร้านผ้าตัดชุดผู้ชายไม่ใช่ของผู้หญิง แล้วก็มีไปพายเรือเล่นที่สวนลุมพินี แต่ทุก ๆ ครั้งก็จะมีอากู๋ธานินทร์ไปด้วยตลอด บางทีป๊าก็มีจดหมายมาบอกว่าจะพาเพื่อนมาเที่ยวกระทุ่มแบน ก็เจอกันแค่นั้น ผ่านไปไม่นานป๊าก็มาขอหมั้น หลังจากนั้นอีกประมาณสองเดือนก็แต่งงาน

พอรู้ว่าต้องแต่งงานแน่ มะมาก็นอนไม่หลับ คิดอยู่ว่าจะต้องไปอยู่บ้านอื่น นอนร้องไห้ กังวล แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะอากงกระทุ่มแบนบอกว่าจะช้าหรือเร็ว ลูกสาวก็ต้องแต่งงานออกจากบ้านอยู่ดี แค่แต่งงานออกจากบ้านก็รู้สึกกังวลมากแล้ว ยิ่งพอรู้ว่าต้องไปอยู่ที่ญี่ปุ่นด้วยมะมาเลยทั้งตื่นเต้นทั้งกลัว เพราะไม่รู้ภาษาและไม่เคยไปต่างประเทศมาก่อน

งานหมั้นจัดเมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2506 ทางครอบครัวมะมาเป็นคนจัดการ เชิญญาติ ๆ และนายอำเภอ จัดโต๊ะเลี้ยงหน้าบ้าน แต่ตอนแต่งงานวันที่ 23 พฤศจิกายนในปีเดียวกัน ป๊าไม่ได้จัดเลี้ยง เพราะเกรงใจไม่อยากให้ใครต้องมาลำบาก ซึ่งหากแจกการ์ดเชิญเขาก็ต้องมากันทั้งที่บางคนอาจจะอยู่ไกลเลยตัดสินใจไม่จัดงาน แต่งแล้วก็มีเรือนหออยู่ที่สำเพ็ง พอแต่งงานเสร็จก็ไปฮันนีมูนเลย

ไปฮันนีมูนที่ประเทศเวียดนาม เพราะน้องสาวของอากงกระทุ่มแบน ซึ่งอพยพมาจากจีนด้วยกันไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่น สามีของเขาทำอิมปอร์ต-เอ็กซ์ปอร์ต เป็นบริษัทใหญ่ เลยอยากให้อากงไปหา แต่อากงไม่ชอบเดินทาง เลยแนะให้ไปฮันนีมูนกันที่เวียดนาม แล้วให้แวะเยี่ยมครอบครัวน้องสาวอากงด้วย และพักอยู่ที่นั่น 12 วัน

พอกลับมาเมืองไทยได้ประมาณเดือนหนึ่ง มาทำวีซ่า เตรียมตัวเรียบร้อย ก็พร้อมเดินทางไปญี่ปุ่น

Becoming parents

The couple arrived in Japan during New Year's festive season in 1964. Everywhere people were dressed up in beautiful attire, greeting one another with the joyful sound of the Japanese word, "Hai". It sounded funny to a newcomer who did not speak the language and Mother pondered its meaning.

It was a whole new world for Mother. Although she was surrounded by beautiful landscapes and refreshingly cooler weather, she was homesick and cried almost every night during the first six months. She missed her younger brother, Uncle Thanin, terribly because she had raised him herself. She felt lonely. She was not used to the bland taste of Japanese food. Sashimi was nowhere near as delicious as Thai food. In those days, a long-distance call was very expensive and inconvenient because it had to be done at a post office. Mother wrote letters back home telling her family about the difficulty she faced in Japan. They sent packages of condiments and instant Thai food to her. That provided her some comfort far from her home in Thailand.

My parents lived in a residential area recommended by a friend of Father's because there were a lot of Thai neighbors. Some were students; others were spouses of Japanese and Hong Kong Chinese people.

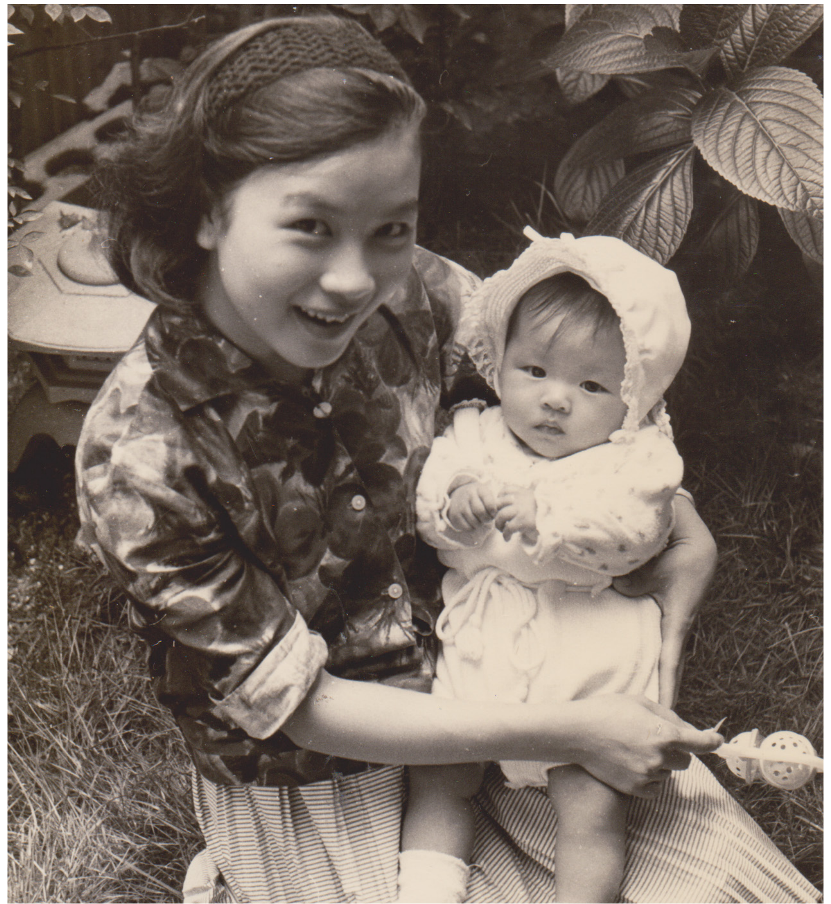
They lived in a two-story rental house. Father rented an office space separately because it was against the Japanese law to reside in an office building; the living and working spaces were required to be separated. When my parents first came to Japan, Mother went to the office every day to find something to do so that she would not get too lonely. She did not speak Japanese, so she spent time reading and observing the business operation at the office.

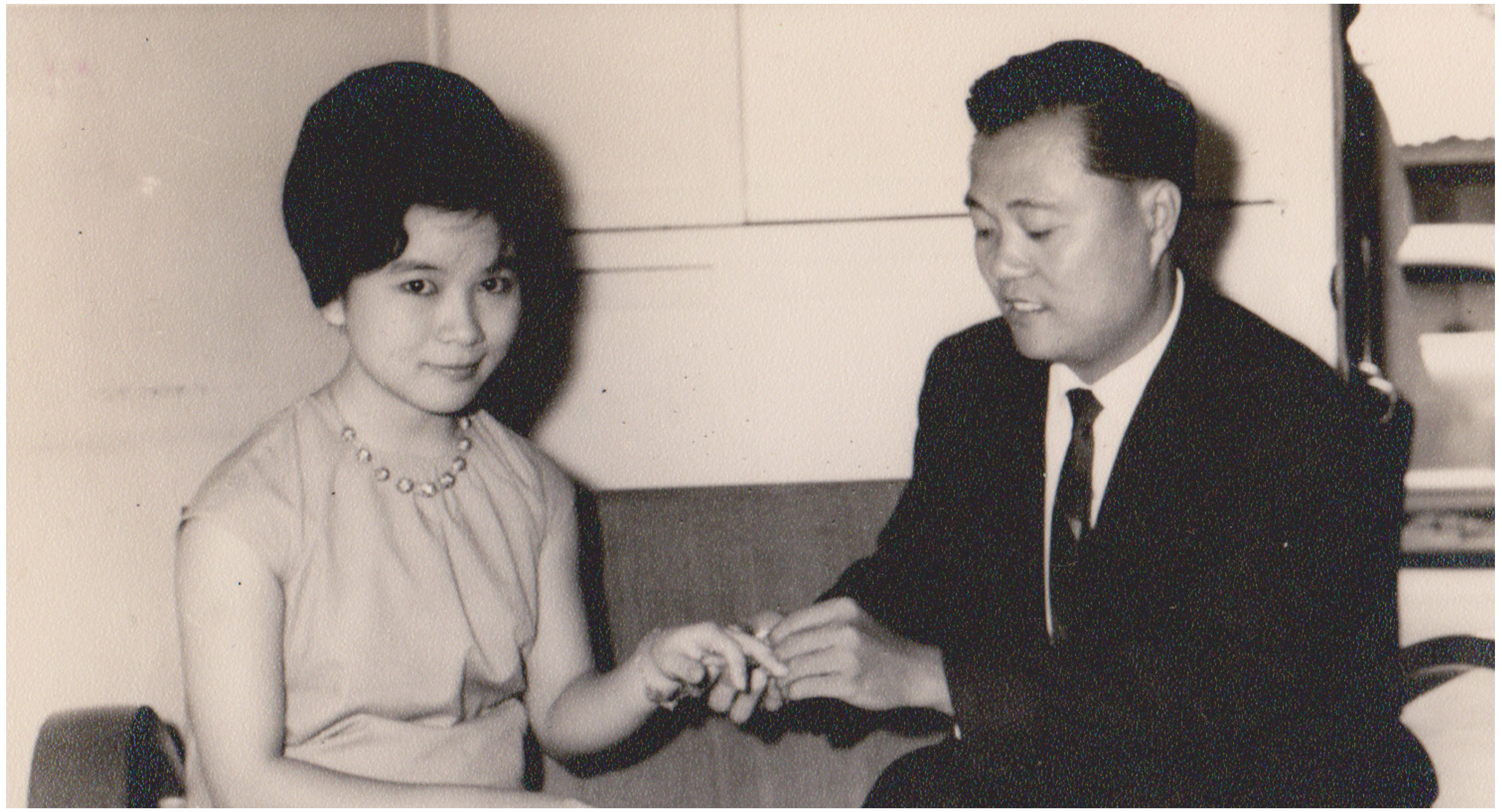
About three months after my parents arrived in Japan, Mother got pregnant with her first child. She became less lonely as she focused her time and energy on the pregnancy and preparations for the baby. Luckily, they had generous,

▲ มิโกะ / Miko

▼ ปุ๊ก / Puk

สร้างครอบครัวในต่างแดน

ป๊ากับมะมาไปถึงญี่ปุ่นช่วงปีใหม่พอดี ทุกคนแต่งชุดสวย ทักทายกัน "ไฮ้" หมด มะมาก็นึกขำ ๆ เอ "ไฮ้" นี่แปลว่าอะไร เจอหน้ากันก็ "ไฮ้" ตลอด

บ้านเมืองสวยแต่มะมาร้องไห้แทบทุกวัน น่าจะซักประมาณ 6 เดือนได้เพราะคิดถึงบ้าน และน้องชายคนสุดท้อง คืออากู๋ธานินทร์ที่เลี้ยงมา เป็นความรู้สึกเหงา ๆ อาหารก็ไม่ถูกปากจืดชืด อย่างปลาดิบนี่กินไม่ได้เลย คิดถึงแต่อาหารไทย มะมาเขียนจดหมายมาบ่นกับทางบ้าน เพราะค่าโทรศัพท์สมัยนั้นแพงมาก และต้องไปโทรที่ทำการไปรษณีย์ จึงไม่ค่อยสะดวก ที่บ้านเลยส่งเครื่องปรุงรสเป็นซอง ๆ และอาหารไทยสำเร็จรูปมาให้ เลยรู้สึกดีขึ้น

ที่อยู่เป็นหมู่บ้าน มีทั้งคนไทยและญี่ปุ่น เพื่อนป๊าแนะนำให้มาอยู่ที่นี่เพราะมีคนไทยอยู่กันหลายคน ที่ไปเรียนก็มี ที่แต่งงานกับคนฮ่องกง คนญี่ปุ่นก็มี

helpful Thai neighbors. She felt comfortable and a little relieved. Nevertheless, it was quite tough for Mother, especially during visits to her obstetrician because she did not speak Japanese. Father accompanied her to the hospital as her husband and her personal interpreter.

Because it would be a natural childbirth, my parents did not know the exact time for the delivery. The obstetrician just gave them a rough estimate. Mother was home alone when her water broke, but luckily a neighbor took her to the hospital instead of Father who was at work. He went straight to the hospital as soon as he got the news. I – their first baby girl – was born on October 22, 1964. As the first baby, I brought tremendous joy and happiness to the family. Parenting was a fulfilling, blissful experience for the couple and according to my Mother; amplified my Father 's personality as a family man.

"As a husband and a new Father raising a family in a foreign land, he was very responsible and reliable. He did not drink or smoke. He did not go out after work like typical Japanese men. He came home on time. He rarely travelled alone except on business trips. Whenever possible, he would take the kids and me with him everywhere he went so that he could take good care of us himself. He was a true family man and still is to this very day," said Mother.

It is common for Japanese working men to relieve their stress by going to a bar to get a few drinks after work. Father did not pick up on this habit even though he lived and worked in Japan for many years. Instead, he took up the hardworking ambition and determination from his own father . For Father and Grandfather , family and business came first.
They were too work-focused and disciplined to leave their family for social gatherings. For them, going out just to have fun was a waste of time.

Besides working full time at the office, Father helped Mother with housework; whatever chore she did, he did too. It was unconventional for Chinese husbands to share their wives' workloads around the house, but Father did everything willingly. For example, he fed and tended to the baby's needs while Mother was cooking meals. He did not mind helping out with the housework at all. He understood that living in a foreign country and raising a newborn was tough and exhausting. They

จากซ้าย : มะมา, ปุ๊ก, หยี่โกว, และ มิโกะ

From left : Mother, Puk, Auntie Supaporn, and Miko

บ้านที่อยู่เป็นบ้านเช่า 2 ชั้น เป็นคนละที่กับที่เช่าออฟฟิศ เพราะญี่ปุ่นมีกฎห้ามพักที่ออฟฟิศ บ้านก็คือบ้าน ต้องแยกส่วนกัน ตอนมาอยู่ใหม่ ๆ มะมาไปที่ออฟฟิศทุกวันจะได้ไม่เหงา แต่เพราะพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ได้ ก็เลยแค่นั่งอ่านหนังสือ ดูโน่นดูนี่ ไปนั่งเฉย ๆ ไม่ได้ช่วยอะไรมาก

อยู่ที่นั่นได้ซักสามสี่เดือนมะมาก็ตั้งท้อง เลยรู้สึกหายเหงาขึ้นหน่อย เพราะต้องคอยคิดว่าตอนคลอดจะต้องทำอะไรก่อนหลัง และการมีเพื่อนบ้านเป็นคนไทย ได้คุยกันช่วยเหลือกัน มะมาก็เลยรู้สึกอบอุ่นและดีขึ้น แต่ความที่ไม่รู้ภาษาญี่ปุ่นก็ลำบากอยู่เหมือนกัน อย่างเวลาไปหาหมอ ก็ต้องให้ป๊าเป็นล่ามตลอด

ตอนมะมาคลอดลูกคนแรก ใช้วิธีธรรมชาติไม่ได้ผ่าคลอด ทำให้ไม่รู้ว่าจะคลอดตอนไหนแน่ หมอแค่บอกคร่าว ๆ ว่าจะเป็นอาทิตย์นั้นอาทิตย์นี้ ตอนมะมาเจ็บท้องนั้นป๊าไปทำงาน มะมาอยู่ที่บ้านคนเดียวต้องให้เพื่อนที่อยู่ข้างบ้านช่วยพาไปโรงพยาบาล และบอกให้ป๊าตามไปทีหลัง

หลังจากมีลูก เริ่มเป็นชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์ มะมาพูดถึงป๊าว่า

"ป๊าเป็นคนดี ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ กลับบ้านตรงเวลา เป็นแฟมิลี่แมน ไม่ชอบเที่ยวเตร่ ถ้าไปไหนก็พาภรรยาและลูกไปด้วย ที่จะไปเดี่ยว ๆ ไม่ค่อยมีถ้าไม่ใช่เรื่องงาน ซึ่งไม่เหมือนกับคนญี่ปุ่นทั่วไป"

ปกติคนญี่ปุ่นจะแวะดื่มเหล้าหลังเลิกงานทุกวัน แต่ป๊าไม่ทำเพราะมีแบบอย่างที่ดีจากอากงในเรื่องความเข้มงวดเอางานเอาการ ทำแต่การค้าจริงจัง การเที่ยวถ้าไม่ได้ประโยชน์ก็จะไม่เสียเวลา

supported each other and managed to avoid complications.

Until Mother got pregnant with their second child – my sister Puk. It was an even more difficult challenge raising two babies, only about a year apart, by themselves. But over time, the two developed strategies to divide the workload on daily chores. On work days, Father would drop me off at a nursery on his way to the office and pick me up on the way home in the evening. Sometimes, when Father was unavailable, Mother would have to take both children to the market with her. She would put Puk in a stroller and carry me in her other arm.

The third daughter, Nat, came 2 years after Puk. By now, Mother was getting better at handling the baby logistics by herself. She would hold Puk and me by the hands on either side and manage to push the stroller that carried Nat. Fortunately, one of the neighbors was a Japanese housewife with children at around the same age as us. The two Mothers took turns going to the market. Whoever was at home would babysit the sleeping children while the other mom would take the children who were awake to the market with her.

The market was not very far from home. My sister and I loved to go along because that meant I would get to stop by at the playground on the way to the market. It was common to see parents take their children to a playground in the morning to let them play outdoors building sand castles, and to keep warm under the morning sun.

Having three baby girls was not a problem for Mother. In fact, she liked girls by nature because they were cute and well-behaved. But according to tradition, Chinese families preferred sons because it would be the males who carried on the family line. Father 's family was no exception. With three granddaughters in a row, the grandparents in Thailand began to worry there would not be a grandson to carry on the Chiempitayanuvat family. So, they came up with an idea of adoption and began searching for candidates in upcountry Thailand.

In their case, praying to a divine being to bring a son into the family was not an option because my grandparents did not believe in such a thing. The couple did not give it too much thought and let the whole situation fade away. But the families in Thailand were afraid that my parents would decide not to have any more children or even have a sterilization. My grandparents continued with the adoption plan until they found a boy from a poor family with many children in a rural area in Thailand. Again, they brought up the topic with my parents, who began to question the idea.

"Do we really need to adopt a child? It's a serious matter and I still can't get my mind around the idea." Mother pondered. She was not ready to give up.

"Let's wait for the fourth one; it could be a boy." Mother bargained.

The truth was she did not feel like having any more children. She was happy with her three daughters, and so was Father . But he figured it would not hurt to give it another try and let adoption be the last resort. He believed adding one more child to the already hectic and exhausting schedule with the girls would not make much difference. My parents told their respective families that they would try to have another baby. But if the fourth one was still a girl, they would have a castration; no more babies. If it was a boy and everyone was happy, they might consider having more. Either way, they asked to put the adoption plan on hold for the time being.

Mother finally got pregnant with the fourth child. In those days, the ultrasound technique for identifying a fetus's gender was unavailable. There was no way for my parents to know in advance whether it was going to be a boy or a girl until the

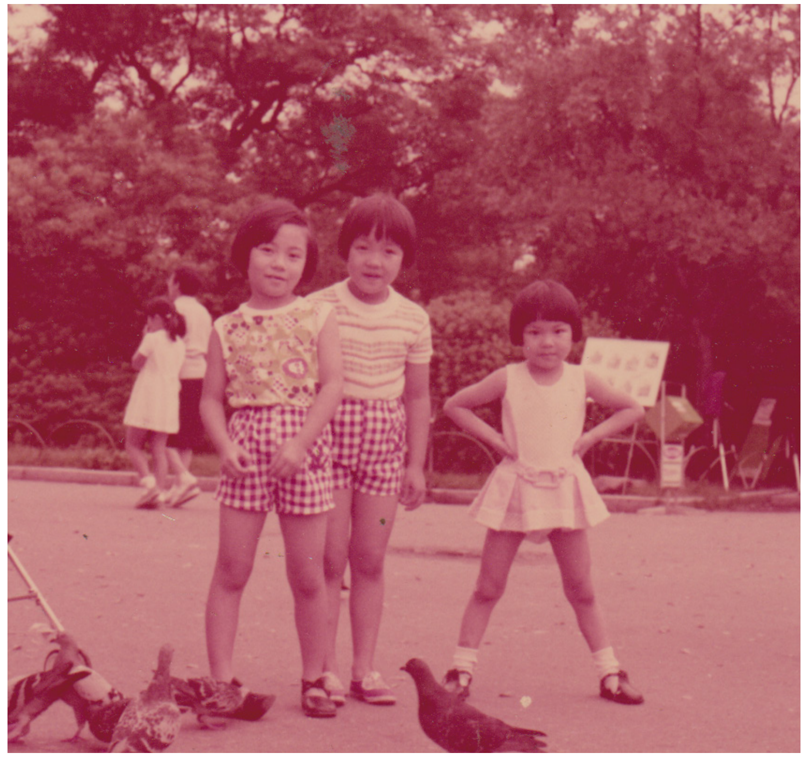
เรื่องกิจการในบ้านป๊าต้องรู้ทุกอย่างว่ามะมาทำอะไรบ้าง ซึ่งความจริงคนจีนแท้ ๆ จะไม่ค่อยยุ่งกับงานบ้านของฝ่ายหญิง แต่ป๊าเห็นว่าอยู่กันตามลำพังไม่มีใครช่วย และอยู่ต่างบ้านต่างเมืองด้วย ก็เลยช่วยดูลูกป้อนนมให้ลูกบ้างเวลาที่มะมาทำอาหาร

ช่วงที่มีลูกสาวคนที่สอง ลำบากมากขึ้น เพราะมะมาคนเดียวต้องดูแลพร้อมกันสองคน เวลาป๊าไปทำงานก็ต้องพาฉันลูกสาวคนโต ซึ่งตอนนั้นอายุประมาณขวบกว่าไปฝากเนอสเซอรี่ เวลามะมาไปตลาดก็ต้องพาไปพร้อมกันทั้งสองคน ใช้วิธีเข็นรถลูกคนเล็กส่วนมืออีกข้างก็อุ้มฉันไปด้วย

พอมีคนที่สามก็เป็นผู้หญิงอีก คราวนี้หิ้วกันไปเป็นพวง ซ้ายคน ขวาคน อีกมือก็เข็นรถ ต่อมาค่อยดีขึ้นหน่อยเพราะได้เพื่อนบ้านที่เป็นชาวญี่ปุ่นซึ่งมีลูกเล็กวัยเดียวกัน สลับกันไปตลาดฝากให้ช่วยดูคนที่หลับ ส่วนคนที่ตื่นก็พาไปด้วย

ตลาดที่ไปเป็นตลาดของหมู่บ้านอยู่ไม่ไกลมาก เด็ก ๆ ชอบไปเพราะได้แวะสนามเด็กเล่น ที่ญี่ปุ่นพอสัก 10 โมงเช้าเขาจะให้เด็ก ๆ ออกมาเล่นทราย และรับแสงแดดเพื่อให้อบอุ่น

จริง ๆ แล้วมะมาชอบเด็กผู้หญิง เพราะน่ารักว่านอนสอนง่าย แต่ตามธรรมเนียมคนจีนต้องมีลูกชายไว้สืบสกุล พอมีลูกสาวถึง 3 คน ทางบ้านที่เมืองไทยก็เริ่มร้อนใจที่ยังไม่มีหลานชายให้ ทั้งอากง อาม่าเลยไปดูเด็กที่ต่างจังหวัดในเมืองไทยเพื่อจะขอมาให้เป็นลูกบุญธรรม

แต่ไม่มีใครคิดจะไปบนบานศาลกล่าว เพราะอากงไม่ค่อยเชื่อในเรื่องนี้ ป๊ากับมะมาก็ไม่ได้คิดอะไรเท่าไร แต่ทางเมืองไทยเดือดร้อนมากกลัวว่าป๊ากับมะมาจะตัดใจไม่มีลูกอีกแล้วจะไปทำหมันเสีย

อากงเลยไปจองขอซื้อเด็กไว้คนนึง ซึ่งป๊ากับมะมาไม่รู้ว่าอยู่จังหวัดไหน แต่อากงบอกว่าเขามีลูกเยอะและยากจน

baby was born. It was an element of suspense considering the immense pressure from their families. But nothing could be done about that. Everything was left to fate.

When the baby was due but there was no sign of contraction, the obstetrician gave a pill of some kind to Mother and told her to take it whenever she wanted to deliver. So, my parents and Aunt Supaporn, my Father 's younger sister who had finished high school in Thailand and was studying in Japan at the time, discussed an auspicious date. Finally, my Father chose a Saturday since everyone would be at home then. Besides, he would not be so busy with his work at the office. It was indeed an auspiciously convenient time.

On the morning of Saturday, September 11, 1971, Mother took that pill. She began to feel some contractions a few hours later and was taken to the hospital. Many hours had passed before she was ready for the childbirth. Even at the very moment when the baby was about to come out, she was still clueless about its gender. Only after the infant made the first cry did the obstetrician say, "it's a boy!"

Those magic words made all the pain disappear. Mother was so happy and relieved that the attempt paid off. With the first three babies, she did not mind their gender at all. The only thing that mattered was their health. But since everyone desired a boy, Mother hoped to have one to make them happy. In fact, she felt so blessed as a Mother and relieved that there would be no more worries about adoption.

Life with four children was not as exhausting for Mother as it had been before because by that time my younger sister Puk and I had already started going to school. Father let us take the subway to school by ourselves as the station was within walking distance. It was a bit tough for little children like us, but we could take care of ourselves just fine. Mother would only have to prepare breakfast and lunch for us.

As time went by, my parents began to get accustomed to life overseas. After all, they had already endured hardships and managed all kinds of challenges. They were content with the daily routines. Sometimes my parents took all of us to lunch at a nearby department store, or if Father 's

"ต้องเอาลูกใครมาเลี้ยงเหรอ คิดหนักเหมือนกัน"

มะมาเลยบอกกลับไปว่า

"ขอดูคนที่สี่ก่อน จะพยายามมีลูกผู้ชาย"

ความจริงมะมาคิดว่าสามคนก็พอแล้ว ป๊าบอกว่าผู้หญิงก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าทางโน้นจะไปขอลูกใครก็ไม่รู้มาให้เลี้ยง อย่างนี้มีเองดีกว่า ไหน ๆ ก็ต้องเหนื่อย จึงบอกอากงกลับไปว่าจะพยายามมีคนที่สี่ถ้ายังเป็นผู้หญิงอีกก็จะทำหมันเลย แต่ถ้าเป็นผู้ชายก็อาจมีกำลังใจมีให้ได้อีกอย่าเพิ่งไปเอาเด็กที่อื่นมา

พอมะมาท้องลูกคนที่สี่ สมัยนั้นยังไม่มีอุลตร้าซาวด์เลยไม่รู้ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย มะมาก็คิดว่าแล้วแต่บุญกรรมแล้วกัน

เมื่อครบกำหนดคลอดแต่ยังไม่มีวี่แววว่าจะเจ็บท้อง หมอก็ให้ยามาหนึ่งเม็ดบอกว่าถ้าอยากคลอดวันไหนก็กินยานี้ได้เลย ป๊ากับมะมา และหยี่โกวสุภาภรณ์-ซึ่งมาเรียนต่อหลังจบมัธยมปลาย เลยคิดกันว่าจะเลือกวันไหนดี ป๊าบอกว่าวันเสาร์แล้วกัน เพราะทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า ร้านค้า ธนาคารต่าง ๆ ก็ปิดกันหมด งานที่ออฟฟิศก็เลยไม่ยุ่ง ถือเป็นฤกษ์สะดวก

พอเช้าวันเสาร์มะมาก็กินยา สักพักตอนสาย ๆ มะมาก็เจ็บท้อง ถึงโรงพยาบาลแล้ว รออีกหลายชั่วโมงกว่าจะคลอด ตอนเข้าห้องคลอดก็ยังไม่รู้ว่าจะเป็นหญิง หรือชาย มะมาบอกว่าพอได้ยินเสียงเด็กร้องหมอก็บอกว่า "บอย" พอรู้ว่าได้ลูกชายความเจ็บปวดทั้งหมดก็หายเป็นปลิดทิ้ง และดีใจมากว่าทำสำเร็จแล้ว ทั้ง ๆ ที่ตอนคลอดคนก่อน ๆ คิดว่าจะเป็นหญิง หรือชายก็ได้ขอแค่ให้มีครบ 32 ก็พอ แต่เมื่อทุกคนต้องการแบบนี้ มะมาก็อยากให้ทุกคนสมใจ และดีใจว่าไม่ต้องกังวลอีกแล้วว่าจะต้องเอาลูกใครมาเลี้ยง หน้าตาก็ไม่เคยเห็น

ชีวิตคุณแม่ลูกสี่ของมะมาไม่ค่อยยุ่งเท่าไร เพราะตอนนั้นฉันกับปุ๊กน้องสาวถึงวัยเข้าโรงเรียนแล้ว ป๊าก็ปล่อยให้นั่งรถไฟใต้ดินไปกันเอง เพราะสถานีรถไฟอยู่ใกล้บ้าน ฉันกับน้องก็เลยไปโรงเรียนกันเองได้ ถึงลำบากแต่ก็ช่วยตัวเองได้ เพียงแต่ต้องเตรียมทำอาหารให้เท่านั้น

ถึงตอนนั้น ป๊ากับมะมาก็เริ่มชินแล้ว ความลำบากอะไรต่าง ๆ ก็เจอมาหมด ถือว่าเป็นชีวิตประจำวันที่ต้องทำ ใกล้ ๆ บ้านมีห้างสรรพสินค้า กลางวันก็ไปกินอาหาร พอว่างป๊าก็พาทุกคนไปเที่ยวไปสนามเด็กเล่นไปปิกนิก มีภูเขาใกล้ ๆ บ้านก็มีความสุขดี

ขณะที่มะมาเลี้ยงเด็ก ๆ ป๊าซึ่งไปทำงานทั้งวันก็ยังติดตามความเป็นไปของลูก ๆ อยู่ตลอดเวลา ป๊าค่อนข้างเข้มงวด บางเรื่องก็ซีเรียสมาก เช่น ถ้าลูกอยากไปเที่ยวเองจะไม่ให้ไป แต่ถ้าเพื่อนของลูกมาเที่ยวที่บ้านจะชอบ เวลาลูกคบเพื่อนคนไหนก็อยากรู้ว่าเขาเป็นอย่างไร บ้านอยู่ที่ไหน ทำอะไร ถ้ารู้ก็จะไปสนิทสนมกับครอบครัวเขาเพื่อดูว่าเขาเป็นอย่างไร

schedule allowed, he would take the whole family to a picnic at a playground or even a day trip to the mountains nearby. Everyone was happy.

Most of the time, Mother was the main caretaker at home while Father was busy at work all day. Yet he made time to check back on us, making sure that his four children were doing okay. He was strict, especially about our safety. He did not allow us to go out by ourselves; he would prefer our friends coming to play with us at home. He wanted to know our friends in person, where they lived, and what their families did for a living. He loved getting to know our friends and their families.

Father cared for Mother and his four children very much. No matter how busy he was with work, he always took time off to be with us. He was a strict Father while Mother always had a soft spot for the kids. We revered Father ; none of us dared to contradict him. It was no wonder we were closer to Mother and usually turned to her when we wanted some pampering or advice. Our parents would take us back to Thailand every couple of years to renew our visas and visit relatives. Each trip was quite exhausting, but we were always excited and happy to be back. And so were our relatives. They often jokingly said, "Here come the Japanese kids!"

"The children looked so cute in their group when their passport photo was taken… lining up with me. But on the long flights, they couldn't stay still; so hyperactive and quite a handful. It felt like a zoo! Everyone wanted to be held in my arms or else they would refuse to eat. The adults hardly had time to sit down and have a meal for themselves," Mother recalled.

As time went by, it became more difficult to run a textile import business amidst growing competition. My siblings and I were growing up and Father had to think carefully about our future. He did not want us to be too fascinated with the Japanese culture and forget our Thai roots. He could not imagine having Japanese in-laws. He wanted to see his daughters get married to Thais of Chinese ancestors. Considering all factors, Father decided to move the family back to Thailand in 1972.

Building the first factory

After coming back to Thailand, Father discussed a next move for the family's business with his younger brother. He believed imports and retails alone would not do anymore; a new competitive edge had to be created for the business to stay ahead of the game or risk being left behind. He decided to build a factory to manufacture and supply products for the family's shops as well as other local and international customers.

So, the construction of the first Chiem Patana textile factory began with support from both sides of the family. To get him started, paternal Grandfather bought a piece of land in the Sampran District of Nakorn Pathom Province as recommended by maternal Grandfather . The timing was perfect because the Board of Investment (BOI) of Thailand was gearing up its support services and facilitation for construction of factories for manufacturing export products.

It was a very busy time for everyone. Father and his siblings had to manage the family's business in Sampeng, each having a shop or two of their own to run. Father in particular had extra responsibilities in taking care of visiting foreign customers or taking frequent business trips overseas. The factory construction, therefore, was left to Mother.

Despite being pregnant with the youngest son, Mother stepped in to supervise the project herself from day one. Her daily routine started with catching a taxi from Sampeng to the factory site. Accompanied by male employees, she monitored and supervised the whole process, from weighing soil and landfilling, to building the factory's foundation. The work began before sunrise and ended after sunset. In those days, the traffic on Phetkasem Road where the factory was located was not so busy. It took only 20-30 minutes to get there.

Mother talked about her foreman role:

"Day in and day out I went to the construction site to weigh the amount of landfilling soil and to monitor workers unloading it from hundreds of ten wheelers. Our Japanese customers took pictures of the site during construction. I was too busy

ภาพถ่ายสำหรับทำหนังสือเดินทาง

Photo for passport

ป๊าใส่ใจมะมากับลูก ๆ มาก แบ่งเวลาจากการทำงานให้ครอบครัวเสมอ ป๊าดุในขณะที่มะมาใจอ่อนกับลูก ๆ ป๊าเป็นพ่อที่เข้มงวด ลูก ๆ จะเกรง ถ้าป๊าบอกว่าไม่ก็คือไม่ ไม่มีใครกล้าหือ เด็ก ๆ จะอ้อนมะมามากกว่า ถ้ามีเรื่องอะไรก็จะมาเล่ามาปรึกษากับมะมา

ปกติป๊ากับมะมาต้องพาลูก ๆ กลับเมืองไทยปีละครั้งหรือสองปีครั้งเพื่อต่อวีซ่า ซึ่งมาแต่ละครั้งมะมาจะเหนื่อยมาก แต่ก็ตื่นเต้น ดีใจที่ได้กลับบ้าน ญาติที่เมืองไทยก็ตื่นเต้น ทุกคนชอบพูดว่า "เด็กญี่ปุ่นมาแล้ว"

"เวลาถ่ายรูปทำพาสปอร์ต เด็ก ๆ เรียงแถวอยู่กับแม่ ดูน่ารักทีเดียว แต่เวลานั่งเครื่องบินไม่มีความสุขเลย เหนื่อยมาก เด็ก ๆ ซนมาก เหมือนจับปูใส่กระด้ง ต้องคอยอุ้มแต่ละคนให้กินอาหาร เราเองจะไม่ค่อยได้กิน"

พอถึงปี พ.ศ. 2515 การนำสินค้าเข้ามาขายในเมืองไทยเริ่มมีคนทำเยอะขึ้น มีคู่แข่งมากขึ้น ประกอบกับตอนนั้นเด็ก ๆ เริ่มโต ป๊าเลยคิดถึงอนาคตลูก ๆ ไม่อยากให้หลงใหลญี่ปุ่นจนกลายเป็นคนญี่ปุ่นไป อยากให้เป็นคนไทยมากกว่า ป๊าไม่อยากได้ลูกเขยญี่ปุ่น อยากให้ลูก ๆ แต่งกับคนเชื้อสายจีนมากกว่า ก็เลยคิดย้ายกลับเมืองไทยอย่างถาวร

to do that myself because I had to jump up and down those ten wheelers to supervise the landfilling process. I instructed our workers to poke a long stick into the soil-filled land once in a while to measure the depth and check if the foundation was solid and firm enough. I calculated the total cost of landfilling by multiplying the amount of soil used by the number of truckloads."

Mother did not mind doing the manual work and was so hands-on with the whole process that some contractors mistook her to be a clerk and gave her some tricks to swindle the factory's owner. One suggested that she double the number of truckloads from five to ten, for example, and cash in on the margin. Mother was puzzled with this cheating scheme, but she did not say anything. Later, the contractor learned in an embarrassing way who she really was when he went to have lunch at a food shop nearby. The shop owner bluntly raised the topic:

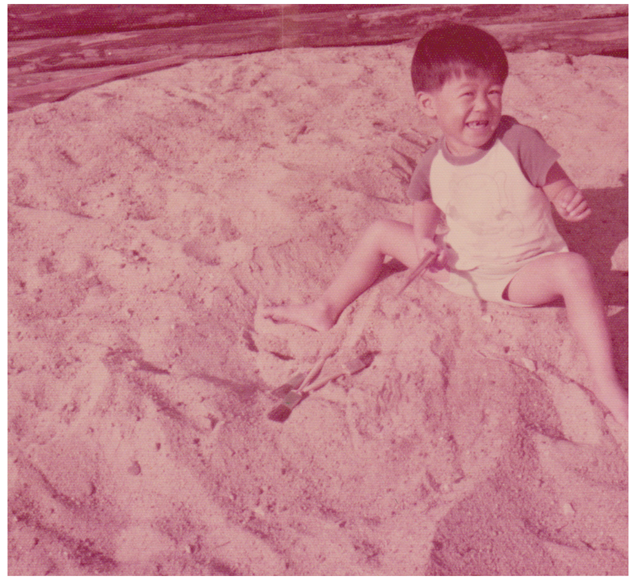
"Don't you know who she is? She is actually the owner of the factory! She comes to supervise the construction herself. Spectacular, isn't it?"

That was the end of that contractor; he must have been too embarrassed to come back for the job. Another supplier advised her to sign on blank delivery sheets to certify fake deliveries, and again cash in on the margin. All kinds of fraud schemes were given to Mother by a lot of contractors and suppliers who were hired simultaneously to meet the project's deadline. This constant attempt to fraud factories was a reason why Mother had to be hands-on at every step of the way.

The factory's blueprint and construction plan were designed by a Japanese team, from the layout setting to the system installation. Father hired a Thai engineer to be a consultant and handle the piling. The factory complied with the standards and during the initial stage some of the staff were Japanese.

It was another challenging time for my parents. The increasing workloads and hardship of building the first factory was a test of their strength and determination. Meanwhile, my immediate younger sister Puk and I were sent to a boarding school in Sampran District where the factory was located so that when the construction was completed and the family moved into the district, we would not have to be transferred to a new school. My other three younger siblings stayed with our parents at the family's house in Sampeng. Father hired a nanny to take care of them.

Mother jokingly told of her life as full of drastic turns of fate, from a plain school girl in a provincial town to an expatriate housewife in Japan and finally a factory worker. It was a series of new experiences and challenges Mother

เล่นกองทราย ที่บ้านสามพราน ขณะที่โรงงานกำลังก่อสร้าง
Playing in a sand pile at the house in Sampran while the factory was under construction

กลับคืนถิ่น-สร้างโรงงานทอผ้า

เมื่อย้ายกลับมาเมืองไทย ป๊าปรึกษากับซาเจ็กว่าอยากสร้างโรงงานเป็นของตัวเอง เพราะคิดว่าหากจะขายผ้าต่อไป ถ้ารับซื้อจากเขาก็ไม่ทันคนอื่นต้องทำของเราเองจะดีกว่า

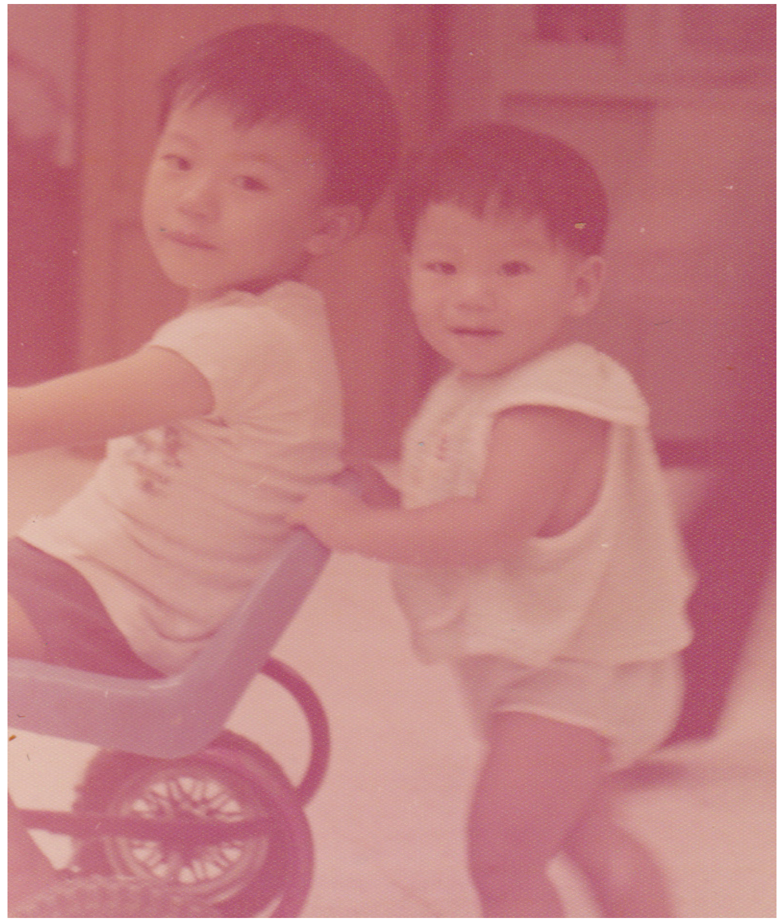
ป๊าเริ่มต้นสร้างโรงงานแห่งแรกที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม โดยได้รับการสนับสนุนจากซาเจ็ก อากงซื้อที่ดินเตรียมไว้ให้ตั้งแต่ก่อนกลับมา โดยอากงกระทุ่มแบนเป็นคนแนะนำที่ดินให้ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ BOI[2] กำลังสนับสนุนให้เปิดโรงงานเพื่อการส่งออก คนที่มีบทบาทสำคัญในการก่อสร้างโรงงานก็คือมะมา เพราะป๊าต้องทำงานอยู่ที่ร้านที่สำเพ็ง

ช่วงที่มะมาท้องน้องชายคนเล็ก มะมาต้องมาดูแลการก่อสร้างโรงงานด้วยตัวเอง เพราะไม่มีพี่น้องคนไหนอยากทำโรงงาน ทุกคนยุ่งมากมีงานรัดตัว ต่างก็มีร้านที่สำเพ็งกันคนละห้องสองห้อง ป๊าเลยให้มะมามาดูแลการก่อสร้างตั้งแต่เริ่มต้น เพราะป๊าเองต้องอยู่ที่สำเพ็งเพื่อดูแลร้าน และต้องคอยต้อนรับลูกค้าจากต่างประเทศที่มาติดต่ออยู่บ่อย ๆ การมาคุมงานก่อสร้างมะมาต้องนั่งแท็กซี่มากับพนักงานผู้ชายจากสำเพ็งเพื่อมาวัดดิน ถมดิน มาตั้งแต่เช้ากว่าจะกลับก็เย็น สมัยนั้นถนนเพชรเกษมโล่งมากใช้เวลาแค่ 20 - 30 นาทีก็ถึงแล้ว

"วัน ๆ ต้องมาวัดดินเป็นร้อย ๆ คัน และเป็นรถสิบล้อ พวกญี่ปุ่นที่เป็นลูกค้ายังถ่ายรูปเก็บไว้ เพราะฉันต้องคอยกระโดดขึ้น กระโดดลงไปดูเวลารถมาลงดิน แล้วให้พนักงานผู้ชายที่มาด้วยกันเอาไม้ยาว ๆ ทิ่มลงไปเพื่อเช็คว่าดินลงไปแน่นแค่ไหนลึกกี่เซ็นต์ แล้วต้องมาคูณกับตัวรถว่าจะได้กี่คิวเพื่อจ่ายเงินให้เขา"

BOI หรือ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment) หน่วยงานภาครัฐ ที่ส่งเสริมการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศ โดยการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษี 2

จุ้ย และเน้ง ที่บ้านสามพราน

Jui and Neng at Sampran house

never imagined would ever occur to her.

Mother was not involved with the production side, but she took care of everything else that involved personnel, administration, and accounting. There were countless things to do all the time. The factory started off with 20-30 workers, but the number kept growing alongside the business. It was an exhausting task for her, but she didn't have any complaints since the business was growing steadily. The most difficult task was managing the relationship of workers. On top of overseeing the workers, she acted as a mediator between workers and had to settle issues that rose up between the employees.

Labor issues were another big problem. Once, a group of workers wanted to set up a labor union. But Father denied it because he preferred running the factory like one big family; he treated everyone fairly and making solution driven compromises – all without the interference of a union. The workers were dissatisfied with the no union policy and threatened to file a complaint with the government authorities for unfair treatment. My parents insisted that the factory was no place for a labor union.

The group of workers chose six representatives to file a complaint against the factory with the Nakorn Pathom Provincial Labor Court. Comically, the pro-union group did not have enough money for the transportation to the Court, so Father had to give the representatives cash for the trip. Mother had to write a petition explaining the reasons why a labor union was unsuitable for the factory. The Labor Court advised the arbitration and judged that the factory won the case. Again, the worker representatives did not have money for the ride home. Eventually, Father gave them money for the trip back.

The judge happened to witness the transportation arrangement, and turned to the workers:

"You guys have lost the case but the factory's owners gave you money to help you get home. What more do you want?"

มีเถ้าแก่เจ้าของรถขนดินทรายบางคนแนะวิธีการโกงให้มะมาสมมุติรถมา 5 คัน ก็ให้ลงบิลไปสัก 10 คัน เพราะเข้าใจว่ามะมาเป็นเสมียน ตอนแรกมะมาก็งง ไม่เข้าใจไม่รู้เรื่องว่านี่เป็นวิธีการโกง ตอนหลังมีแม่ค้าร้านข้าวแกงบอกเถ้าแก่ตอนไปกินข้าวที่ร้านว่า

"แกไม่รู้เหรอว่านั่นใคร นั่นเขาเถ้าแก่มาเองนะ"

หลังจากนั้น เถ้าแก่รถคันนั้นก็หายไปเลยคงอายไม่มาอีก บางรายก็แนะนำให้เขียนบิลเปล่าแบบไม่ได้มาแต่เซ็นชื่อว่ามา มีสารพัดรูปแบบ ซึ่งทั้งหมดที่สร้างโรงงาน ต้องใช้รถขนดินทรายหลายเจ้าเพราะจะไม่ทันกับแผนงานที่วางไว้ ด้วยเหตุนี้มะมาเลยต้องจับงานทุกอย่างทุกขั้นตอนด้วยตัวเอง

ผังโรงงานการก่อสร้างทั้งหมดญี่ปุ่นเป็นคนออกแบบ ทั้งเรื่องการวางผัง วางระบบ โดยป๊าจ้างวิศวกรคนไทยมาตอกเสาเข็มและเป็นที่ปรึกษา ถือว่าเป็นโรงงานที่ได้มาตรฐาน ซึ่งแรก ๆ คนญี่ปุ่นก็มาทำงานร่วมอยู่ด้วย

ตอนสร้างโรงงานนั้นป๊า กับมะมาลำบากมาก เลยส่งฉัน กับปุ๊กไปอยู่โรงเรียนประจำที่สามพราน เพื่อว่าเวลาโรงงานเสร็จแล้วมาอยู่ที่นี่จะได้ไม่ต้องย้ายที่เรียนอีก ส่วนน้อง ๆ อีกสองคนยังอยู่ที่สำเพ็งโดยป๊าจ้างพี่เลี้ยงมาดูแล

มะมาเคยบอกขำ ๆ ถึงช่วงชีวิตที่ผ่านมาว่าเป็นอะไรที่เปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากเด็กสาววัยรุ่นเรียบ ๆ ที่กระทุ่มแบนต้องกลายเป็นแม่บ้านต่างแดนที่ญี่ปุ่น เจออะไรต่อมิอะไรมามากมาย แล้วสุดท้ายก็กลับมาเป็นสาวโรงงาน

ในการดูแลกิจการภายในโรงงาน มะมาไม่ได้ยุ่งกับสายการผลิต แต่จะดูส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพนักงาน คนงาน และบัญชี ซึ่งเหนื่อยมากเพราะงานเยอะ เริ่มต้นมีคนงานแค่ 20 - 30 คน ตอนหลังก็เพิ่มมาเรื่อย ๆ ถึงจะเหนื่อยแต่มะมาก็ไม่เคยท้อเพราะกิจการไปได้ด้วยดี บางทีก็มีเรื่องยุ่ง ๆ บ้างเช่น การคุมคนงานมันจุกจิกโน่นนี่ บางคนทะเลาะกัน ก็ต้องคอยมาตัดสินคดีความให้ หรือบางครั้งก็มีปัญหาด้านแรงงาน

มีอยู่คราวหนึ่งคนงานกลุ่มเล็ก ๆ ไม่กี่คนอยากมีสหภาพฯ[3] แต่พนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยเพราะโรงงานของป๊าอยู่กันอย่างอะลุ้มอล่วย แบบครอบครัวมีปัญหาก็ช่วยกันไป จึงไม่อยากให้มีระบบสหภาพ คนงานกลุ่มนี้ไม่พอใจจะไปฟ้องศาลแรงงานหาว่าไม่เป็นธรรมกับพนักงาน เลยส่งตัวแทน 5 - 6 คน ไปฟ้องศาลแรงงานจังหวัด แต่ก็ไม่มีเงิน ป๊าต้องให้เงินไปเป็นค่าเดินทาง ไปที่ศาลแรงงานนครปฐม ตอนขึ้นโรงขึ้นศาล มะมาต้องเขียนคำร้องเองว่าทำไมถึงรับข้อเสนอของพวกเขาไม่ได้ ทำไมถึงไม่อยากให้จัดตั้งสหภาพแรงงาน ศาลก็ไกล่เกลี่ยให้รอมชอม ในที่สุดศาลตัดสินให้โรงงานชนะ หลังเสร็จการตัดสินคดี คนงานไม่มีเงินกลับบ้าน ป๊าก็ให้เงินไปอีกจนศาลมาเห็นเข้า และบอกกับกลุ่มคนงานว่า

"พวกเธอจะเอาอะไรอีก ขนาดเธอแพ้เถ้าแก่เขาก็ยังให้เงินเธออีก"

เรื่องการจัดซื้ออะไหล่ ป๊าต้องดูเอง ซื้อเอง พิจารณาเอง เพราะเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับโรงงาน ป๊าบอกว่าบางเจ้าที่เลิกกิจการไปเพราะการสั่งซื้ออะไหล่ของฝ่ายจัดซื้อ เจ้าของโรงงานเชื่อคนจัดซื้อ ทั้ง ๆ ที่อะไหล่ยังไม่ถึงกำหนดเปลี่ยน ยังไม่ถึงเวลาซื้อก็ซื้อเพราะฝ่ายจัดซื้อได้เปอร์เซ็นต์จากร้านขาย หลายโรงงานจะเห็นว่าฝ่ายจัดซื้อมีบ้านหลายหลัง แต่โรงงานกลับเจ๊ง ในขณะที่อะไหล่เต็มโกดังยังไม่ได้ใช้ ตรงนี้เลยต้องคุมและดูแลอย่างใกล้ชิดเพราะถือว่าเป็นต้นทุน

[3] สหภาพแรงงาน คือ องค์กรลูกจ้างที่รวมตัวกัน เพื่อแสวงหาและคุ้มครองผลประโยชน์เกี่ยวกับสภาพการจ้างงาน เจรจาต่อรองกับ นายจ้าง

Father handled purchasing of machinery spare parts by himself. He played the major role for important decisions that affected the factory, such as deciding if and when to make large purchases for the company. Father bought spare parts in Bangkok, where he paid in cash to get discounts. It was too risky to have an employee carry hundreds of thousands baht to pay for the purchases. Father had to take care of this job himself unless he found someone trustworthy and reliable to do it for him. He saw too many companies fall because of irresponsible purchases by employees. In some cases, the factory owners found that their purchasers were extremely rich and owned many houses while the factories ran out of business, leaving behind loads of brand new, unused spare parts in the warehouses. Father supervised spare purchasing closely to prevent such reckless purchasing from adding unnecessary costs to his factory.

Father was so determined and devoted to building a textile manufacturing business. He aimed to be the leading provider of major materials for the entire textile industry, from the first knitting factory in Sampran District to a yarn spinning factory, and a polyester production plant in Photharam District in the nearby Ratchaburi Province.

It was a long and challenging journey that Father was willing to take to achieve his goals.

ป๊าจะเข้ากรุงเทพฯ ไปซื้ออะไหล่เอง โดยจ่ายเงินสดเพราะได้ลดเปอร์เซ็นต์ จะให้ลูกน้องพกเงินเป็นแสน ๆ ไปซื้อก็เป็นไปไม่ได้ ป๊าเลยต้องทำตรงนี้เองจนกว่าจะแต่งตั้งใครที่เห็นว่าเหมาะสมในหน้าที่นี้

ป๊ามุ่งมั่นกับการทำโรงงานทอผ้าอย่างจริงจัง จากโรงงานแรกที่เรียกว่าโรงงานนิตติ้งที่สามพราน ป๊ายังมีโรงงานปั่นด้ายและโรงงานผลิตโพลีเอสเตอร์ที่โพธาราม เพื่อป้อนวัตถุดิบให้โรงงานทอผ้าแบบครบวงจร ซึ่งไม่ง่ายเลยจริง ๆ ที่จะไปถึงจุดนั้นได้...

อาคารเจียมพัฒนา ณ โรงงานอำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี

Chiem Patana Building at the factory in Photharam District Ratchaburi Province

บทที่ ๔
Chapter 4

อาณาจักรแห่งผืนผ้า
The Realm of Fabric

อาณาจักรแห่งเจียมพัฒนากรุ๊ป

โรงงานแห่งแรกของป๊าเป็นโรงงานนิตติ้ง (Knitting)[1] ซึ่งใช้เงินทุนน้อย กระบวนการผลิตไม่ยุ่งยาก จากขั้นตอนเดียวก็กลายเป็นผืนผ้าเลย ไม่เหมือนกับการปั่นด้ายที่ต้องผ่านขั้นตอนถึง 10 ขั้นตอน ซึ่งต้องลงทุน และใช้พื้นที่มาก

ในวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2515 บริษัทา เจียมพัฒนานิตติ้ง จำกัด ได้ก่อตั้งขึ้นบนเนื้อที่ 45 ไร่ ที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม โดยป๊าเริ่มซื้อเครื่องนิตติ้ง หรือ เครื่องถัก Circular Knit[2] มาลงที่โรงงานจำนวน 6 เครื่อง การถักผ้านั้นซื้อเครื่องมาเครื่องเดียวก็ทำเป็นชิ้นผ้าได้เลย และผลิตผ้าได้หลายแบบทั้งผ้ายืด ผ้ามองตากูร์[3] ซึ่งตอนนั้นกำลังเป็นที่นิยม ต่อมาก็เพิ่มเครื่อง Warp Knit[4] อีก 14 เครื่อง กำลังผลิตรวมเป็น 20 เครื่อง

"ลงทุนน้อย ทำง่าย ไม่ยุ่งยากหลายขั้นตอน จึงเริ่มทำงาน Knitting ก่อน จากนั้นจึงซื้อเครื่องทอ"

ความที่โรงงานนิตติ้งทำง่าย และลงทุนน้อยจึงมีคู่แข่งเยอะ ป๊าเลยเริ่มมองหาลู่ทางใหม่ ๆ เพิ่มเติม พอดีกับในตอนนั้นรัฐบาลออกใบอนุญาตให้กับโรงงานทอผ้าใหม่ จากที่แต่ก่อนสั่งห้ามเปิดโรงงานอุตสาหกรรมปั่นด้ายกับทอผ้าเพราะกลัวล้นตลาดในประเทศมากเกินไป และต่อมา BOI ก็เริ่มส่งเสริมการลงทุนเพื่อการส่งออก ป๊าเลยคิดจะทอผ้าดิบเพิ่มอีกทางหนึ่ง เลยไปขอใบอนุญาต BOI ขยายกิจการเพื่อการส่งออก

---

1 นิตติ้ง (Knitting) คือกระบวนการผลิตผ้าถัก หรือผ้ายืด (Knitted Fabric) โดยใช้เครื่องทอกลม (Circular) หรือเครื่องทอแบน (Flat) ถักด้ายให้เกิดห่วงเชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง

2 Circular Knit คือผ้าถักแบบวงกลม ถักเส้นด้ายต่อเนื่องกันเป็นท่อกลม ทำให้ได้เนื้อผ้าที่ไม่มีรอยตะเข็บข้าง

3 ผ้ามองตากูร์ (Montagut) คือผ้ายืดที่มีลักษณะหนานุ่ม น้ำหนักดี ทนทาน ทึบแสงปานกลาง ทิ้งตัวสวย และยืดหยุ่นสูง นิยมใช้ในงาน ปูโต๊ะจัดเลี้ยง ทำสเกิร์ต ฯลฯ

4 Warp Knit (ผ้าถักแบบด้ายยืน) คือเทคนิคการผลิตผ้ายืด โดยการป้อนด้ายแนวตั้งเข้าสู่เครื่องถักพร้อมกัน ทำให้เกิดห่วงด้ายเชื่อมโยงกันในแนวตั้งขยับซ้ายขวาได้เล็กน้อย

The realm of Chiem Patana Group

On May 4, 1972, the first factory opened under the name Chiem Patana Knitting Co., Ltd. As a newcomer in the manufacturing industry, Father decided to specialize in knitting production because it required a moderate budget and was not very complicated; only one single step to make a seamless roll of fabric. The other option, yarning, required a 10-step procedure, a lot of production space, and a significant amount of investment.

Located on a 45 rais land (18 acres) in Sampran District, Nakorn Pathom Province, Chiem Patana Knitting operated on six knitting machines at first. The machines could produce many types of cloth in one cycle, such as elastic cloth and Montégut fabric, which was fashionable at the time. The production capacity later added another 14 wrap knitting machines.

"Slowly we started off with the knitting technology because it was straightforward, easy to operate, and manageable with a reasonable investment. Yarning machines came later," said Father .

But such advantages attracted increasing competition to the knitting market. Thus, Father kept looking for potential ways to expand the family's business and increase their competitive edge.

Coincidentally, around that time the government removed the ban to the opening of industrial yarning and weaving factories to prevent oversupplies in the domestic market and resumed granting licenses to new textile factories. In addition, the Board of Investment (BOI) geared up promotion of exports investment. Father took this opportunity to add production and export of unbleached woven fabric to the business under the BOI license.

โรงงานปั่นด้าย

Spinning Mill

โรงงานผลิตเส้นใยสังเคราะห์ โพลีเอสเตอร์

Polyester Plant

ในปี พ.ศ. 2519 ป๊าจึงซื้อเครื่องทอผ้าจำนวน 500 เครื่องเข้ามาเพิ่มให้กับสายการผลิตของโรงงานเจียมพัฒนา โดยเส้นด้ายยังคงซื้อจากตลาด ทอเป็นผ้าพับ ๆ บางทีก็ไปจ้างเขาย้อมตามสั่ง แต่โดยมากจะย้อมแล้วไปขาย ขายทั้งในประเทศ และส่งไปขายที่ชายแดน โดยมีหน้าร้านอยู่ที่สำเพ็งทั้งขายปลีก และขายส่ง

"โดยมากจะผลิตตามที่ตลาดต้องการมากกว่า พวกดีไซน์ไม่ค่อยมี เพราะเป็นของทั่ว ๆ ไป เหมือนข้าวสาร เป็น mass product ไม่ใช่ design product"

บางทีมีคนอยากมาซื้อโดยตรงกับโรงงาน แต่ป๊าจะปฏิเสธ เพราะนโยบายของบริษัทการขายจะเป็นหน้าที่ของฝ่ายขายเท่านั้น หากลูกค้าต้องการฟอกย้อมก็จะส่งผ้าที่ทอแล้วต่อไปยังโรงงานฟอกย้อมโดยเฉพาะอีกทีหนึ่ง

ในเมืองไทยตอนนั้นมีโรงงานทอผ้าของญี่ปุ่นเข้ามาตั้งแล้ว อย่างโรงงานโทเร และไทยเทยิน ส่วนโรงงานที่เป็นของคนไทยก็มี เช่น โรงงานไทยเมล่อน สำหรับเจียมพัฒนาเป็นโรงงานสัญชาติไทยแท้เจ้าที่สี่ของอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทย

เมื่อทำไประยะหนึ่ง ประมาณ 3 ปี ป๊าคำนวณแล้วว่าในการผลิตหากยังต้องซื้อวัตถุดิบคือเส้นด้ายจะทำให้ได้กำไรน้อย ป๊าจึงคิดที่จะลดต้นทุนโดยผลิตเส้นด้ายเอง ในปี พ.ศ. 2522 ป๊าจึงลงทุนทำโรงงานปั่นด้ายเองเพื่อลดต้นทุนจากการต้องซื้อวัตถุดิบ ด้วยกำลังการผลิตเริ่มต้นที่ 20,000 แกน และในปี พ.ศ. 2530 ก็เพิ่มแกนปั่นด้ายอีก 45,000 แกน รวมโรงงานมีแกนปั่นด้ายในตอนนั้นทั้งหมด 65,000 แกน

ในการผลิตเส้นด้ายต้องใช้วัตถุดิบ 2 ประเภทคือ ฝ้ายซึ่งเป็นเส้นใยที่ปลูกได้ตามธรรมชาติ กับเส้นใยสังเคราะห์อีกชนิดหนึ่งที่เรียกว่าโพลีเอสเตอร์ เพื่อลดต้นทุนให้ได้มากที่สุด ป๊าพยายามหาทางผลิตวัตถุดิบทั้ง 2 ประเภทนี้เอง โดยในส่วนของฝ้ายนั้น ป๊าได้ทดลองปลูกในเมืองไทย แต่

In 1976, Father bought 500 shuttle weaving looms to further expand the production line by using yarn from local suppliers. The factory manufactured greige fabrics and sometimes outsourced dying services to specialized factories. The products were sold in both domestic and neighboring country markets. The shops in Sampeng market now focused on retail and wholesale businesses.

"We generally produced in response to market demands. Designer orders were rare. Most of our products were more like a commodity such as rice; they were mass products, not custom-made designed items," added Father.

Sometimes, customers wanted to buy directly from the factory, but Father declined such offers because it was against the company's policy where retailing was exclusively the responsibility of the sales department. In case customers required bleaching and dying services, the factory would outsource the jobs to other factories.

By then, Japanese factories had already been running in Thailand under companies such as Thai Toray and Thai Teijin. Thai-owned factories included Thai Melon and Chiem Patana – the fourth 100 percent Thai-owned textile company in the country.

Three years later, Father came up with an idea for cutting costs and increasing productivity through in-house production of raw materials. Instead of depending solely on the suppliers and earning small profits, he decided to build a yarning factory to feed raw materials for the Chiem Patana factory. The factory opened in 1979 with the initial production capacity of 20,000 yarn spindles, and an additional 45,000 spindles installed later made a total of 65,000 yarn spindles by 1987.

In those days, yarn production generally required two types of raw materials –natural fiber cotton, and synthetic fiber polyester. Raw materials were a major cost during Chiem Patana's formative years. Father constantly tried to figure out a better way to handle this challenge, specifically in-housing production. He tried a cotton growing experiment by himself. Unfortunately, the crops were of low quality because Thailand's tropical climate was unsuitable for cotton plantation. The company, therefore, relied on imported high quality cotton from the global leading producers such as the USA and Australia.

The company was more successful with polyester production since it was easier to manage, and the productivity was more cost-effective, using petroleum as the key ingredient in the synthesis process.

โรงงานทอผ้า
Weaving Mill

สภาพอากาศไม่เหมาะ ทำให้ผลผลิตที่ได้มีคุณภาพต่ำ จึงต้องสั่งซื้อจากแหล่งปลูกฝ้ายของโลกอย่างสหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียเพื่อได้ฝ้ายที่มีคุณภาพดี ส่วนโพลีเอสเตอร์ เนื่องจากเป็นเส้นใยสังเคราะห์จึงสามารถผลิตเองได้ โดยซื้อน้ำมัน และเคมีมาผ่านกระบวนการให้เกิดเป็นเส้นใยสังเคราะห์ขึ้น

ด้วยความร่วมมือจากบริษัท โตโยต้า ทูโช[5] (Toyota Tsusho) ประเทศญี่ปุ่น ที่เชื่อมั่นในศักยภาพ และการทำงานของป๊า บริษัท เจียมพัฒนาซินเทธิคไฟเบอร์ จำกัด จึงก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2531 บนเนื้อที่ 180 ไร่ ในอำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี เพื่อผลิตเส้นใยสังเคราะห์เพื่อสนับสนุนกิจการปั่นด้ายของโรงงานเจียมพัฒนา และความต้องการของตลาด

ปี พ.ศ. 2533 โรงงานแห่งที่สองสร้างขึ้นบนเนื้อที่ 230 ไร่ ด้านข้างโรงงานเส้นใยสังเคราะห์ เพื่อรองรับการขยายอีกเท่าตัวในส่วนของกิจการปั่นด้าย และทอผ้า ซึ่งการขยายโรงงานครั้งนี้ทำให้มีแกนปั่นด้ายรวม 193,892 แกน เครื่องทอผ้าแบบกระสวย 1,000 เครื่อง และเครื่องทอผ้าแบบแอร์เจท 416 เครื่อง

อีก 10 ปีต่อมา ด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ป๊าจึงเพิ่มกำลังการผลิตเส้นด้ายทั้งโรงงานที่สามพราน และโพธาราม อีก 81,532 แกน รวมมีแกนปั่นด้ายทั้งหมด 275,424 แกน ซึ่งถือว่าเป็นโรงงานที่มีจำนวนแกนปั่นด้ายมากที่สุดในประเทศไทยในตอนนั้น

ในปี พ.ศ. 2548 บริษัท เจียมพัฒนานิตติ้ง จำกัด ได้เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท เจียมพัฒนาเท็กซ์ไทล์ส จำกัด เพื่อให้สอดคล้องกับธุรกิจของบริษัท ที่ประกอบกิจการสิ่งทอทั้งปั่นด้าย และทอผ้า

ถัดมาอีก 2 ปี บริษัท เจียมพัฒนาเท็กซ์ไทล์ส ได้เพิ่มจำนวนแกนปั่นอีก 25,000 แกน ที่โรงงานโพธาราม ทำให้จำนวนแกนทั้งหมดของบริษัทจนถึงปัจจุบัน มีจำนวนกว่า 300,000 แกน

5 โตโยต้า ทูโช (Toyota Tsusho) บริษัทการค้า (Trading Company) หลักในเครือโตโยต้าผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่ของโลก

On January 8, 1988, Chiem Patana Synthetic Fibers Co., Ltd. was established in cooperation with Japan-based Toyota Tsusho[1] Corporation. Thanks to the Japanese partner's strong confidence in Father 's capability and management. The company was located on the 180 rais facility (72 acres) in Photharam District, Ratchaburi Province, about 100 kilometers west of Bangkok. Its factory manufactured synthetic fiber to supply the yarning of Chiem Patana factories and other market players.

In 1990, the second factory of 230 rais (92 acres) was built next to the polyester plant in response to a double expansion of yarn and fabric operation, increasing the total yarn spinning capacity to 193,892 spindles, and weaving capacity to 1,000 shuttle looms, and 416 air jet looms. Over the next decade, with Father's foresight and leadership, Chiem Patana factories in Sampran and Photharam steadily expanded with an increase of 81,532 spindles, resulting in a combined total yarn spinning capacity of 275,424 spindles. At that time, Chiem Patana own the largest number of yarning spindles in Thailand.

In 2005, Chiem Patana Knitting Co., Ltd. was renamed to Chiem Patana Textiles Co., Ltd. to better represent the company's businesses. Two years later, Chiem Patana Textiles added 25,000 spindles to the Photharam factory, making the company's total number of yarn spindles to be 300,000 to date.

Father laid out a robust, sustainable foundation for the Chiem Patana Group. He insisted on gradual and efficient expansion. He always searched for innovation, especially regarding raw materials, to better manage production costs. He preferred careful, calculated approaches and advised against risky lump-sum investments without due diligence on the targeted projects. According to Father, two key indicators of growth are market demands and factory's capabilities with regard to machinery, engineers and production line workforce. Even to these days, Father regularly practices his own principles and supervises machinery operation and spare parts himself.

[1] Toyota Tsusho is a leading general trading company and a member of the Toyota Group

Thanks to Father 's working principles and management styles, as well as the high standard product quality, Chiem Patana Group has continued to secure trust and confidence from local and international customers alike.

Here is how Father summed up his business philosophy:

"The first thing customers want to check before placing any order is quality. They see it in machinery conditions, the overall factory environment, and the source of raw materials. All these factors indicate the quality of the finished products. After all, we can't make good merchandise from bad materials."

Today, the textile manufacturing industry is slowing down due to the changing trends in the fabric and garment markets, global economic crises, and labor issues. Some factories are forced to close down because of negligence of machinery and spare parts maintenance, which is a key success factor of any industrial production. Others face loss or discontinuation by the next-generation owners, not to mention the growing competition from the ASEAN industrial factories.

Nevertheless, the Chiem Patana Group is still at the forefront and a leading player in the textile industry. The group continues to be a leader in production, exports, and raw material supplies for local weaving factories, all the while living up to its reputations and quality of the Chiem Patana brand that has served the Thai textile industry for more than four decades.

ป๊าวางรากฐานแก่เจียมพัฒนากรุ๊ป โดยค่อย ๆ ขยายกิจการเมื่อมีความพร้อม ค่อย ๆ เติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็งและมั่นคง พยายามหาวัตถุดิบต่าง ๆ เข้ามาเสริมเพื่อปรับลดต้นทุนในการผลิต ไม่ได้ลงทุนด้วยเงินทุนก้อนโตตั้งแต่แรก แต่เป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยดูความต้องการของตลาดและความพร้อมของโรงงานเป็นหลัก รวมทั้งศักยภาพในการผลิต ทั้งตัวเครื่องจักร วิศวกร และบุคลากรในสายการผลิต ซึ่งทุกวันนี้ป๊าก็ยังคงเป็นผู้ดูแลเครื่องจักร และอะไหล่ด้วยตัวเอง

"ลูกค้าจะดูที่คุณภาพของเครื่องจักร ดูโรงงาน ดูที่มาของวัตถุดิบก่อนเป็นอย่างแรก ก่อนที่จะสั่งซื้อสินค้า นั่นหมายถึงคุณภาพของชิ้นงานที่ลูกค้าจะได้รับ"

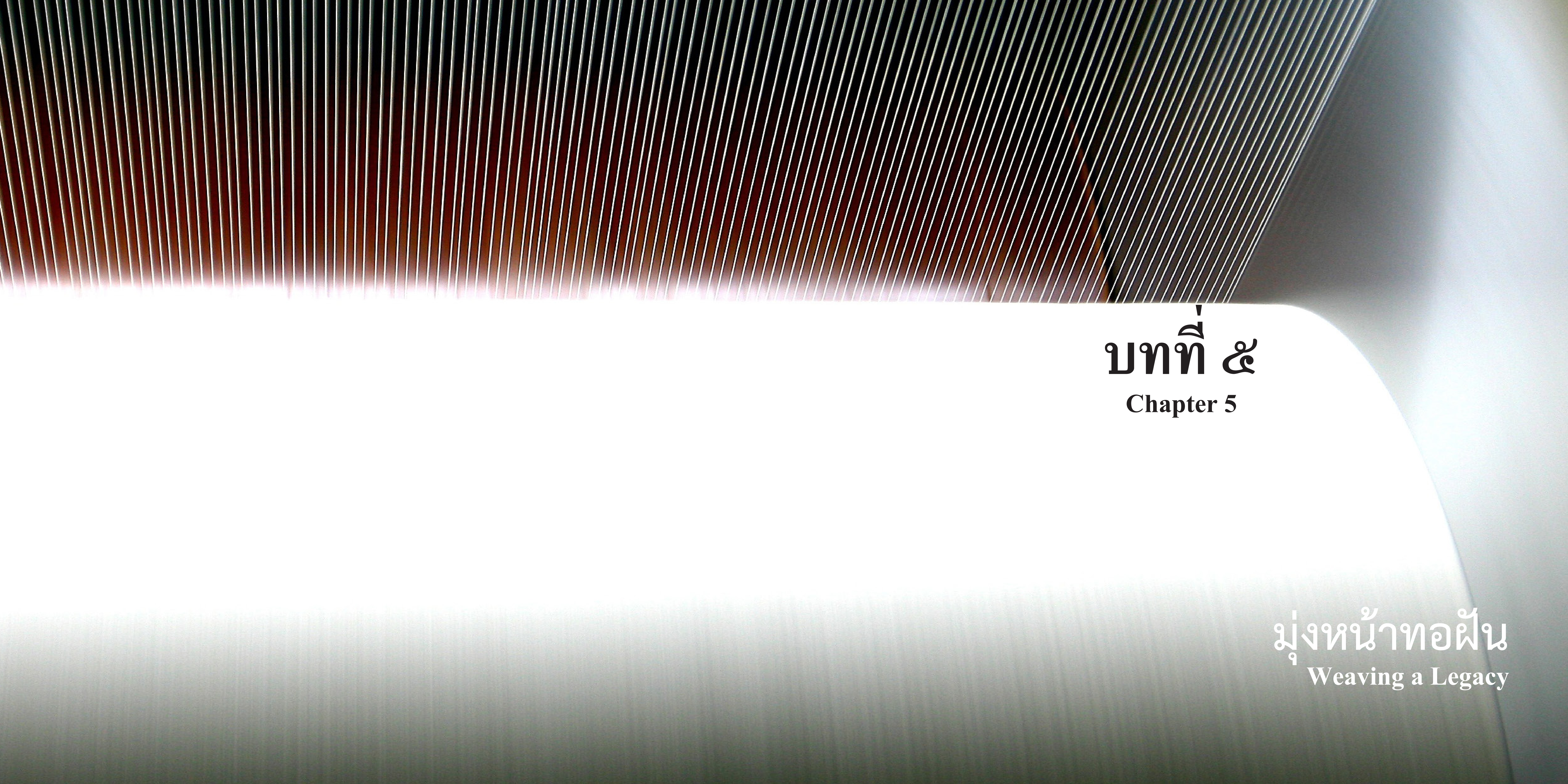
ด้วยวิธีการทำงาน แผนการบริหารของป๊า และคุณภาพในสินค้าทุกตัวของเจียมพัฒนากรุ๊ป ลูกค้าทั้งใน และต่างประเทศจึงให้ความเชื่อมั่นต่อเนื่องมายาวนานจวบจนถึงทุกวันนี้

ในปัจจุบันธุรกิจอุตสาหกรรมสิ่งทอซบเซาลงด้วยแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการตลาดด้านเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ปัญหาเศรษฐกิจโลก ปัญหาแรงงาน ค่าแรงต่าง ๆ หลายโรงงานต้องปิดตัวไป เพราะอาจไม่ใส่ใจเรื่องเครื่องจักร เรื่องอะไหล่ อันเป็นหัวใจสำคัญของโรงงาน หรือประสบภาวะขาดทุนจนต้องปิดกิจการ หรือทายาทอาจไม่นิยมสืบสานกิจการต่อ รวมทั้งการเติบโตของคู่แข่งโรงงานอุตสาหกรรมในภาคพื้นอาเซียน แต่เจียมพัฒนากรุ๊ปของป๊ายังคงอยู่แถวหน้าของการผลิตและส่งออกสิ่งทอรวมทั้งวัตถุดิบในอุตสาหกรรมโรงงานทอผ้าเมืองไทย ด้วยงานที่มีคุณภาพ มีชื่อเสียง มีความมั่นคงอย่างยั่งยืนจนถึงปัจจุบัน

พิธีเซ็นสัญญาร่วมทุนกับ โตโยต้า ทูโช

The joint venture signing ceremony with Toyota Tsusho Corporation

บทที่ ๕
Chapter 5

A visionary entrepreneur

Even in his 80s, Father is still the same energetic, visionary entrepreneur as he was 60 years ago. He has made a solid record of achievements, from opening a small local knitting factory to full-scale weaving, yarning production and polyester plant for both international and domestic markets. Along the way, he has experimented with cotton growing and even fireproof wall making, among other things.

He often comes up with new business ideas and pushes us to explore even further. Once when my sister Puk and I bought winter melon and star apple juice boxes from Taiwan for him to try, he noticed that the ingredients were plentiful in Thailand. So, instead of merely tasting the products, he did a research on the fruits and the juice market to measure the feasibility of undertaking a healthy juice drinks business himself.

Father still enjoys working and creating new business ideas to add to the family's textile business. Thanks to my youngest brother Neng, who is doing a great job taking care of the factories, Father has more time to materialize new and promising ideas.

Our new businesses are operated under the name, "AJ", the combination of the initials of our family members – "A" is the initial of the names of Father , and their three daughters, and "J" is the initial of Mother and their two sons. Thus, a good name for the family's business.

We started off with AJ Property Development Co., Ltd. with the first project called Skyline Condominium in Rattanathibet

ชีวิตไม่หยุดนิ่ง

ป๊าชอบขยายงานไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดนิ่ง ตอนนี้ก็ยังไม่ยอมหยุด ทั้ง ๆ ที่อายุ 80 กว่าแล้ว จากมีโรงงานนิตติ้งโรงเดียว ก็มีโรงทอ แล้วก็มีโรงปั่น โรงโพลีเอสเตอร์ ระหว่างทางก็ยังปลูกฝ้าย ทำผนังกั้นไฟ คิดโน่นคิดนี่ คิดของใหม่ ๆ อยู่เรื่อย เจออะไรหน่อยป๊าจะมองถึงความเป็นไปได้ในอนาคต อย่างตอนฉันกับปุ๊กไปไต้หวัน แล้วซื้อน้ำฟักเขียว น้ำมะเฟืองกล่องมาให้ลองชิม ป๊าก็ไม่ใช่แค่กินแล้วจบ แต่จะมองว่าบ้านเรามีวัตถุดิบอยู่ น่าจะศึกษาเรียนรู้เพื่อทำเป็นธุรกิจต่อไป

ทุกวันนี้ป๊ายังสนุกกับการทำงาน ยังมีไอเดียที่จะขยายงานใหม่ ๆ นอกเหนือจากโรงงานสิ่งทอ ซึ่งตอนนี้ เน้ง น้องชายคนสุดท้องของฉันช่วยป๊าดูแลด้านการบริหารภายในโรงงานได้เป็นอย่างดี ทำให้ป๊ามีเวลาคิดทำอะไรใหม่ ๆ เพิ่มเติมได้อีก

ธุรกิจใหม่ของเราใช้ชื่อหลักว่า "AJ" โดยเอามาจากชื่อป๊า และมะมา รวมทั้งชื่อลูกสาวทุกคนก็ขึ้นต้นด้วยตัว A ในขณะที่ลูกชายขึ้นต้นด้วยตัว J พวกเราจึงเลือกใช้ 2 ตัวอักษรนี้เพื่อให้เห็นว่าเป็นธุรกิจในครอบครัว

โครงการแรกเป็นธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ ชื่อ บริษัท เอเจ พร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลล็อปเมนท์ จำกัด เริ่มด้วยคอนโดมิเนี่ยมแถวรัตนาธิเบศร์ ชื่อ Skyline โครงการถัดมาคือ โรงงานสกัดน้ำมันปาล์มชื่อ "เอเจ ปาล์มออยล์" ที่จังหวัดชุมพร เพราะมีคนมาเสนอขายที่ดินสวนปาล์มแถวนั้น โดยจุ้ยรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลทั้งสองกิจการนี้ นอกจากนี้ ยังมี บริษัท เอเจ พัฒนา จำกัด ทำเกี่ยวกับที่ดิน โดยตอนนี้มีสวนปาล์ม กับสวนทุเรียนพันธุ์ดีที่ชุมพร ประมาณ 2,000-3,000 ไร่ และสวนมะพร้าวน้ำหอมที่จังหวัดราชบุรี อีกราว 300 ไร่

area, Nonthaburi Province. Next was AJ Palm Oil, a palm oil extraction plant in Chumporn Province after acquiring Palm orchards in the area. Jui is the leader of both projects. In addition, AJ Patana is running agricultural businesses, currently handling Palm orchards and premium grade durian orchards on 2,000 – 3,000 rais (approximately 1,185 acres) in Chumporn Province and water coconut orchards on 300 rais (approximately 118 acres) in Ratchaburi Province.

Although we have all grown up and have a family of our own, Father still protects us. We feel blessed to have been born as his children. He is strict and disciplined. Because of that, we can live a happy and fulfilling life today. We owe everything to him. We are grateful for the love, warmth, security, and prosperity that he has devoted his whole life building for all of us.

One of my childhood memories was the late-night suppers when Father brought us a little treat after wrapping up a hard day's work at the factories. He usually stopped by at the family's textile shop in Sampeng, Chinatown and went to buy spare parts for the machinery at Baan Mor area nearby. After taking care of business, he would make a detour on the way home to buy takeout of our favorite Rad Na dish (fried noodles on gravy sauce), the signature dish at Nai Noi restaurant in Wong Wien Yai area. It was so delicious that we all stayed up waiting for it even if we'd already had dinner. If the restaurant was closed, he would get us something else. Sometimes, he would change the menu to German sausages or other special dishes from our "favorite food list."

Food indulgences aside, Father was very serious when it came to discipline since we could be too naughty and stubborn sometimes. He did not prefer it, but he would not hesitate to give us a good spank with a ruler if it was necessary. He was tougher than Mother. It was his way of teaching us that breaking the rules came with a consequence and, like it or not, we had to live with it. In retrospect, we now realize that through his strict discipline he has taught us to be considerate to others and responsible for our own actions.

If we wanted to get something or go somewhere, we needed to earn it. It was not his way to let us do whatever we pleased whenever we wanted to. Mother usually left the final say to Father , but she would give us advice on how to approach Father strategically. It was a real challenge to get his approval. Like when I was a freshman, I applied for a very competitive scholarship from the Japanese Government, and I won it. But the hardest part was to win his permission to let me go study in Japan. He did not want his children, especially the girls, to live far away from home because he was concerned of our safety and well-being. Various types of persuasions were put to the test. Even my instructor who personally asked for his permission failed. I was not sure what made him change his mind but eventually he let me go.

In his view, formal education was important as long as it did not get in the way of learning to live a happy, meaningful life. He did not expect us to become a doctor or pursue a big powerful career. He only wanted us to live up to our own individual potential; in academia and in life. He encouraged us to put in our best effort at school but never pressured us to excessively study to get good grades. After-school tutoring was unnecessary and academic excellence was not worth trading every other value for. Luckily, we all performed well in school; we obtained good grades and received good report cards. He did not care whether or not we graduated top of the class; not failing was good enough for him because having a good time and enough rest was important too. His usual, unconventional piece of advice was:

"If there is too much homework, skip it. Go play instead. Or go to bed."

Financial discipline was important for Father too. He had no problem wearing the same old shirt that he had been wearing for 40 years if it was still in good condition and in style. Unlike him, we loved shopping for new clothes even if they looked very similar to the old ones. To prevent his disapproval of our fashion shopping, Mother playfully reasoned with him by saying:

"Your clothing system is not good for our textile business. How can we sell if nobody wants to buy new clothes, just like you? We should thank shoppers like our children for keeping our factory in business."

ดูงานก่อสร้างโรงงาน AJ ปาล์มออยล์

Inspecting the construction of AJ Palm Oil

แม้ตอนนี้พวกเราเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ร่วมกันขยายธุรกิจออกไปอีกหลายอย่าง แต่ป๊าก็ยังมองเราเหมือนเด็ก ๆ คอยเป็นห่วงโน่นนี่อยู่เสมอ พวกเราพี่น้องถือว่าโชคดีที่ได้เกิดมาเป็นลูกป๊า เพราะการที่ป๊าดุ และเข้มงวด พวกเราเลยมีทุกอย่างในวันนี้ ทั้งรากฐานครอบครัวที่มั่นคง ความอบอุ่น รวมถึงความมั่งคั่งที่ป๊าสั่งสมไว้ให้

จำได้ว่าช่วงพวกเราเด็ก ๆ ตอนกลางวันป๊าทำงานอยู่ในโรงงาน พอตอนเย็นแวะร้านที่สำเพ็งเพื่อไปซื้ออะไหล่ แถวบ้านหม้อ และคลองถม พวกเราจะไม่ยอมหลับยอมนอน ทุกคนต่างเฝ้ารออาหารมื้อดึก

ทั้ง ๆ ที่ตอนเย็นก็กินอิ่มกันแล้ว ราดหน้านายน้อยที่วงเวียนใหญ่ เป็นเมนูยอดนิยมที่ทุกคนตั้งตารอคอย บางทีก็เป็นไส้กรอกเยอรมัน ถ้าร้านราดหน้าปิด ก็จะมีอาหารอย่างอื่นมาแทน

ฉันจำได้ว่าเวลาพวกเราดื้อ ก็จะโดนตีบ้างกับไม้บรรทัด ป๊าจะตีหนักกว่ามะมา ถ้าบอกว่าอย่าทำ ห้ามแล้วไม่เชื่อ ก็จะตีให้รู้ว่าไม่ได้ ซึ่งพอโตขึ้นพวกเราถึงเข้าใจว่านั่นคือแนวทางที่ป๊าวางไว้ให้เพื่อให้เติบโตเป็นคนดี

ป๊าเข้มงวดมาก ไม่ใช่ว่าจะขออะไร หรือขอไปไหนได้อย่างอิสระ ส่วนมะมาจะไม่ค่อยคัดค้าน บอกว่าต้องถามป๊า สิทธิ์การตัดสินใจอยู่ที่ป๊า บางทีมะมาก็แนะนำพวกเราว่าต้องพูดอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อให้ได้สิ่งที่อยากได้ อย่างตอนฉันอยู่มหาวิทยาลัยแล้วแอบไปสอบชิงทุนรัฐบาลญี่ปุ่น ปรากฏว่าสอบได้แต่ไม่กล้าบอกป๊า เพราะป๊าไม่ชอบให้ไปอยู่ที่ไหนไกลบ้าน ยิ่งเป็นผู้หญิงด้วยยิ่งเป็นห่วง กลัวไม่ปลอดภัย ซึ่งตอนนั้นกว่าจะได้ไปก็ยากพอดู ขนาดอาจารย์มาขอด้วยตัวเอง ป๊าก็ยังไม่ยอม จำไม่ได้ว่ามีใครมาพูดให้ป๊าถึงยอมให้ไป

Father liked to reuse our old clothes by wearing them himself because, according to him, they were still pretty much new. Sometimes we did not even recognize our old things on him, mistaking that he had just bought brand new clothes. It was common for him to wear his worn-out undershirts because no one could see them anyway. Whenever I flew my daughter back to visit, she would put her fingers through the holes on his undershirts every chance she got just for fun.

Furthermore, Father disapproved of leaving anything to waste including food. We were taught to finish everything on our plate, but he did not mind eating our leftovers. He felt it was a shame for people to have an extravagant meal and waste half of it without feeling any guilt. He has driven his same old Toyota Crown for 20 years and would probably still use it regularly if my brother had not bought a new Volvo for him as a backup car. Father thought it was unnecessary to buy a new car when the old one still worked just fine. The following remark perfectly wraps up his financial policy:

"I really don't see the point of buying an extra car. Its value depreciates everyday. It's better to save money and earn some interest."

Once in a blue moon, Father would allow himself a luxury – of his own definition – and would shop for a grade A made-in-Japan men's underwear for delicate, allergy-prone skin; the kind that he has been using since he was a young man. During his trip to Japan in early 2013, he walked around searching for the shop where he used to buy his underwear. He finally found the place and practically bought everything off the shelf. That was the only extravagance he enjoyed.

Father does not own a wristwatch or a mobile phone and he does not carry a lot of cash. He does not like eating at expensive restaurants. He is not the kind of man to be swayed by popular trends. Take shark fin, for instance. Father thinks the luxurious menu is wasteful.

"An egg has the same nutrition but costs a lot less. So, why spend a fortune on expensive shark fins in exchange for an everyday simple menu just as nutritious?"

Extravagance has no part in his life. He is happy simply to go to work every day and spend quality time with his family. Some employees like to tease that he is the Employee of the Month in his own company, working overtime on weekends and working his hardest all the time. Father enjoys working on weekends because it is more productive without any interruptions from employees asking for his guidance and authorization on paperwork.

Mother tries to persuade him to occasionally go out and relax, but Father does not care for it unless his children or grandchildren ask him to join them. He is not interested in taking a vacation either, and when he does, he usually brings his work with him. He claims he has done enough touring and travelling while on business trips in the past years of building the company. As cliché as it sounds, he comes to the conclusion that there really is no place like home. For him, Thailand is the best place to live and where he finds the most happiness.

So, taking him on a family trip needs some serious persuasion; we usually come up with work-related excuses like checking up on the progress of the ongoing projects or surveying new business opportunities. For example:

"Let's go to our palm oil extraction factory and see how it is doing."
"How about visiting our palm and durian orchards?"
"Someone offers to sell a good land plot. Let's go check it out, shall we?"

ป๊าไม่เคยวางแผนอนาคต คาดหวังให้ลูก ๆ เป็นใหญ่เป็นโต เพียงแต่ส่งเสริมให้เรียนตามกำลังความสามารถของแต่ละคน ไม่เคยคาดหวังให้ลูกเป็นหมอ ไม่เคยให้ลูกเรียนพิเศษ เพราะป๊าคิดว่าไม่จำเป็น ไม่ซีเรียสกับการเรียนของลูก และโชคดีที่การเรียนของพวกเราก็ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เพราะทุกคนก็เรียนได้เรื่อย ๆ ไม่มีปัญหา สมุดพกครูก็เขียนมาดีทุกครั้ง ผลสอบก็ออกมาดี ป๊าไม่เคยเคี่ยวเข็ญการเรียนของลูกว่าต้องเรียนเก่งเอาที่หนึ่ง หรือต้องทำการบ้านทุกวัน แค่สอบไม่ตกก็โอเคแล้ว พวกเราจะได้ยินป๊าพูดบ่อย ๆ ว่า

"ถ้าการบ้านเยอะ ไม่ต้องทำ ไปเล่น ไปนอน ๆ "

การประหยัด เป็นหัวใจสำคัญของป๊า เสื้อที่ใส่มา 40 ปี ก็ยังใช้อยู่ ป๊าบอกว่ายังดีอยู่จะเปลี่ยนไปทำไม ผิดกับพวกเราที่ชอบซื้อเสื้อผ้าใหม่ ๆ อยู่เรื่อย ทั้ง ๆ ที่มันก็เหมือนของเดิม มะมาไม่อยากให้ป๊าเอ็ดลูก ๆ ต้องบอกว่า

"ถ้ามีแนวคิดอย่างป๊า ผ้าเราจะขายได้ไหม เพราะมีอย่างเรา ๆ ที่เป็นนักช็อปปิ้งนี่แหละที่ทำให้ผ้าขายออก"

ป๊าจะชอบเก็บเสื้อผ้าที่ลูกไม่ใส่แล้วมาใส่ ซึ่งมันก็ยังใหม่อยู่ พวกเรายังจำไม่ได้ด้วยซ้ำถามว่าป๊าซื้อเสื้อใหม่เหรอ จริง ๆ ก็เป็นของพวกเราเองนั่นแหละ แม้เสื้อชั้นในที่ขาดเป็นรูป๊าก็ยังใส่ บอกว่าอยู่ข้างในไม่มีใครเห็น พอลูกสาวฉันกลับมาเยี่ยมบ้านทีไรจะชอบเอานิ้วไปแหย่ตรงรูที่ขาดเสมอ

This business-trip idea works for him. And we have begun a new family tradition of getting together, strengthening closer relationships among all family members during business/ leisure trips. Also, every Sunday is our family hangout day; sometimes we go out for lunch or checking out our businesses here and there. These family activities make him happy and energized because they allow him to do the things that he loves and be surrounded by his beloved family at the same time.

Father is a contented man. He leads a sufficient life and enjoys his simple, daily routine. He wakes up at six o'clock to take a walk around the factory premises for an hour. His home meals are plain and simple, mostly with vegetables as a main dish – nothing too oily or salty. He loves healthy food; his favorite is a freshly mixed vegetables and fruit smoothie. He has two shots of this juicy drink every day, one in the morning and the other in the evening. When he skips this essential step in his daily routine for trips, he feels different. Regardless of work on his mind, he always trails back to his missing smoothie. He usually begins work before any other employees arrive and is the last to leave. After work, it is time for an evening exercise – another round of walking and stretching. He goes home, takes a shower, eats dinner, and watches television. This simple, stay-in-the-moment happiness is his definition of a perfect day.

For Father , working is not all about making money; it is a vital, meaningful part of his life. Father loves working so much that sitting at his office desk all day to run his business does not cause him backache or muscle pain. But sitting around to relax would certainly make him feel cramped and uncomfortable in a short amount of time.

He works very hard, putting all his efforts to everything that he does. However, no matter how concentrated and devoted he is at work, he knows when to stop and rest before coming back fresh and energized. He does not carry work problems back home with him. As a result, he falls asleep effortlessly and is a sound sleeper.

He is hyperactive and tends to get easily hot-tempered if things get off track. As he gets older, Mother reminds him that

ถึงจะมาเที่ยว แต่ป๊าก็ยังหอบเอกสารมาทำงานด้วยเสมอ

Even on vacation, Father always carried his work along with him

ป๊าไม่อยากสิ้นเปลือง แม้แต่เรื่องอาหารการกิน ก็ต้องกินให้หมด เหลือไม่ได้เลย ถ้าใครไม่กินก็จะกินเอง เวลาไปข้างนอกเห็นบางคนกินทิ้ง กินขว้างแล้วรู้สึกเสียดาย อย่างรถโตโยต้า คราวน์ ที่ใช้อยู่ ถ้าลูกไม่ซื้อให้ใหม่ เพื่อจะให้มีไว้ใช้สำรอง ก็ยังใช้รถคันเดิมมาตลอด 20 กว่าปี ตอนลูกชายซื้อรถวอลโว่ให้ ป๊าก็บ่นเหมือนเคยว่า

"ไม่รู้จะซื้อมาทำไม ถ้าเป็นเงินก็ยังมีดอกเบี้ย นี่มีแต่ลด"

ป๊าไม่เคยซื้อของอะไรใหม่ ที่ซื้อมีแค่ชุดชั้นใน ต้องใช้แบบพิเศษของญี่ปุ่น เพราะผิวแพ้ง่าย ซึ่งใช้มาตั้งแต่หนุ่ม ๆ อย่างตอนไปญี่ปุ่นเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ก็ต้องไปเดินตามหาร้านอยู่นานกว่าจะเจอ คราวนี้เลยซื้อมาเยอะมาก เป็นอย่างเดียวที่ซื้อในชีวิต

นาฬิกาก็ไม่มี มือถือก็ไม่ใช้ เงินสดก็ไม่พกติดตัว ไม่กินอาหารข้างนอกแพง ๆ อย่างหูฉลามที่ใคร ๆ ชอบกิน ป๊า บอกว่า

"กินไข่ฟองหนึ่ง ก็ได้ประโยชน์เหมือนกัน ทำไมต้องไปกินหูฉลามให้เสียเงินแพง ๆ ด้วย"

ป๊าไม่มีอะไรฟุ่มเฟือยในชีวิต มีความสุขในการทำงาน อย่างวันหยุดลูกน้องก็จะล้อบ่อย ๆ ว่า มีคนขยันอยู่คนเดียว วันหยุดก็ยังมาทำโอที มะมาก็พยายามชวนออกไปข้างนอกบ้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะออกไปไหน นอกจากถ้าลูกหลานชวนถึงจะไป ป๊าบอกว่ายิ่งวันหยุดก็จะได้ทำงานเยอะ เพราะไม่มีใครมากวน มาหา ให้เซ็นเอกสารโน่นนี่

เรื่องไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจป๊าก็ไม่สนใจ บอกว่าเที่ยวมาหมดแล้วตอนไปทำงาน ไม่มีที่ไหนสบายมีความสุขเท่าบ้านเรา อยู่เมืองไทยนี่ดีที่สุดแล้ว ขนาดไปเที่ยวไหนแค่ไม่กี่วันป๊าก็ยังอุตส่าห์หอบงานไปทำ ดังนั้นเพื่อหาเหตุให้ป๊าได้ไปเที่ยวกับพวกเรา ก็ต้องใช้วิธีชวนป๊าว่าไปติดตามความก้าวหน้าของกิจการที่ทำอยู่ หรือไปหาลู่ทางใหม่ ๆ เผื่อจะทำอะไรได้อีก

"ไปดูโรงงานปาล์มกัน"
"ไปดูสวนปาล์มกับสวนทุเรียนกัน"
"มีคนมาเสนอที่ดินสวย ไปดูกันไหม"

anger is a waste of energy because it cannot solve anything, and that he should accept what is beyond his control as a fact of life. And so he does.

"We all are born with nothing and one day we will leave this world exactly the way we came in," he concludes.

Father is always in a jolly mood when surrounded with his grandchildren, and they are with him. They love and care for him very much too. I told my daughter that her Grandfather is very strict, but she did not believe me because he is so nice and gentle towards her.

Father made it clear that he would not want a big production of the traditional Chinese funeral rite for himself. He prefers the Thai-style cremation – plain and simple without any ceremonial procedures. He believes that in the end, when we die, we simply turn into dust and return to Mother Earth. He thinks a classical Chinese opera at a funeral is too extravagant. Plus, no one understands the chanting of Chinese monks anyway. It would be a waste of money and too much trouble for friends and family. Moreover, a trip to the burial site in the Chinese cemetery can be dangerous. To make sure that his children would grant him his last wish, Father round up his grandchildren as witness to his announcement.

He wanted to donate his body for medical study so that he would get to be "the headmaster" for medical students as body donors are usually called in Thailand. He filled out the application, but it turned out he was too old to do that according to the donation criteria. He was so disappointed.

"Why did they have to crush my dream like that?"

For more than 40 years, Father has devoted his life to weaving a tapestry of love in the name of Chiem Patana Group. His legacy continues to grow thanks to his foresight and leadership.

"I just want to see our growing family carry on the business sustainably with my children and grandchildren at the helm. And I am thankful for the contribution of our competent, honest, and loyal employees who have stayed with us since the very beginning. They are our extended family and we must take care of one another." This is what Father said of his plan for the Chiem Patana Group.

Father insists that to establish a sustainable corporation, we need to maintain credibility by, among other things, keeping our promises to the customers and the stakeholders. This is how we have earned the trust and confidence of the public at large. Father has inherited the values of integrity and trustworthiness from Grandfather. Now he is passing them onto the next generations of the Chiempitayanuvat family. They are the one who will continue to synergize the strengths and talents of the teamwork, and to weave a sustainable future of the textile enterprise to which Father has dedicated his whole life.

นั่นแหละป๊าถึงยอมไปไหนบ้าง เลยกลายมาเป็นทริปครอบครัวที่พวกเราได้มารวมตัวกัน ได้สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับทุก ๆ คนในครอบครัว ทำให้ทุกวันอาทิตย์พวกเราต้องออกจากบ้านไปกินข้าว ไปทำงาน ไปดูธุรกิจที่โน่นที่นี่ ทำให้ป๊ายังสนุก และมีกำลังใจในการใช้ชีวิตกับลูกหลานพร้อมกับยังได้ทำงานไปด้วย

ป๊าเป็นคนสมถะ มีชีวิตอยู่อย่างพอเพียง ชอบออกกำลังกาย ตอนเช้าตื่น 6 โมง เดินออกกำลังกายรอบโรงงานประมาณ 1 ชั่วโมง อาหารที่กินก็เรียบง่ายรสชาติจืด ๆ ไม่มัน ไม่เค็ม เน้นผักเป็นหลัก ชอบกินอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เมนูโปรดคือน้ำผักผลไม้ปั่น โดยเอาผักผลไม้สดหลาย ๆ อย่างมาปั่นผสมกันแล้วดื่มทุกวัน เช้า-เย็น ถ้าวันไหนไม่ได้ดื่มเพราะมีธุระออกไปข้างนอก หรือไปต่างประเทศ ก็จะบ่นคิดถึงแต่น้ำผักผลไม้ปั่น ส่วนอาหารอย่างอื่น ไม่เคยบ่นถึงเลย ทำงานเสร็จราว 5 โมงกว่า ก็จะเดินยืดเส้นยืดสายอีกรอบ หลังอาบน้ำกินข้าวเสร็จก็จะดูทีวีแค่นี้ป๊าบอกว่าเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ และมีความสุขที่สุดแล้ว

สำหรับป๊าการทำงานคือชีวิต นั่งทำงานนี่ไม่ปวดเมื่อยเลย แต่ถ้านั่งพักผ่อนจะปวดเมื่อยขึ้นมาทีเดียว โชคดีที่ป๊าเป็นคนหลับง่าย เวลาทำงานจริงจัง เวลาพักก็ไม่ได้เอาอะไรกลับไปคิดมากมาย นั่งตรงไหนก็หลับได้ เวลานอนก็หลับสบาย ไม่มีปัญหา

ปกติป๊าเป็นคนใจร้อน อะไรไม่ได้อย่างใจจะหงุดหงิด แต่ระยะหลังที่ป๊าอายุมากขึ้น มะมาจะคอยบอกว่าโมโหไปก็ไม่ได้อะไร คอยเตือนให้ใจเย็น ๆ ปลงว่ามันก็เป็นอย่างนี้แหละ ซึ่งป๊าก็ทำใจได้ ป๊าเคยบอกว่า

"คนเราเกิดมาไม่มีอะไร เวลาตายก็ไม่เอาอะไรไปเหมือนกัน"

ป๊าจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษเมื่ออยู่กับหลาน ๆ หลานทุกคนรักอากงมาก ฉันบอกลูกสาวว่าอากงดุ แต่ลูกสาวไม่เคยเชื่อเพราะอากงไม่เคยดุหลานเลย

ป๊าสั่งไว้ว่าตอนตายไม่ให้ทำกงเต็ก ให้เผาอย่างคนไทยเรียบง่ายดี ไม่ต้องวุ่นวาย เอาคนมาเต้น ๆ เหมือนงิ้ว สวดอย่างพระจีนฟังก็ไม่รู้เรื่อง ไปเสียเงินเสียทองโดยไม่จำเป็น เวลาไปเช้งเม็งเยี่ยมหลุมศพ ลูกหลานเดินทางไปก็อาจเกิดอันตราย ไปทำอย่างนั้นเพื่ออะไร ตายแล้วก็เป็นดินเป็นอากาศ ป๊ากลัวลูก ๆ ไม่ทำตาม ก็บอกให้หลานเป็นพยานถ้าใครไม่ทำ

ป๊าอยากบริจาคร่างกาย อยากเป็นอาจารย์ใหญ่ให้นักศึกษาแพทย์ แต่พอเอาใบสมัครมากลายเป็นอายุเกินเลยบริจาคไม่ได้

"นี่อะไร... ดับความฝันอั๊ว"

อาณาจักรที่ป๊าสร้างไว้ ผืนผ้าแห่งเจียมพิทยานุวัฒน์ ยังคงทอดยาวอีกกว้างไกล จากวิสัยทัศน์อันแหลมคมของป๊า

The tapestry of love created by the Chiempitayanuvat family is continuing to expand in all directions. As a family, we cooperate, render support and encouragement. We have and always will be there for one another. We will continue our journey together, hand in hand, and never let go of one another like our Father has taught us since we were a little kid. This Chiempitayanuvat tapestry will continue to be weaved with love and devotion for years to come to fulfill the promises that the future will bring like our Father has pictured it to be.

“ลูกก็เพิ่มขึ้น หลานก็เพิ่มขึ้น ถ้าประคับประคองกิจการให้ดำเนินต่อไปได้ก็พอใจแล้ว ...พนักงานทุกคนก็ดี จริงใจกับเรา รักบริษัท รักเจียมพัฒนา คนที่อยู่ร่วมกันมานาน ตั้งแต่แรก ๆ เราไว้ใจพวกเขาได้เลย”

สิ่งสำคัญที่ป๊าสอนพวกเราอยู่เสมอ คือเรื่องการมีเครดิต รักษาสัจจะ ต้องไม่หลอกลวงลูกค้า เรื่องนี้ป๊าถือว่าสำคัญที่สุด เพราะอากงสั่งสอนป๊ามาตลอด และเพราะป๊ายึดมั่นกับแนวคิดนี้ กิจการของป๊าจึงเติบโต และรุ่งเรืองมาได้จนทุกวันนี้

เมื่อผืนผ้าที่ถักทอมาด้วยสายใยแห่งความรักของเจียมพิทยานุวัฒน์ขยายตัวออกไปในทุกทิศทาง เราทุกคนในครอบครัวต่างก็ร่วมมือร่วมใจ สนับสนุน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน โดยไม่ปล่อยมือจากกันอย่างที่ป๊าเคยสอนมาตั้งแต่เด็ก อนาคตผืนผ้า “เจียมพิทยานุวัฒน์” ของเราผืนนี้ต้องคลี่ออกไปกว้างไกลอย่างไม่มีวันสิ้นสุดอย่างที่ป๊าตั้งใจไว้แน่นอน

บทที่ ๖
Chapter 6

ความทรงจำอันล้ำค่า
Embroidered Memories

Kanya Dechayapirom

Auntie Kanya is Mother's oldest sister. She is a senior relative whom my parents love and respect dearly. When she was a young woman, she was the head salesperson at the gold shop owned by our maternal Grandfather in Krathum Baen. Her salesmanship was exceptional. Customers were so fond of her sweet eloquence that they did not call the shop by its real name, Lim Seng Huad, but its nickname "Sweet Talking Girl's Shop," which captured her trademark characteristic. For Mother and her younger siblings, Auntie Kanya was like a second Mother to them because she took good care of them since they were little and still cares for them despite being independent adults.

Anake has always been industrious and tough even since he was a young boy. He helped his Father push the retail clothes carts all over Sampeng Lane and constantly helped with many other things. He grew up to be an ambitious entrepreneur, challenging a multitude of ideas for his next business. I've never seen anyone so energetic and so devoted to work.

He is caring, gentle, and generous to everyone. He has a deep gratitude for his own parents and his parents-in-law. They are all family and he loves them dearly. When I went to visit Japan, I stayed at my brother-in-law's house. He and my sister were perfect hosts. They took great care of me – taking me to tourist attractions, and treating me with extravagant meals including the Japanese signature Kobe steaks. My original plan was to tour Japan for at most three months, but I ended up staying at his house for six months because he would not let me go back home until he was sure I had the best vacation he could offer. My sister Kiew is so lucky to have him as a husband.

"I wish we would be born sisters and have Anake as my brother-in-law again in our next lives."

The Chiempitayanuvat family has parents that are great role models. They are brilliant and exceptionally gifted. They have taught their children and grandchildren to be good, charming people.

ตั่วอี๊กัญญา เดชยาภิรมณ์

ตั่วอี๊กัญญาเป็นพี่สาวคนโตของมะมา เป็นผู้ใหญ่ที่ป๊า และมะมารัก และเคารพมาก สมัยสาว ๆ ตอนยังไม่แต่งงาน ตั่วอี๊รับหน้าที่ขายทองที่ร้านของอากงกระทุ่มแบน ขายเก่งมากจนไม่มีใครเรียกชื่อร้านจริง ๆ ที่ชื่อ "ลิ้มเซ่งฮวด" แต่จะเรียก "ร้านทองแม่ปากหวาน" เพราะติดใจฝีปากการขายของตั่วอี๊ สำหรับมะมา และน้อง ๆ ทุกคนตั่วอี๊เปรียบเป็นแม่คนที่ 2 เพราะเลี้ยงและดูแลกันมาตั้งแต่เล็กจนโต แม้ทุกวันนี้ก็ยังเป็นห่วงเป็นใยอยู่เสมอ

อาเฮียเป็นคนขยัน อดทนมาตั้งแต่เด็ก ช่วยอากงเข็นผ้าไปขายทั่วสำเพ็ง ทำงานตลอด พอโตขึ้นก็หาช่องทางใหม่ ๆ ในสมองคิดแต่เรื่องงานอยู่ตลอดเวลา

อาเฮียเป็นคนกตัญญูกับพ่อแม่ ทั้งของครอบครัวตัวเอง และครอบครัวภรรยา รักครอบครัวมาก เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับทุก ๆ คน โอบอ้อมอารี มีจิตใจดี มีคุณธรรม

มีอยู่คราวหนึ่งฉันไปเที่ยวญี่ปุ่น ไปพักที่บ้านเกียว ตอนแรกตั้งใจจะไปเที่ยวแค่ 3 เดือน แต่อาเฮียไม่ยอมให้กลับ สรุปว่าต้องอยู่ญี่ปุ่นถึง 6 เดือน ซึ่งอาเฮียดูแลเป็นอย่างดี พาไปเที่ยวที่ต่าง ๆ พาไปกินอาหารแพง ๆ ดี ๆ อย่างเนื้อโกเบ

ครอบครัวเจียมพิทยานุวัฒน์ มีพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดี เป็นคนเก่ง ลูก ๆ หลาน ๆ จึงเป็นคนดี เก่ง และน่ารักทุก ๆ คน เกียว น้องสาวฉันถือว่าโชคดีที่ได้อาเฮียเป็นสามี ฉันขอให้ได้เป็นพี่น้องกับเกียว และได้เจออาเฮีย หรือน้องเขยคนนี้ ทุกภพทุกชาติไป

จากซ้าย: ป๊า, ม้า, หยี่โกวสุภาภรณ์, ซาโกวสุมนา, ตั่วโกวสุนี

From left: Father , Mother, Auntie Supaporn, Auntie Sumana, Auntie Sunee

Sunee Boonyakida

Auntie Sunee is Father's immediate younger sister. She has four sons and currently lives in Bangkok.

"Brother Anake is mentally strong person. He is not a kind of man who yields to temptations or bad influences. He is a lotus flower rising from muddy waters toward full bloom."

Our childhood home was located near Talad Noi District. The neighborhood was full of drug addicts, and opium dens were practically next door to the house where all of us six siblings lived. Such gloomy surroundings had no effect on my brother. He never yielded to such temptations or bad influences; instead he always focused on the positive. He was bound to make something greater than himself.

My brother is smart, diligent, and determined. He always completes every task he puts his mind into, no matter the size or importance. He has turned a small knitting factory into an international success, into one of the textile industry leaders in Thailand. But despite such prosperity and busy work schedules, he has remained the same loving and caring brother. We six siblings have always looked after one another. Our sibling bond is still strong through his consistent care and devotion.

ตั่วโกวสุนี บุณยกิดา

ตั่วโกวสุนีเป็นน้องสาวคนโตของป๊า มีลูกชาย 4 คน

ตอนเด็ก ๆ พวกเรา 6 คนพี่น้อง อยู่กันที่ตลาดน้อย รอบบ้านมีแต่พวกสูบฝิ่น ติดยา โดยเฉพาะโรงสูบฝิ่นนี่อยู่ข้าง ๆ บ้านเลย แต่หยี่เฮียเป็นคนจิตใจเข้มแข็ง ไม่เคยไปเกลือกกลั้วกับอบายมุข ดำรงตนอยู่ในสิ่งดีงาม ไม่ปล่อยให้สิ่งแวดล้อมชักนำไปในทางไม่ดี เปรียบเหมือนดอกบัวที่พ้นโคลนตม

หยี่เฮียเป็นคนเก่ง ขยัน ทำอะไรก็ตั้งใจมุ่งมั่น สร้างโรงงานทอผ้าก็ประสบความสำเร็จ กิจการรุ่งเรืองใหญ่โต ถือเป็นอันดับต้น ๆ ของเมืองไทย ในเรื่องความสัมพันธ์กับพี่น้องก็ยังเสมอต้นเสมอปลาย ไม่เปลี่ยนแปลง เคยดูแลเอาใจใส่กันอย่างไรก็ยังเหมือนเดิม

Supaporn Wattanapongwanich

Auntie Supaporn is Father 's second younger sister. She is beautiful, kind, and well-composed always with a friendly smile on her face. After graduating high school, she left to study in Japan. She took great care of us during her stay in our house. When we moved back to Thailand, she taught my sister, Puk and me to speak Thai in preparation for entering a Thai school. Auntie Supaporn is married to our Uncle-in-law Suchon Wattanapongwanich, former director of the Thailand Tobacco Monopoly, with three daughters.

"Brother Anake has developed a superb working system. Our Father practiced business with ethics and integrity, and anyone can see that brother Anake has based his work ethic on Father 's. My brother has excelled in building the sustainable, successful corporation as it is today."

My brother is the epitome of our Father. He takes after his discipline and principle of reasonable strictness. We siblings use his actions as an example and have absorbed his philosophy of life, his character, and his loyalty to family. Our Father and brother Anake disliked having their children go out and play far from home, let alone sleep over anywhere. This is why we hardly spent time far from home when we were young.

There was a time during my years in Japan when my friends and I planned a fun sleepover at a friend's house in Hiroshima. When my brother found out, I was forbidden to go solely for the reason that I had already been there before. But I insisted on going because my friends had bought train tickets for me, and I wanted to have fun with them. So, I decided to sneak out of the house. The next morning after my brother left for work, I took off. I stayed at my friend's house in Hiroshima for several weeks. When I phoned home, he did not say anything about my disobedience but instead asked if I had enough money and expressed his concern towards me. He did not reprove me for my actions when I came back either. He let it pass. Looking back on the situation, I can clearly see how our Father's morals have been adopted by my brother, and I respect him for everything he has done for me and the family as a whole.

หยี่โกวสุภาภรณ์ วัฒนพงษ์วานิช

หยี่โกวสุภาภรณ์เป็นน้องสาวคนที่ 2 ของป๊า เป็นคนสวย ใจดี ใจเย็น ยิ้มแย้มอยู่เสมอ ไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่นหลังจบมัธยมปลาย ช่วยดูแลพวกเราทุกคน ตอนพวกเรากลับมาเมืองไทยใหม่ ๆ ก็ยังมาช่วยสอนภาษาไทยให้ฉันกับปุ๊ก เพื่อเตรียมตัวเข้าโรงเรียนที่เมืองไทย หยี่โกวแต่งงานกับ คุณสุชน วัฒนพงษ์วานิช อดีตผู้อำนวยการโรงงานยาสูบ มีลูกสาว 3 คน

หยี่เฮียกับอาเตียนี่เหมือนกันมาก เข้มงวดแต่มีเหตุมีผล พี่น้องทุกคนซึมซับ และได้การกระทำต่าง ๆ ของหยี่เฮียเป็นต้นแบบ ได้ลักษณะนิสัย ได้วิถีชีวิต รวมทั้งการมีครอบครัวเดียว และรักครอบครัว

อาเตีย กับหยี่เฮียไม่ชอบให้ไปเที่ยวไหนไกล ๆ ยิ่งไปค้างคืนด้วยแล้วก็จะไม่ให้ไป ตอนเด็ก ๆ พวกเราเลยไม่ค่อยได้ไปไหนเลย มีอยู่ครั้งหนึ่ง สมัยฉันเรียนอยู่ที่ญี่ปุ่นนัดไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ โดยจะไปพักบ้านเพื่อนที่ฮิโรชิม่า แต่พอหยี่เฮียรู้ก็ไม่ให้ไปบอกว่าเคยไปมาแล้ว แต่ฉันไม่เชื่อเพราะเพื่อนซื้อตั๋วไว้ให้เรียบร้อยแล้ว ถ้าไม่ไปเพื่อนคงวุ่นวายมากเลยตัดสินใจว่าจะแอบหนีไป

ตอนเช้าพอหยี่เฮียไปทำงาน ฉันก็ออกไปเลย ไปพักที่บ้านเพื่อนอยู่หลายอาทิตย์แต่ก็โทรศัพท์กลับมาหา หยี่เฮียไม่ได้ว่าอะไร กลับถามว่ามีเงินใช้หรือเปล่า เขาเป็นห่วง ตอนกลับมาแล้วก็ไม่ได้ต่อว่าอะไรเลย

การทำงานของหยี่เฮียสุดยอด โดยมีอาเตียเป็นต้นแบบปลูกฝัง สอนมาแบบนี้ ตั้งใจทำการค้าในทางที่ถูกต้อง จนประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้

Sumana Komutsukawadee

Auntie Sumana is Father 's youngest sister. She has one daughter and two sons and is currently living in Bangkok.

"His love for family withstands the test of time."

Whenever I think of the time when I went to study at a university in Japan and stayed at my brother's house, I am overwhelmed with gratitude for his kindness. He took great care of me, especially when I got very sick during my junior year. The doctor had diagnosed me with Systemic Lupus Erythematosus (SLE) and it required me to stay at the hospital for a year to get proper treatments. My brother tended for me the entire time, consulting the doctor to make sure I received the best medical care until I got well enough to resume my studies. Even today, our brother takes care of us all; he stays in touch and makes sure we are all doing well.

ซาโกวสุมนา โกมุทสุขาวดี

ซาโกวสุมนาเป็นน้องสาวคนเล็กของป๊า มีลูกสาว 1 คน ลูกชาย 2 คน

ตอนฉันไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ญี่ปุ่นได้ไปอยู่ที่บ้านหยี่เฮีย ซึ่งหยี่เฮียจะคอยดูแลเอาใจใส่ตลอด จำได้ว่ามีอยู่คราวหนึ่งตอนเรียนปี 3 ฉันไม่สบายมาก หมอตรวจแล้วบอกว่าเป็นโรค SLE ต้องพักการเรียนเพื่อเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลถึง 1 ปี ก็ได้หยี่เฮียนี่แหละคอยเฝ้าดูแลเอาใจใส่ ปรึกษาวิธีการรักษากับหมอตลอด จนฉันหายเป็นปกติ กลับไปเรียนต่อได้ นึกถึงเรื่องนี้ทีไรฉันก็ซาบซึ้งใจในบุญคุณของหยี่เฮียจริง ๆ

จนทุกวันนี้หยี่เฮียก็ยังดูแลพวกเราทุก ๆ คน คอยถามไถ่ห่วงใยไม่เปลี่ยนแปลง

Acharaporn Chiempitayanuvat (Miko)

I am the oldest daughter of the five children. I currently live in the US with my husband and one daughter. I am in real estate business. I am also a Japanese language tutor. I visit my family in Thailand at least once a year.

"If I could live up to 1 percent of his achievements, it would be more than enough."

Whenever I think of my Father, the first thing that comes to mind is his brilliant life skills. He is not an academic type who is always at the top of the class, but a self-taught individual who is always eager to learn new things. He is diligent, determined, and definitely not a quitter. He is witty and knowledgeable about current affairs and practical matters in everyday life. His many unique qualities have always found a way to amaze me one way or another since I was a little girl. His creativity extends to ordinary daily routines as well. He has come up with many useful tips. For instance, how to wash and dry clothes quickly in a hotel room, how to remove sand from sesame seeds while roasting, and how to make the most out of unused household stuff.

อัจฉราพร เจียมพิทยานุวัฒน์ (มิโกะ)

ฉันเป็นลูกสาวคนโตในบรรดาลูก ๆ ทั้ง 5 คนของป๊า และมะมา ปัจจุบันตั้งรกรากอยู่ที่สหรัฐอเมริกากับสามี และลูกสาว 1 คน ทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ และเป็นครูสอนภาษาญี่ปุ่น โดยจะกลับมาเมืองไทยอย่างน้อยปีละครั้ง

"ฉันภูมิใจในตัวป๊าเป็นที่สุด บุคลิกลักษณะอย่างป๊าหายากมาก ฉันอยากจะทำให้ได้สักหนึ่งในร้อยของป๊าก็พอ"

เมื่อพูดถึงป๊า สิ่งแรกที่ฉันนึกถึงคือ "ป๊าเป็นคนเก่ง" ป๊าไม่ได้เก่งแบบเรียนหนังสือได้ที่ 1 แต่ป๊าเก่งจากการใฝ่รู้ ขยันมุมานะพยายาม ป๊าฉลาด มีไหวพริบ มีความรู้รอบตัว ป๊ามีหลายอย่างที่ทำให้ฉันทึ่งอยู่เรื่อย ๆ ตั้งแต่ฉันยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ จนถึงทุกวันนี้

จำได้ว่าตั้งแต่เด็กฉันใฝ่ฝันอยากเป็นคนเก่งเหมือนป๊า ฉันเคยเห็นป๊าฝึกฟังภาษาอังกฤษจากเทป ป๊าพูดได้หลายภาษา ทั้งจีนกลาง จีนแต้จิ๋ว จีนแคะ ญี่ปุ่น อังกฤษ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยไปเรียนที่โรงเรียนเป็นเรื่องเป็นราว ขนาดฉันจบอักษรศาสตร์ยังสู้ป๊าไม่ได้เลย

แม้กระทั่งเรื่องชีวิตประจำวัน ป๊าก็มีเคล็ดลับที่คิดขึ้นเองสารพัด เช่น วิธีซักผ้าแล้วทำให้ผ้าแห้งเร็วเมื่อต้องอยู่โรงแรม วิธีคั่วงาต้องทำอย่างไรให้ทรายออกจากงา การดัดแปลง หรือนำสิ่งของในบ้านที่ไม่ใช้แล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ฯลฯ

ป๊าทำธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับของทุกคน และการทำธุรกิจของป๊าไม่มุ่งแสวงกำไรอย่างเดียว แต่ต้องมีจริยธรรมเป็นที่ตั้ง ป๊าทำการค้าอย่างซื่อสัตย์ ไม่โกง ไม่เอาเปรียบใคร เป็นคนจริง พูดคำไหนคำนั้น ป๊าเคยสอนฉันว่า "ให้เขาเอาเปรียบเราดีกว่าเราเอาเปรียบเขา" ฉันคิดว่าใครก็ตามที่เป็นธุรกิจคู่ค้ากับป๊า จะไม่เปลี่ยนใจไปไหนแน่ ๆ

When I was young, I dreamed of growing up to be smart and skillful just like him. I often saw him practice English listening skill by himself. He speaks multiple languages including English, Japanese, and Chinese of many dialects such as Mandarin, Chaozhou, and Hakka. He did not go to any formal language schools; he self-taught those multilingual skills through his strong determination. With a bachelor's degree from the Faculty of Arts from Chulalongkorn University on my profile, I still can't compete with his linguistic skills accumulated through self-education.

Father is a real family man. He has worked very hard and has done everything he could for his family his whole life. He never wants anything for himself. He does not own a single expensive item – no personal wealth of any kind. He is a simple man in all aspects, from personal life and family matters to business practice.

While studying on a Japanese Government scholarship in Osaka, I entered a speech competition that was organized once a year by the Government and I won the grand prize. That was the very first time a Thai student took home the prize. Coincidently, Father was in Osaka at the time for his other business engagements. I was so excited to show off my trophy to him but to my surprise, he was not particularly ecstatic about the news. "What's the use of such competition?" he asked. I was perplexed, not quite grasping what he meant. Only after time had passed did I begin to understand that he did not want his children to work extensively and become exhausted. He had built everything for us already.

In addition to his love for his family, Father has a deep gratitude and respect for his parents, his parents-in-law, and all senior relatives. He took care of our grandparents on both sides of the family. Today, he devotes his care to the only living elder relative, Auntie Kanya, who is Mother's oldest sister. His love for family really has no bound.

Father is a happy working man. He does not see obstacles in his work as a problem. They just happen and he tackles them one at a time. He has no problem putting an issue on hold if he has not yet found a satisfactory solution. He accepts the natural course of life around him, like someone who understands that life is not always as we expect and that's okay. All we can do is to keep trying our best. This is why he is not stressed out with work and never lets pressure affect him and his life.

Everyone agrees that Father is strict and disciplined. His exceptional strictness is his trademark. No one can deny that it takes strong leadership – like Father 's – to drive an enterprise of more than 3,000 employees toward a goal. Father has built a successful and renowned business enterprise based on ethics and integrity. For him, profit is important but it is not the only goal or even the priority. He prefers honest and fair business undertaking. He never cheats or takes advantage of customers and stakeholders, and he is a man of his words. He once gave me a piece of advice very characteristic of himself, which was,

"Remember that it is better to be taken advantage of by others than the other way around."

I continue to believe that once customers and business partners really get to know him and his ethical commitment, they would become his loyal customers and business partners. And this has been the case for more than four decades.

Given Father 's tremendous responsibilities at work, Mother has done her best to lighten his stress at home, mentally if not physically. She has never bothered him with fights or other petty things to give him a peace of mind as well as time and energy to focus on his work. Mother has always been his champion, his key supporter, and the wind beneath his wings so that he could fly high and far toward his goals.

Father lives a simple, sufficient life – a perfect role model for his children and grandchildren. Words cannot express how proud I am of him.

ใคร ๆ ก็บอกว่าป๊าดุ ป๊าก็ดุจริง ๆ แต่เพราะบุคลิกที่เข้มงวดจริงจังแบบนี้ จึงสามารถเป็นผู้นำพนักงานกว่า 3,000 คนได้

ป๊าเป็นคนกตัญญูต่อพ่อแม่ และญาติผู้ใหญ่มาก ป๊าดูแลอากง กับอาม่าอย่างดีที่สุด ให้ความรัก เคารพ ยกย่องเสมอ ปัจจุบันญาติผู้ใหญ่ที่ยังเหลืออยู่ก็คือ ตั่วอี๊กัญญาพี่สาวคนโตของมะมา ป๊าก็ให้ความรัก ความเคารพ และดูแลเอาใจใส่อย่างดี

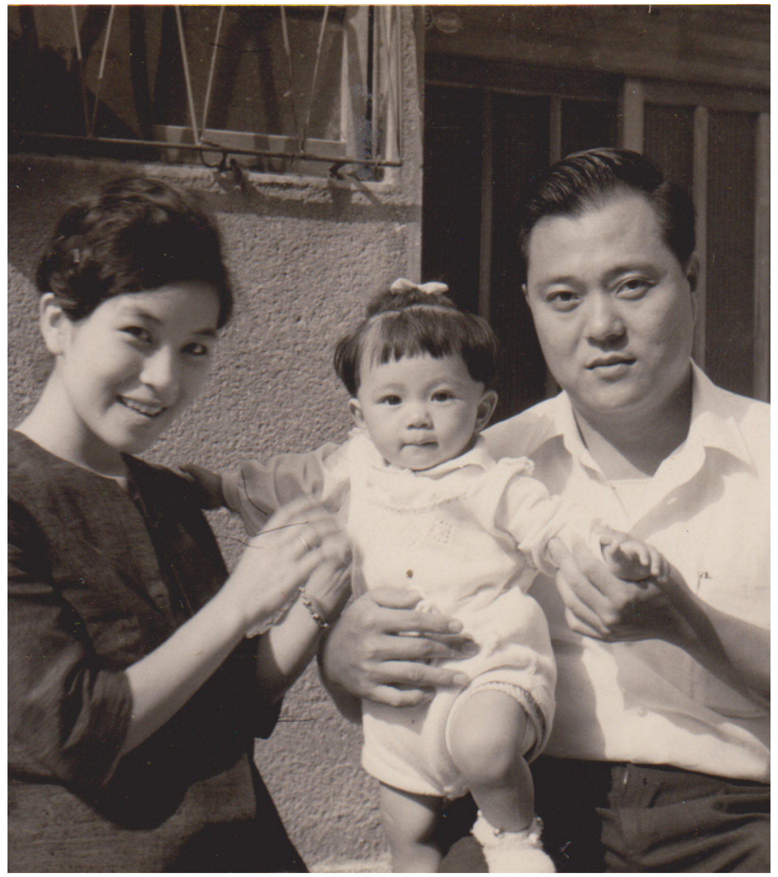
ตอนฉันได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนที่โอซาก้า มีการประกวดสุนทรพจน์ซึ่งจัดโดยรัฐบาลญี่ปุ่นปีละครั้ง ฉันเข้าประกวดและได้รับรางวัลชนะเลิศ และเป็นคนไทยคนแรกที่ได้รับรางวัลนี้ ช่วงนั้นป๊าไป Business Trip ที่โอซาก้าพอดี ฉันเอารางวัลไปอวดป๊า แต่ดูป๊าไม่ดีใจสักเท่าไหร่ ป๊าบอกว่า "จะไปประกวดทำไมให้เหนื่อย" ตอนนั้นฉันงง ไม่เข้าใจคำพูดป๊านัก แต่เมื่อเวลาผ่านไปถึงเข้าใจว่าป๊าไม่อยากให้ลูกลำบาก และเหนื่อย เพราะป๊าสร้างทุกอย่างไว้ให้พวกเราหมดแล้ว

ป๊าเป็นคนรักครอบครัวมาก ทำงานหนัก ทำทุกอย่างเพื่อครอบครัว ไม่เคยต้องการอะไรเพื่อตัวเอง สมบัติมีค่าสักชิ้นก็ไม่มีเป็นของตัวเอง ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง ทั้งเรื่องส่วนตัว ครอบครัว และการทำงาน

ป๊าเป็นคนทำงานอย่างมีความสุข ไม่เคยมองว่าอุปสรรคใด ๆ ในการทำงานเป็นปัญหา มีเรื่องก็ค่อย ๆ แก้ไปตามเนื้องาน หากยังแก้ไม่ได้ก็พักไว้ก่อน ปัญหาจึงไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับป๊า ป๊ามองทุกอย่างรอบ ๆ ตัวเหมือนสิ่งที่เกิดขึ้นตามปกติ เป็นไปตามธรรมชาติ อย่างคนเข้าใจชีวิต ป๊าเลยไม่เครียด และไม่เคยเอาอุปสรรคของการทำงานมาคิดมากหรือกดดันชีวิต

แม้มีเรื่องเหนื่อยจากงาน หรือเรื่องเด็ก ๆ ทะเลาะกัน มะมาจะไม่เล่าให้ป๊าฟังถ้าไม่จำเป็น เพราะไม่อยากให้ป๊าเครียด ป๊าจึงทำธุรกิจได้อย่างเต็มที่ ต้องถือว่ามะมาเป็นส่วนเสริมเป็นกำลังสนับสนุนที่สำคัญ ป๊าจึงสามารถก้าวมาข้างหน้าได้อย่างเต็มที่ในทุกวันนี้

ทั้งชีวิตป๊าอยู่อย่างพอเพียงจริง ๆ เป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของลูกหลาน ฉันภูมิใจในตัวป๊าเป็นที่สุด บุคลิกลักษณะอย่างป๊าหายากมาก ฉันอยากจะทำให้ได้สักหนึ่งในร้อยของป๊าก็พอ

Aruncharee Chiempitayanuvat (Puk)

Puk is the second oldest daughter. She is married to a Singaporean husband with one daughter, who now studies chemical engineering at University of Illinois at Urbana-Champaign. Presently, she manages Father's business in Singapore under the name Impex Textiles Company.

"Father is a smart, hardworking, visionary man in the best sense of the words. We can only be his assistant... But he never forces us to be anything. He accepts us just the way we are."

I remember when I was young, Father was very strict on us. His disciplinary regime was solely a reminder to focus our energy on studying and staying out of trouble. Still, there were episodes of us going wild, from nonsense kid fights to messy and loud fun play, especially when adult visitors were in the house. On such occasions, Father would give us a serious warning, and if it did not work, a good spank. I can still picture all of us standing in line stretching our hand out for Father to hit us, one by one, on the hand with chopsticks. Father never hit any other part of our body except the hands. I guess he just wanted to make it official – a reminder not to

อรุณจรี เจียมพิทยานุวัฒน์ (ปุ๊ก)

ปุ๊กเป็นลูกสาวคนที่ 2 ของป๊า แต่งงานกับชาวสิงคโปร์มีลูกสาว 1 คน ปัจจุบันดูแลกิจการของป๊าที่สิงคโปร์ บริษัท Impex Textiles

"ป๊าเป็นคนขยัน ฉลาด มองการณ์ไกล พวกเราเป็นได้ก็แค่ผู้ช่วย...ป๊าไม่ได้พยายามบังคับให้เราเป็นอะไร แต่ยอมรับตามที่เราเป็น"

ตั้งแต่เด็ก ๆ จะเห็นป๊าเป็นคนดุ และเข้มงวดกับลูก แต่นั่นทำให้เราตั้งใจเรียน และพยายามที่จะไม่ทำอะไรผิด ตอนเด็ก ๆ เวลาพวกเราพี่น้องทะเลาะกัน เล่นกันมาก เมื่อผู้ใหญ่หรือแขกมาที่บ้านแล้วพวกเราทำตัวไม่เรียบร้อย ไม่สำรวมก็จะโดนป๊าดุ โดนตีด้วย จำได้ว่า พวกเราพี่น้องจะโดนให้ยืนเรียงแถวและเตรียมแบมือให้ป๊าตี

ป๊าเคยเล่าว่า ตอนป๊าเด็ก ๆ ป๊าช่วยอาม่าหุงข้าวตั้งแต่อายุ 7 ขวบ และเมื่อป๊าโตขึ้น ป๊าจะตื่นก่อนอากง เพื่อช่วยทำงาน ป๊ามีความกตัญญูต่ออากง อาม่ามาก ไม่เคยเห็นป๊าเถียงอากงเลย และจะสอนพวกเราให้เชื่อฟังอากง อาม่าด้วย

ความทรงจำเมื่อนึกถึงป๊าในวัยเด็ก ย้อนไปตอนอยู่ที่ญี่ปุ่น หลังจากป๊าเลิกงานช่วงเย็น ป๊าจะพาพวกเราไปสวนสาธารณะใกล้บ้าน หรือไม่ก็ขึ้นไปขี่จักรยานเล่นกันบนดาดฟ้าชั้นบนของบ้าน มีกระโดดเล่นข้ามกันระหว่างขี่จักรยาน ที่จำได้ก็เพราะ เคยล้มเลยจำได้แม่น

พอโตหน่อยพวกเราเข้ามาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พักอยู่กับอากง อาม่า และครอบครัวซาเจ็ก ทุกเย็นวันศุกร์ป๊าจะมารับกลับบ้านที่สามพรานเสมอ หรือสมัยตอนเรียนมัธยม ต้องมีเรียนพิเศษช่วงเย็นถึงกลางคืน เพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ไม่ว่าป๊าจะงานเยอะ หรือยุ่งแค่ไหน ก็พยายามขับรถไปรับ

repeat whatever wrong, stubborn act we had done, and not a punishment to inflict any real, physical harm on us.

Father told us that he had learned to cook rice by himself when he was seven years old to help our Grandmother with household chores. And when he got older, he would wake up before Grandfather to help him out with business any way he could. I have never seen him argue with Grandfather. Father has a deep gratitude toward our grandparents. He has taught us to respect our grandparents too, especially by example.

One of the most unforgettable and sweetest memories I have with Father is the time we lived in Japan during my childhood. After coming back home from work in the evenings, Father would take us to the park nearby or ride a bicycle up on the rooftop of the building we lived in. We had boundless fun jumping around on the bike. I remember it well because I fell off my bike once; the image is still clear in my head.

When we got older and attended high school in Bangkok, we sisters stayed at our grandparents' house with our Uncle's family. Every Friday evening, Father would pick us up and drive us a long distance back to our home in Sampran for the weekends. During the high school years, I took a lot of intensive after-school tutoring classes that ran late in the evening to prepare for university entrance examinations. No matter how busy and overwhelmed he was with work, Father would drive all the way to pick me up on a regular basis. When I became a student at Chulalongkorn University, I had to attend the traditional freshmen welcoming party which didn't end until past midnight. It was Father again who drove all the way from Sampran to pick me up to make sure that I was safe. I felt, deep in my heart, that he was sacrificing a lot for us. So, in return, I studied very hard, I put in 100 percent of my effort, and I did my best to succeed to make sure that Father 's sacrifice would pay off.

Yet, after giving off so much all these years, Father never demands anything back from us and he usually reminds us of that whenever we go to visit him during festive seasons and holidays such as New Year's and Father 's Day. "I don't want anything special. I am happy with who you are and what you do. Nothing else matters," he said. Father is always accepting and supportive. He never pressures us for anything.

Like yesterday, for example, we asked if he wanted anything from Bangkok because we were about to go there. And he replied, "I want you to come back safe and sound. That's all." Isn't he sweet?

Now that we have all grown up, Father is not very strict on us like he used to when we were little. He gives us freedom to make our own decisions; whether academics, career path, or love life. He is open-minded and respects our judgment. Maybe it is because we chose to follow our parents' lead anyway; it gave him no reason to question or contradict our wishes. Father still has an influence on our lives but not completely in all areas. He does not interfere with the parenting styles of his grandchildren, for example. All he does is give them tremendous love and support in every step of their lives.

Even at 83, Father still enjoys working. He is as passionate about work as he was years ago. He loves to explore new business opportunities and support investment projects of the family's younger generations. He is the man behind the success of each and every one of us.

Currently, I manage a Chiem Patana Group subsidiary in Singapore. I am doing my best to take care of the customers in Malaysia and Singapore and to be a good assistant. I don't think I could measure up to his standard even if I tried. But one thing for sure, Father 's work philosophy is the best example for us all.

หลังเลิกเรียนเป็นประจำ มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนเรียนอยู่จุฬาฯ มีงานเลี้ยง รุ่นพี่รับน้องที่มหาวิทยาลัย งานเลิกดึกมากถึงเที่ยงคืน ป๊าก็ขับรถมาจากสามพราน เพื่อรับเรากลับบ้านด้วยความเป็นห่วง ทำให้รู้สึกว่าป๊าต้องเสียเวลา เสียสละให้เรา เราต้องขยัน ต้องตั้งใจเรียน เรียนให้สำเร็จ ให้สมกับความตั้งใจที่ป๊าดูแลเราเป็นอย่างดี

ทุกวันนี้เวลาถึงวันเทศกาล เช่น วันปีใหม่ หรือวันพ่อ เมื่อพวกเราไปสวัสดีป๊า อวยพรป๊า ป๊าจะบอกว่า "ป๊าไม่ต้องการอะไร แค่อยากให้พวกเราเป็นอย่างที่เป็นอยู่ ก็พอใจแล้ว" ป๊ายอมรับในสิ่งที่พวกเราเป็นเสมอ และไม่เคยเรียกร้องอะไรจากพวกเราเลย หรืออย่างเวลาพวกเราจะเข้ากรุงเทพฯ แล้วถามป๊าว่าป๊าจะเอาอะไรไหม ป๊าก็บอกว่า "ให้เอาความปลอดภัยกลับมา" ฟังแล้วก็รู้สึกว่าป๊าน่ารักจัง

เมื่อพวกเราโตแล้ว ป๊าก็ไม่ดุพวกเราเหมือนเมื่อตอนพวกเรายังเป็นเด็ก และป๊าก็ให้อิสระลูก ๆ ในการตัดสินใจทุก ๆ เรื่อง ไม่ว่าเรื่องการเรียน การทำงาน เรื่องคู่ครอง และรับได้ทุกเรื่องในสิ่งที่เราทำหรือตัดสินใจลงไป หรืออาจเพราะเราเลือกทำในสิ่งตามแบบที่พ่อแม่ชอบอยู่แล้วก็เป็นได้ ป๊ากับม้าก็เลยไม่ค่อยขัด หรือท้วงติงอะไร

ป๊ารักการทำงานมาก ปัจจุบันนี้ป๊าอายุ 84 ปี แล้ว แต่ป๊าก็ยังมีไฟแรงในการทำงาน ชอบสร้างงาน และสนับสนุนการลงทุนให้แก่ลูกหลาน พูดได้ว่าป๊าเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของลูก ๆ ทุกคน

ชีวิตทุกวันนี้ ป๊าอาจจะมีอิทธิพลกับตัวเราบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมด อย่างหลาน ๆ ป๊าจะไม่ก้าวก่ายในการเลี้ยงดูของพ่อแม่ แต่ให้ความรัก ให้การสนับสนุนกับหลาน ๆ อย่างเต็มที่

ตอนนี้ทำงานดูแลสาขาที่สิงคโปร์ ดูแลลูกค้าทางฝั่งมาเลเซีย สิงคโปร์ ก็พยายามเป็นผู้ช่วยทำงานให้ดีที่สุด เราไม่อาจทำงานได้เทียบเท่าป๊า แต่ป๊าเป็นตัวอย่างในการทำงานที่ดีของพวกเราทุก ๆ คน

Jittikun Chiempitayanuvat (Jui)

Jui is the fourth child and the oldest son. He is married with one son and two daughters. He is currently the managing director of Chiem Patana Group and was the former president of the Thai Synthetic Fiber Manufacturers' Association.

"As a child, I really loved hanging out with my Father. And I wish to create such fun moments at sport events with my own children someday when they are old enough."

When I was around 5 or 6 years old, Father usually drove me to school and to the dentist himself. I feared the dentist. One day he took me to my dental appointment but I refused to step inside the clinic, trying to whine my way out of it. A toy-selling cart happened to pass by at the moment, so Father offered me a deal: if I let the dentist do his job, I could pick up any toy I wanted right then and there. It was an offer I could not resist, and it was another mission accomplished by Father .

One of my most favorite childhood memories was when my Father took me to a football match at the National Stadium. That same day, he had to go downtown to buy machinery parts. But he made time for the game for me, even though he was not a sports fan like I was. I really loved hanging out with my Father . I wish to create such fun moments at sport events with my own children someday in the near future.

Normally, Father worked at the factories in Sampran District, Nakorn Pathom Province. Sometimes in the afternoon, he would go purchase machinery spare parts at the Klong Thom market near Chinatown, and at the end of the day, he would stop by at our favorite Rad Na (fried noodles with gravy sauce) restaurant to order a takeout for us. We stayed up late looking forward to this delicious treat even though we had already had dinner. We would refuse to go to bed until we had our late-night Rad Na party.

In any case, he was definitely not a spoiling Father . He wanted his children to learn discipline and good social manners. If we crossed the line, we would get punished. I remember when I was a little boy, many relatives came to visit Father at home. We children were playing very loudly around the house. Father gave us a serious warning but we did not stop. He did not say anything more, but as soon as the guests left, he gave us a good spank. That was a solid lesson learned.

Despite his strictness, Father could be sentimental sometimes in his quiet way. I found that out first hand when he sent me to study at a high school in the US. We flew there together before the school opened. The school was located in a quiet suburb with trees everywhere. It was not like anything I had pictured it to be – a modern city surrounded by splendid skyscraper landmarks. He stayed with me for a while to help me adjust to the new life. He gave me a lot of advice on how to get by in a foreign land. When he was sure I could take care of myself, he decided to go back to Thailand. I saw him off at the airport, and as we were saying good bye, I saw tears coming down his face. I understood right away what he was telling me without a single word. And I began to cry.

After I earned a bachelor's degree in the US, Father must have been worried that I would stay there for good. So, he proposed I come back home first and pursue a master's degree in Japan or Taiwan later. But once I came back, I

จิตติคุณ เจียมพิทยานุวัฒน์ (จุ้ย)

จุ้ยเป็นลูกคนที่สี่ และเป็นลูกชายคนโตของป๊า แต่งงานมีลูกชาย 1 คน ลูกสาว 2 คน ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของเจียมพัฒนากรุ๊ป และเคยเป็นอดีตนายกสมาคมอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เส้นใยสังเคราะห์

"มีอยู่ครั้งหนึ่งป๊าพาไปดูแข่งบอลที่สนามศุภชลาศัย ป๊าไม่ชอบแต่ผมชอบ วันนั้นป๊าไปซื้ออะไหล่ก็เลยพาไปดู ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมชอบ ทำให้เราอยากพาลูก ๆ ไปดูกีฬาด้วยกันตอนโตขึ้น"

ตอนผมอายุประมาณ 5-6 ขวบ ป๊าขับรถไปส่งที่โรงเรียน หรือพาไปหาหมอฟัน ตอนเด็ก ๆ ผมเป็นคนกลัวหมอฟัน มีครั้งหนึ่งต้องไปหาหมอฟัน แต่ผมไม่ยอมเข้าไป พอดีหน้าร้านมีรถขายของเล่น ป๊าเลยบอกว่าถ้าเข้าไปหาหมอฟันก็จะซื้อของเล่นให้ ผมเลยยอมเข้าไป

ปกติป๊าจะอยู่ที่โรงงานที่สามพราน ตอนบ่ายไปซื้ออะไหล่ที่คลองถม จะกลับมาค่ำ ๆ ซื้อราดหน้านายน้อยมาให้ ทุกคนก็จะรอ ไม่ยอมขึ้นไปนอน และกินก๋วยเตี๋ยวราดหน้ากัน ทั้ง ๆ ที่กินมื้อเย็นกันแล้ว

ตอนเด็ก ๆ ผมเคยโดนตีหนัก ตอนนั้นมีญาติ ๆ มาที่บ้าน พวกเราเล่นกันเสียงดัง ป๊าเลยดุ แต่พวกเราก็ยังเล่นกันเสียงดังต่อ พอแขกกลับไปป๊าก็จัดการตี จำได้แม่นเลย

ตอนผมไปเรียนไฮสคูลที่ต่างประเทศ ป๊าไปส่งที่อเมริกา โรงเรียนค่อนข้างชนบทหน่อย เรานึกว่าจะมีตึกสวยงาม แต่มีต้นไม้เยอะมาก ป๊าอยู่เป็นเพื่อนซักพักหนึ่ง จนคิดว่าผมอยู่เองได้แล้ว พอขากลับไปส่งป๊าที่สนามบิน ป๊าร้องไห้ ผมเลยร้องไห้ตามไปด้วย ป๊าให้คำแนะนำต่าง ๆ หลายอย่างเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

started working for the family's business right away. In late 1993, I went to work for my Uncle, Father 's younger brother, helping out at his factory in the morning and doing marketing work in the evening. I accompanied my Uncle to survey overseas markets sometimes. He passed away in 1995. I needed to stay to help out with the business and my graduate study plan did not materialize.

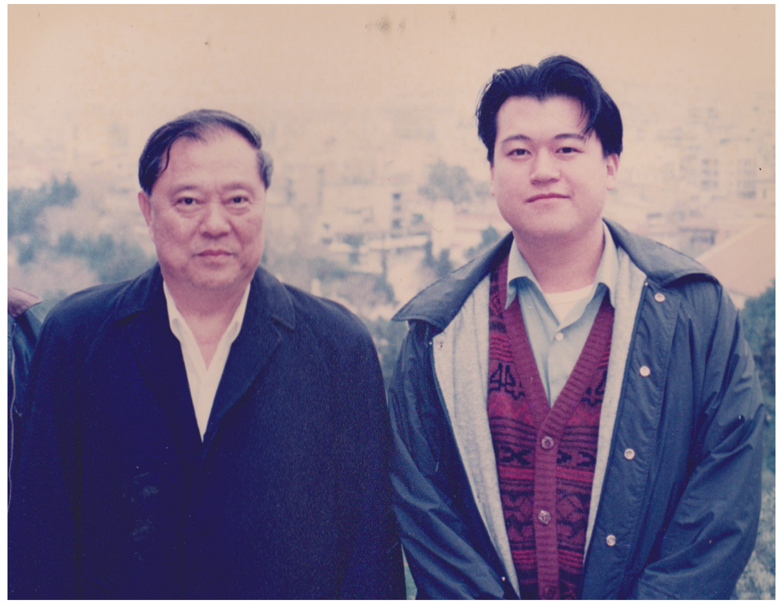
When I was young, I did not have a particular plan for my future. I never thought about pursuing a career in any other field either. Father has paved a way for all of us, but he has never forced us to follow his path. For all my life, I have seen him work so hard and be so dedicated to everything he puts his mind into. I want to help in any way I can. Father is a great man and my role model. He has maintained good reputations with others. He is always polite, gentle, and humble when he talks about business. Customers and suppliers think dearly of him. I try to incorporate his professional ethics and artful communication skills into my own business practice every day.

I am most grateful for his unconditional love. For better or worse, Father has always been there for me. He never criticized or made me feel worse when I made wrong decisions. On the contrary, he always gave me great advice and immense moral support. Take the subprime crisis in 2008, for example. My business decisions at the time caused a huge loss to the company. Although hardly anyone could have predicted the magnitude of the global damage this crisis would cause, I felt the damage to the company was my personal responsibility. I was devastated that the company Father and his siblings had built was about to collapse because of my false moves. But Father was so understanding and supportive. He helped me find a way to fix it, all the while reminding me that life would go on even if all the assets disappeared. And he would be fine with that because he had been born with nothing anyway. He said he had little living expenses and that everything would be okay. There was no need to worry that Father would be devastated with the loss because he was not. All I had to do was to get back on my feet and try my best to get through the crisis. After Father gave me the talk, I was speechless and tears rolled down my face. I hugged Father and Mother very tightly, thinking to myself that no other parents could have been so understanding and forgiving given the circumstances. Since that day, I truly felt the depth of my parents' unconditional love. It has become a habit to hug my parents whenever I have a chance ever since.

It was fortunate that the global economic crisis subsided in time and the world economy began to recover. So did our company. Eventually, we managed to regain our assets and continued with our business, but this time with more prudence. That was the experience of a lifetime, and it made me stronger in every way possible. I learned that there is an opportunity hidden in every crisis and I need to be more cautious next time. I also experienced the immense love my parents gave me during that crisis.

Father has taught me the most invaluable life lesson. I will never forget that as long as I live.

If there really is a next life, I wish to be born his son and belong with my loving siblings again. I'd love to see our family get together and participate in group activities more often. I may have left it unsaid how much our strong family tie means to me, but I wish to see us turn this positive energy into good use as we have already done with this book project.

ตอนผมจบจากอเมริกามาใหม่ ๆ ป๊าคงกลัวผมไม่กลับเลย บอกให้ไปต่อโทที่ญี่ปุ่น หรือไต้หวัน แต่กลายเป็นว่าพอกลับมาผมก็เริ่มทำงานเลย ทำกับอาเจ็กน้องชายป๊าตั้งแต่ปลายปี 2536 เช้าช่วยที่โรงงาน ตอนเย็นช่วยอาเจ็กทำเกี่ยวกับมาร์เก็ตติ้ง ไปตลาดต่างประเทศกับอาเจ็ก จังหวะที่อาเจ็กเสียปลายปี 2538 ทำให้ต้องอยู่ช่วยงานมาอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดก็ไม่ได้ไปเรียนต่อ

ผมไม่ได้วางเป้าหมายชีวิต ไม่คิดจะทำงานสายอื่นมันเหมือนซึบซับ ป๊าสร้างเส้นทางไว้ให้ลูกทุกคน และไม่ได้บังคับให้ใครทำ แต่เมื่อเห็นป๊าทำงานหนัก ขยัน ทำงานถึงดึก เราก็อยากจะช่วย ป๊าเป็นคนดีมาก เป็นต้นแบบ รักษาชื่อเสียง เวลาที่คุยธุรกิจ สุภาพ อ่อนน้อม เป็นที่รักของลูกค้า และซัพพลายเออร์ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผมใช้ทำงานมาอยู่ทุกวันนี้

ที่ผมประทับใจป๊ามากที่สุดคือ เวลาเราตัดสินใจผิดพลาด ป๊าจะไม่ซ้ำเติม แต่จะช่วยแนะนำ และให้กำลังใจเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเกิดวิกฤติ Subprime เมื่อปี ค.ศ. 2008 การตัดสินใจของผมทำให้บริษัทเสียหายอย่างหนัก ถึงแม้ว่าจะเป็นวิกฤติที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงทั่วโลกได้ขนาดนี้ แต่ผมถือว่าเป็นความรับผิดชอบของผม และรู้สึกเสียใจอย่างมาก ที่ทำให้บริษัทที่ป๊าสร้างมากับมือร่วมกับพี่น้องนั้นกำลังจะมีอันเป็นไป

แต่ป๊ากลับเข้าใจ ให้กำลังใจ และช่วยหาทางแก้ไข ป๊าบอกว่า ป๊าเกิดมาก็ตัวเปล่า การใช้จ่ายก็ไม่ได้เยอะอะไร ถึงแม้ทรัพย์สินที่สร้างมาจะหายไปหมดก็ยังอยู่ได้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องกังวลว่าป๊าจะเสียใจกับการสูญเสียในครั้งนี้หรอก แต่ให้พยายามสู้และฝ่าวิกฤตินี้ไปให้ได้ ผมร้องไห้และเข้ากอดป๊าและม้าด้วยความตื้นตันใจ จะมีพ่อแม่คนไหนอีกในโลกนี้ที่เข้าใจ และรักลูกได้มากกว่านี้ หลังจากนั้นเมื่อมีโอกาส ผมจะกอดป๊าม้าประจำจนเป็นนิสัย

โชคดีที่วิกฤติในครั้งนั้นถึงแม้จะรุนแรงมากแต่ก็ไม่นานนัก และในปีต่อมาเศรษฐกิจทั่วโลกก็เริ่มฟื้นตัว ทำให้สถานการณ์ของบริษัทเรา และทรัพย์สินต่าง ๆ กลับคืนมาเหมือนเดิม

จากประสบการณ์นี้ทำให้ผมแข็งแกร่งขึ้น ไม่เพียงแต่ในด้านธุรกิจที่จะต้องไม่ประมาท ต้องรู้จักพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส ในด้านครอบครัวก็ยังสอนให้เรารู้ว่าการเป็นพ่อแม่คน ต้องสอนลูกอย่างไรในสถานการณ์ที่รุนแรงแบบนี้ บทเรียนที่ป๊าสอนไว้ ผมจะจดจำไว้ชั่วชีวิตครับ

หากชาติหน้ามีจริงก็ขอเกิดเป็นลูกของป๊า และมีพี่น้องร่วมกันอย่างนี้ตลอดไป อยากให้พวกเราทำอะไรร่วมกัน มีกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น บางอย่างไม่ได้พูดโดยตรง แต่อยากให้ผูกพันกัน อย่างเช่นการทำหนังสือเล่มนี้

Jittipong Chiempitayanuvat (Neng)

Neng is the second son and the youngest of the five children. He is married with two sons and two daughters. He is the managing director of Chiem Patana Group.

"Father works every day without holidays. Work is essentially his hobby."

Whenever I think of Father and my childhood, I think of the beach, waterfalls and other fun places he took us to visit on our family trips. As a little kid, I loved playing in the water but I could not swim at the time. He would carry me on his back as he walked or swam closely enough to the waterfalls so that I could play with falling and flowing stream. The currents were usually very strong. But with Father by my side, I felt safe and was not afraid of anything.

Father taught us eating manners and was very strict when I did not sit properly. He did not allow us to get messy at dinner table. He could teach us many things because we were living in a home office. He was right at home after his work. He did not go to parties late at night. He preferred to spend his nights with a simple family meal. And after dinner, he would continue working. I saw him around the house all the time, always present, always available. I never felt lonely or needed more affection.

He liked to take me and Jui to exercise early in the morning before he drove us to school. We used to go swimming at The Rose Garden (now Samphran Riverside) and later switched to running. Father often took me, Nat, and Jui on his exercise routines when we were young. He still exercises regularly and a morning walk is a must for him.

Father is careful with money. He does not like shopping. He does not carry a lot of cash nor does he go around with credit cards or a mobile phone. There was a time when he had to go to the hospital by himself, but he did not carry enough cash to pay for the bill. He had to call someone at home to come and pay for him.

When I was young, I was a very obedient child. I did not really have a specific career path. I was just focusing on classes at school and hardly paid any attention to what kind of business my family was involved in and how difficult it was to run such business. Physics and mathematics were my favorite subjects at school. I figured being an engineer, architect, or a car designer would be fun. In the end, Father advised me to study business and take language courses abroad. At that time, I understood that he wanted me to make a career in business just like him. I went to study at a high school in the US and later earned a bachelor's degree in economics from Japan.

Post-graduation, I went to Singapore to work with my second oldest sister. I enjoyed working, babysitting my niece, and studying the Chinese language there. Around 1998, Father planned to make an investment in China, so I went to Dalian, China's second largest seaport near Korea, to survey the market. I stayed there for almost 10 months and came back to work at the family factories in Thailand.

Father works everyday - he has no holidays. Work is his hobby. When I was young, I saw him work all the time. This was probably because he preferred a home office style;

จิตติพงศ์ เจียมพิทยานุวัฒน์ (เน้ง)

เน้งเป็นลูกคนที่ 5 และเป็นลูกชายคนที่ 2 ของป๊า คนเล็กสุดของครอบครัว แต่งงานมีลูกชาย 2 คน ลูกสาว 2 คน ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของเจียมพัฒนากรุ๊ป

"ป๊าทำงานทุกวัน ไม่มีวันหยุด งานอดิเรกก็คือทำงาน"

เวลานึกถึงป๊า ก็นึกถึงเวลาไปเที่ยวด้วยกันสมัยผมเด็ก ๆ ไปทะเล ไปน้ำตก ประทับใจมากเพราะสนุก ตอนนั้นผมยังว่ายน้ำไม่เป็น เวลาเล่นน้ำต้องคอยเกาะหลัง น้ำตกมีกระแสน้ำแรงเชี่ยวมาก หากไม่มีป๊าก็กลัว แต่ป๊าก็คอยช่วยเหลือให้ผมรู้สึกอุ่นใจเสมอ

สมัยเด็กเท่าที่จำได้ ตอนกินข้าว ถ้ากินไม่เรียบร้อยก็จะโดนป๊าดุ เข้มงวดตลอด ป๊าเองไม่เคยไปเที่ยวไหนดึก ๆ จะอยู่บ้าน กินข้าวเย็นด้วยกันกับครอบครัวเสมอ พอกินข้าวเย็นเสร็จแล้วก็กลับไปทำงานต่อ เวลาอยู่ที่บ้านก็จะเห็นป๊าทำงานตลอด ป๊าอยู่บ้านทุกวันทำให้ไม่รู้สึกว่าขาดความอบอุ่น

สมัยก่อนป๊าไปส่งผมกับพี่จุ้ยที่โรงเรียน แต่ก่อนไปโรงเรียนป๊าจะให้ตื่นเช้า ๆ ไปออกกำลังกายกันก่อน เคยไปว่ายน้ำที่สวนสามพราน ต่อมาเปลี่ยนเป็นวิ่ง และมักจะพาผมกับพี่นัทเจียง และพี่จุ้ยไปด้วยกัน ป๊าชอบออกกำลังกายทุกเช้าเป็นประจำ ปัจจุบันท่านก็ยังเดินทุกเช้า

ป๊าเป็นคนประหยัด ไม่ชอบชอปปิ้ง ไม่ค่อยพกเงินสดติดตัวมากนัก ไม่พกบัตรเครดิต ไม่พกมือถือ มีอยู่ครั้งหนึ่งต้องไปโรงพยาบาลคนเดียว ถึงเวลาจ่ายเงิน ไม่มีเงิน ต้องโทรเรียกที่บ้านตามไปจ่ายเงินให้

ส่วนเรื่องอาชีพผม ป๊าแนะนำอะไรผมก็ทำตาม สมัยเด็กผมเป็นคนง่าย ๆ ผมไม่ค่อยได้สนใจว่าที่บ้านทำธุรกิจอะไร งานยากง่ายอย่างไร สมัยเรียนผมชอบ และสนุกกับฟิสิกส์และการคำนวณ ผมเลยคิดจะเป็นหลายอาชีพ เป็นวิศวกร เป็นสถาปนิก เป็นนักออกแบบรถยนต์ แต่สุดท้ายป๊าก็แนะนำให้ผมเรียนด้านธุรกิจ และให้ไปเรียนภาษาต่อที่ต่างประเทศ ทำให้ผมพอคิดได้ว่าป๊าคงอยากให้ผมทำธุรกิจแบบป๊า

สุดท้ายผมก็ไปเรียนมัธยมปลายที่อเมริกา และไปต่อมหาวิทยาลัยที่ญี่ปุ่นด้านเศรษฐศาสตร์ หลังจากเรียนจบก็ไปช่วย

living space on the second floor and an office on the first. There were always piles of work on his desk. Sometimes, he would ask me to help, but even if I did everything that he asked me to do, those stacks did not seem to get smaller. He usually continued on his work past midnight, even after I went to bed.

Watching him work so hard, it has become my goal to lighten his workload. I wanted to finish off the work on his desk as much as I could. I am very happy that I have accomplished that goal. Today, Father can have as much free time as he wants. I take care most of the business for him. For major critical issues, I would always involve him in the decision making. I want him to have a good time with such challenges and be proud of the successful enterprise he has built from day one.

Mother has made a lot of sacrifices for us too. She has done many things that we may not have been aware of or did not imagine. Father 's lifelong success would not have been possible without her support. She has been working just as hard. It's about time my parents relax and take a long time off. I want them to retire and live a comfortable, happy life. Since neither of them have hobbies of their own, I'd rather they come to the office and have a good time talking with the employees, catching up on the company's movements, and take some challenges on problems that arise. I want my parents to work, but without the stress.

What impresses me the most about Father is his rationality. I think it is rare for a man of his generation to be so modern. He is very logical and does not believe in superstition or supernatural powers. He is reasonable, open-minded, and loves to listen to other people's thoughts and ideas as well as sharing his own advice.

A hands-on parent, Father has never interfered with my personal life. Yet, when I decided to get married and build a family of my own, I was a bit worried that he would not approve. But he did. He did not hesitate to ask my girlfriend's name and write it down. I was relieved that he respected my decision. In fact, he gave all of us freedom to choose our own spouse. Whenever I have personal problems, he never criticizes. Instead, he is understanding and supportive, and always ready to offer advice.

Father 's advice is related to business management, because sometimes I can be overconfident and have weak reasons to justify my decisions. That is when he slows me down and puts me back on track. If not for him, I would have made multiple mistakes because of my inability to see the big picture. As time passed and I gained more experience, I am beginning to understand his lessons and guidance more clearly. Even now, he is eager to support every project that we want to pursue, and has lots of advice and assistance to give whenever we need.

His philosophy of reasonable living has become a guideline for me. I could not thank him enough for everything he has taught me. His advice is practical and timeless. Take money management, for example. He wants us to understand the value of money, to spend it wisely. It is okay to buy new clothes if we will definitely use them. Expensive meals are fine too as long as we appreciate every dish and not throw away leftovers. A very expensive car is not a necessity. Extravagant living is not an option; it is wiser to make the most of every purchase. He has shown us that happiness is affordable if we learn to live sufficiently.

งานออฟฟิศพี่สาวดูแลอยู่ที่สิงคโปร์ ได้ทำงาน ได้เลี้ยงหลาน และก็เรียนภาษาจีน จากนั้นราวปี พ.ศ. 2541 ป๊ามีแผนการลงทุนที่ประเทศจีน เลยส่งผมไปดูงานที่เมืองต้าเหลียน ซึ่งเป็นเมืองท่าอันดับสองของจีน อยู่ใกล้ ๆ เกาหลี ไปอยู่นั่นเกือบ 10 เดือน แล้วก็กลับมาช่วยงานที่โรงงานเมืองไทย

ป๊าทำงานทุกวัน ไม่มีวันหยุด งานอดิเรกก็คือทำงาน อาจเพราะบ้านกับสำนักงานอยู่ด้วยกัน ข้างบนเป็นบ้าน ข้างล่างเป็นสำนักงาน ทำให้เห็นป๊าทำงานอยู่ตลอด เห็นงานกองอยู่เต็มโต๊ะ ป๊าเคยขอให้ผมช่วยบ้าง แต่ถ้าผมทำแค่งานเท่าที่ป๊าขอให้ช่วย งานของป๊าก็ยังกองเต็มโต๊ะอยู่ดี ดึกดื่นตี 1 ป๊าก็ยังทำงานอยู่

จนกลายมาเป็นเป้าหมาย เป็นความตั้งใจทุกวันนี้ว่าอยากแบ่งเบางานออกจากโต๊ะของป๊าออกมาให้มากที่สุด ซึ่งผมดีใจมากว่าผมทำให้กองงานบนโต๊ะของป๊ายุบได้ ป๊าสามารถมีเวลาส่วนตัวได้มากเท่าที่ต้องการ ปัญหาเรื่องงานเกือบทั้งหมดผมสามารถรับมาทำได้ แต่ถ้ามีเรื่องใหญ่ ๆ ผมก็ยังรายงาน และปรึกษาป๊า ขอให้ป๊าร่วมตัดสินใจด้วยกันอยู่ เพื่อให้ป๊าได้สนุก และภูมิใจกับสิ่งที่ตัวเองได้สร้างไว้

จริง ๆ แล้วมะมาเสียสละเพื่อพวกเรามาก มะมาได้พยายามทำหลาย ๆ สิ่ง หลาย ๆ อย่างซึ่งพวกเราอาจมองไม่เห็น หรือนึกไม่ถึง ความสำเร็จของป๊าที่มีมาจนถึงทุกวันนี้คงไม่เกิดขึ้นถ้าไม่ได้รับความร่วมมือ สนับสนุนจากมะมาด้วย ป๊าเหนื่อยมามาก แต่ผมคิดว่ามะมาก็เหนื่อยไม่แพ้กันเลย หลาย ๆ ครั้งก็อยากให้ป๊ากับมะมาพักผ่อนนาน ๆ อยากให้เกษียณ อยากให้อยู่อย่างสุขสบาย แต่เนื่องจากป๊า และมะมาไม่มีงานอดิเรกเป็นชิ้นเป็นอัน แบบนี้ให้เขามาออฟฟิศเรื่อย ๆ ดีกว่าได้สนุกกับงาน ได้พบปะกับพนักงาน ได้ฟังเรื่องราวความเป็นไปในบริษัท ได้ใช้ความคิด ผมต้องการเน้นให้ป๊า และมะมาทำงานให้เพลิดเพลิน และไม่อยากให้เครียด

เรื่องของป๊าที่ผมประทับใจที่สุด คือ ป๊าไม่ใช่คนงมงาย ไม่ใช่คนหัวโบราณ เป็นคนมีเหตุผล รับฟังความคิดเห็นของคนอื่น และคอยให้คำแนะนำที่ดีอยู่เสมอ
อย่างเรื่องส่วนตัว ตอนผมมีแฟน และจะแต่งงานมีครอบครัว ตอนแรกก็กลัว ๆ เหมือนกันว่าป๊าจะคัดค้านหรือเปล่า แต่ป๊ากลับถามว่าชื่ออะไร หยิบปากกามาจดชื่อ ซึ่งผมรู้สึกประทับใจว่าป๊าไม่ได้คัดค้าน และให้อิสระกับพวกเราในการเลือกคู่ชีวิตมาก หรือตอนที่ผมมีปัญหาชีวิตส่วนตัวใด ๆ ป๊าก็ไม่เคยว่าอะไร ป๊าเข้าใจ และให้คำแนะนำดี ๆ เสมอ

ส่วนเรื่องงานเคยมีบางครั้ง หากผมเชื่อมั่นในตัวเองเกินไปแต่ยังมีเหตุผลไม่มากพอ ป๊าก็จะคอยเบรก ถ้าไม่ได้ป๊า มีหลายครั้งที่งานอาจพลาดได้เพราะผมมองภาพไม่กว้างพอ แรก ๆ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ แต่เมื่อผ่านงานมากขึ้นก็เข้าใจคำที่ป๊าสอนแนะนำไว้ได้ชัดเจนขึ้น และป๊าก็สนับสนุนทุก ๆ โครงการที่ลูก ๆ อยากทำ พร้อมให้คำแนะนำช่วยเหลือ

สิ่งที่ป๊าสอนมาเป็นแนวทางให้ผมใช้ชีวิตในปัจจุบัน ผมประทับใจมาก ๆ ป๊าสอนการประหยัดได้ดีมาก เสื้อผ้าให้ใช้นาน ๆ การกินข้าวราคาแพงเรากินได้ แต่ต้องกินให้เกลี้ยง ป๊าไม่ได้สอนให้ฟุ่มเฟือย แต่สอนให้เราใช้ทุกสิ่งอย่างคุ้มค่า ไม่จำเป็นต้องขับรถราคาแพง ใช้ชีวิตอย่างพอกินพอใช้อย่างสมถะ สอนให้รู้ว่าความสุขมีได้โดยไม่ต้องมีเงินมากมาย

An account of nieces and nephews

Our Uncle, our hero

Uncle Anake is our senior relative whom we love and respect profoundly. He was there for us when we suddenly lost our Father, San Chiemmaniskul. It was the saddest moment of our lives. Uncle morally supported us and helped us get through the turbulent time. He wrote a letter to our Mother, promising that he would always provide support and assistance, be it business or personal matters, to our family any way he could.

Throughout the years, he has made true of his promise. We feel safe and secure despite having lost our Father thanks to the endless support, guidance, advice, and care from Uncle Anake. Our Mother keeps the letter in a safe place as a precious token of his love for our family. He is a big tree with strong branches stretching out to give shelter and warmth for the little ones to grow and prosper under his protection.

We are lucky to have a close relative like Uncle with whom we can discuss and exchange ideas freely. We have learned valuable lessons from him and applied them to our own lives. Uncle Anake is an example of a successful businessman who is truly committed to his work and family. Even at 84, he is working every day, without holidays, and still enjoying every minute of it. He is the first to come into the office and the last to leave. He never gets tired or requests a break or a vacation. For him, work is leisure. With such devotion and passion, he would definitely be a tough act to follow for our younger generations.

Uncle Anake has built Chiem Patana Group from a 10-million baht to 10-billion-baht corporation within his lifetime. The business value has grown tenfold, but Uncle Anake still leads a simple life in all aspects. He always reminds us that no matter how wealthy we are, we need only three meals a day because that is all our stomach can take. Moreover, too much food may lead to indigestion, or even worse, diseases. We should therefore eat moderately and never get greedy about food or other luxuries.

Sometimes, bank executives would come to visit our Uncle at his office, and he welcomed them in his simple, non-ceremonious way. His regular vehicle for the past 20 years is a white Toyota Crown. He has his standpoints but he does not resist change either. He is open-minded enough to accept different ideas and opinions, and we also challenge him with ours from time to time. He always listens and comes up with new ideas formulated from a mixture of existing ones. He has taught us to be flexible and well-prepared because what works today may fail tomorrow – it is better to be ready just in case. After all, learning is the first step to innovation and we should apply them in this world we live in.

Uncle Anake has built a successful business enterprise without compromising his responsibility to his family. In fact, he gives paternal care and generosity to his extended family of Chiem Patana Group and people around him.

As a traditional Thai saying goes: "boats depend on the river and tigers depend on the forest," Uncle Anake taught us the value of interdependence. He also taught us to be considerate of others, saying that "if we want to be well off, our employees certainly do too." His fairness and generosity must be a core reason why the Chiem Patana Group has been a well-recognized and sustainable organization.

Despite full work schedules, our health-conscious Uncle has always made time for regular workouts for more than 40 years. He walks around the factory premises every day before and after work as a way of getting exercise and checking the factory surroundings simultaneously. He prefers healthy food too. Thanks to his discipline, he is still strong and healthy for a man over 80 years old.

We are all very proud of Uncle Anake, our hero!

หลาน ๆ ของหยี่แป๊ะ

"หยี่แปะ "ฮีโร่" ของพวกเรา"

ในห้วงเวลาที่ทุกข์ที่สุดในชีวิตเพราะสูญเสียป๊า (สันติ์ เจียมมานิสกุล) อย่างกะทันหัน ก็ได้กำลังใจจากหยี่แปะช่วยให้ครอบครัวของเราผ่านพ้นมรสุมไปได้ ตอนนั้นหยี่แปะเขียนจดหมายถึงคุณแม่สัญญาว่าจะสนับสนุนช่วยเหลือครอบครัวของเราในทุก ๆ ทาง ทั้งด้านธุรกิจและชีวิตความเป็นอยู่ และหยี่แปะก็ทำอย่างที่สัญญาไว้จริง ๆ พวกเราอบอุ่นใจทั้ง ๆ ที่ขาดป๊า เพราะแรงสนับสนุน คำสั่งสอน ชี้แนะ และการดูแลเอาใจใส่จากหยี่แปะที่มีให้โดยตลอด จดหมายฉบับนั้นคุณแม่ยังเก็บรักษาไว้อย่างดีเพราะสำหรับพวกเรามันเปรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่แผ่ร่มเงาให้ไม้เล็ก ๆ ได้เติบโตงอกงามจนถึงทุกวันนี้

พวกเราโชคดีที่ได้ใกล้ชิด ร่วมทำงาน พูดคุย แลกเปลี่ยนทัศนคติกับหยี่แปะ เราได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิต หยี่แปะเป็นตัวอย่างของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ อุทิศตน และทำงานด้วยใจรัก ตอนนี้แม้จะอายุ 84 แล้ว แต่หยี่แปะยังคงทำงานอย่างสนุกสนาน ทำงานทุกวันไม่มีวันหยุด จะมาถึงออฟฟิศเป็นคนแรก และกลับเป็นคนสุดท้ายเสมอ ไม่เคยเหน็ดเหนื่อย หรือหยุดพักผ่อน เพราะถือว่าการทำงานคือการพักผ่อน

ในรุ่นของพวกเราคงยากที่จะหาใครอุทิศตนได้อย่างนี้ หยี่แปะได้สร้างอาณาจักรเจียมพัฒนา จากมูลค่าเพียงไม่กี่สิบล้านบาท เป็นกว่าหมื่นล้านบาทภายในช่วงชีวิต แต่แม้มูลค่าธุรกิจจะเพิ่มขึ้นมากมาย หยี่แปะก็ยังคงใช้ชีวิตเรียบง่าย ประหยัดมัธยัสถ์ หยี่แปะสอนพวกเราเสมอว่าไม่ว่าจะร่ำรวยขนาดไหน แต่ก็กินข้าวได้เพียงสามมื้อเท่านั้น เพราะท้องของเรารับอาหารได้จำกัด ถ้ากินมากไปก็อึดอัดแถมโรคภัยจะถามหา จึงควรกินแต่พอดี และอย่าโลภ

หลายครั้งที่ผู้บริหารธนาคารเข้ามาหาหยี่แปะในที่ทำงาน ซึ่งหยี่แปะก็ต้อนรับง่าย ๆ ไม่มีพิธีรีตองอะไร รถที่หยี่แปะใช้มานานนักหนาจนเป็นรถประจำตัว และขับเองเสมอ ก็คือ โตโยต้า คราวน์ สีขาวอายุเกิน 20 ปี ไม่เคยคิดเปลี่ยน

แม้โลกจะเปลี่ยนแปลงไป แต่หยี่แปะไม่เคยต่อต้าน ไม่ยึดติด ยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง หลายครั้งที่พวกเรามีความเห็นต่าง หยี่แปะจะรับฟัง และเอาแนวคิดที่แตกต่างมารวมกันแล้วต่อยอดเป็นสิ่งใหม่ หยี่แปะพูดเสมอว่าสิ่งที่ดี หรือสิ่งที่เรามีในวันนี้ อาจเปลี่ยนแปลงไปในวันพรุ่งนี้ เพราะฉะนั้นการยอมรับฟังความคิดและสิ่งใหม่ ๆ และนำมาเรียนรู้และประยุกต์ใช้ถือเป็นเรื่องดีและควรทำ

ไม่เพียงแต่ทำงานเก่งจนมีกิจการใหญ่โต หยี่แปะยังเป็น Family man รัก และดูแลครอบครัวเป็นอย่างดี หนำซ้ำยังเผื่อแผ่ถึงผู้คนรอบข้างไม่เว้นแม้แต่พนักงาน หยี่แปะสอนเสมอว่า "น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า" และ "เราอยากมีกิน พนักงานก็ต้องอยากมีกินเช่นเดียวกับเรา" นี่คงเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ธุรกิจของหยี่แปะเติบโต และมั่นคง

ในเรื่องสุขภาพหยี่แปะก็ดูแลใส่ใจมาโดยตลอด ออกกำลังกายสม่ำเสมอ และต่อเนื่องมากว่าสี่สิบปีแล้ว โดยจะเดินตรวจโรงงานทุกเช้า-เย็นก่อน และหลังทำงาน ในเรื่องอาหารการกินก็เลือกเฉพาะที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย เลยแข็งแรงมากทั้ง ๆ อายุ 80 กว่าแล้ว

พวกเราภูมิใจจริง ๆ ที่ได้เป็นหลานของหยี่แปะ "ฮีโร่" ของพวกเรา

Paramee Chankrabi

Chief Accountant of Chiem Patana Group, 25 years of working experience.

"Boss Anake is unlike any other chief executive I have known. He treats every employee like family."

I had worked at many other companies, the latest located in Bang Kapi area, in Bangkok, before I joined the Chiem Patana Group in 1991. My initial plan was to find a place to work near my new house where I planned to move in after my first child was born. The company happened to be a short distance away, so I applied and got the job. When my baby was 16 days old, I came to work in the Inventory Department and later moved to the Accounting Department.

Compared to many other companies I have worked before, Chiem Patana Group has a business philosophy that is inspiring to me. Twenty plus years later, I still go to work full of energy. Boss Anake is unlike any other chief executive I have known. He treats every employee like family, and he is accessible and takes great care of all the staff.

I am so fortunate to have the opportunity to work with many professional executives and colleagues. Together we have built a strong and dedicated teamwork. I put 110 percent of my effort to every assignment given to me for the best interest of the company and our stakeholders.

I have many fond memories working here for more than two decades. But perhaps the most memorable of all is Boss Anake's humility. Whenever we went out to business meetings with clients that included lunch breaks, he would make sure that his accompanying employees ate a proper lunch, not the other way around. This caught me by surprise. I couldn't imagine that the chief executive could be so generous and down to earth with factory workers. His wife is also the same, always providing good advice for us.

Even today, I often use Boss Anake as an example of sufficient living whenever my son compares his little fortune with his friends.

"My boss is a wealthy man but he does not live an extravagant life even though he is in the position to do so. I have never seen him wear an expensive gold chain or drive an expensive car. He knows the value of money and he knows how to spend it wisely."

ปารมี ชาญกระบี่

หัวหน้าฝ่ายบัญชี อายุการทำงาน 25 ปี

จริง ๆ ตัวเองทำงานมาหลายที่ ที่เลือกมาสมัครงานที่นี่ เพราะซื้อบ้านไว้แถวนี้ ตอนนั้นทำงาน และพักอยู่แถวบางกะปิ วางแผนคลอดลูกคนแรกว่าจะย้ายมาอยู่ที่บ้านใหม่ ก็เลยมาสมัครงานที่นี่ เพราะเห็นว่าบ้านใกล้ ๆ กับบริษัทฯ ใช้เวลาเดินทางน้อย พอคลอดลูกได้ 16 วันก็ได้มาทำงาน เข้ามาทำงานครั้งแรกได้อยู่ฝ่ายพัสดุก่อน ต่อมาก็ได้เลื่อนมาทำอยู่ที่ฝ่ายบัญชี

เมื่อได้มาทำงาน มีข้อเปรียบเทียบ ระบบการทำงานของที่นี่กับที่อื่น ๆ ซึ่งทำให้เกิดเป็นพลังของการทำงานมาจนถึงทุกวันนี้ การได้ทำงานกับผู้บริหารที่ดี มีเพื่อนร่วมงานที่ดี ทำให้ไม่เคยท้อกับงาน ทำงานให้ดีที่สุด ในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจะทำให้เกินร้อยเสมอ

เสี่ยเป็นผู้บริหารที่ไม่เคยเจอมาก่อน ปกครองพนักงานเหมือนพ่อปกครองลูก ไม่เคยคิดว่าเราคือลูกจ้าง

ตลอดเวลาที่ทำงานอยู่ที่นี่มีเรื่องประทับใจหลายเรื่อง แต่เรื่องที่ประทับใจมากที่สุดคือ เวลาออกไปติดต่องานกับลูกค้า เวลาพักกินข้าว จริง ๆ เราควรต้องเทคแคร์เสี่ย แต่เสี่ยกลับเป็นฝ่ายเทคแคร์พนักงาน ตกใจมากว่าทำไมเสี่ยถึงเป็นกันเองกับพนักงานขนาดนี้ คุณนายเองก็คอยให้คำปรึกษาที่ดีอยู่ตลอดเวลา

ทุกวันนี้จะคอยสอนลูกชายเวลาเขาชอบเปรียบเทียบตัวเองกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนอยู่เสมอว่า "เสี่ยเป็นคนประหยัด รู้จักใช้เงิน เสี่ยร่ำรวย อยู่ในฐานะทำอะไรก็ได้ แต่สร้อยทองสักเส้นเสี่ยก็ไม่เคยใส่ ไม่เคยซื้อรถแพง ๆ มาขับ รู้จักคุณค่าของเงิน"

The Fabric of Love and Commitment

Jaruvan Chiempitayanuvat

Mother's reminiscence of Father

When the matchmaker arranged for us to meet in person for the first time at my Father's shop, I did not know what to expect. I only got a quick glance of Anake from afar and we did not say a word to each other that first day. But everyone in the family had unanimously agreed that Anake was a good, hardworking man and most importantly not a flirt.

We got to know each other better when we started dating, but we never were alone together because on such occasions, my little brother would accompany me all the time. Nevertheless, we had good chemistry and I felt connected with him. I was a little worried at first in the beginning maybe because he seemed to be a serious, persevering man. Moreover, he was 10 years older than I was.

Not long after the engagement ceremony, we got married, went on a honeymoon and moved to Japan. In the beginning, the adjustment to the new life abroad was tough. I cried a lot because of homesickness. I had never been away from my family before, let alone overseas, and all of a sudden, I found myself in a strange land where a way of life, culture, and language were all foreign to me. Not being able to speak Japanese, communication with others was difficult.

Luckily, Anake was always there for me. He was my one true friend; my soul mate that I depended my life upon. Although he worked all the time, he took me out whenever it was possible to visit interesting places and have special meals. We had a good time and I felt less lonely.

Then came our children. I had more responsibilities as a new mom, and more housework to do. I was busy doing one thing or another, and did not have time to think of anything else let alone feeling lonely. But I wrote letters home on a regular basis to give my family updates on our lives.

After moving back to Thailand, our children were old enough to go to school. I had more time to help Anake with work at the factory. It was huge responsibility but I was glad that I could help him from laying out the groundwork of the first factory to managing the Personnel Department.

Anake can be very tough on me and the children, but I know he does everything out of love and for the best interest of us all. I, myself, am not fond of this strict, serious disciplinary style, however. I try to avoid stressful situations for everyone. I want him to go easy on the children from time to time. I can't help but tease him sometimes and tell him

"Don't be too uptight; let's loosen up a bit, shall we?"

Apart from his strict discipline, I must say, Anake has his own opinions – he is highly independent in that way. But over the past 10 years, he has significantly become less so and more open to other people's ideas. If he happens to disagree or have a different view on certain matter, he may let it out casually to no one in particular, just for the heck of it without hard feelings.

A great man like Anake is hard to find. He is truly a family man and a gentleman in every sense. He is very careful with money when it comes to his own needs. But he could not be more thoughtful and generous to others – his generosity spreads far and wide. He is willing to lend a hand to whoever comes to seek his help. It could be someone needing a job or someone in need of financial aid; anything that he could help with. He never declines those in need, no matter if it is family or relatives, or even employees or workers in our factories.

สองสายใยแห่งความรักและผูกพัน

ความในใจของ

คุณแม่จารุวรรณ เจียมพิทยานุวัฒน์

ครั้งแรกที่แม่สื่อนัดมาดูตัวนั้น ตัวดิฉันยังไม่รู้เรื่อง และเห็นป๊าเพียงไกล ๆ ตอนมาที่ร้าน แต่ก็ไม่ได้พูดคุยกัน แต่ผู้ใหญ่ทุกคนก็บอกว่าป๊าเป็นคนดี ขยันทำงาน ไม่เจ้าชู้ จนเมื่อป๊ามารับไปเที่ยว ถึงได้เริ่มใกล้ชิดกัน แต่ก็มีน้องชายติดไปด้วยทุกครั้ง ไม่ได้ไปกันตามลำพัง รู้สึกถูกชะตา แต่ก็มีกลัว ๆ อยู่บ้าง อาจเพราะป๊าเป็นคนเอาการเอางาน และข้อสำคัญอายุเยอะ มากกว่าดิฉันถึง 10 ปี

หลังจากหมั้นไม่นานก็แต่งงาน ไปฮันนีมูน และต้องย้ายไปอยู่ที่ญี่ปุ่น ช่วงแรก ๆ ร้องไห้คิดถึงบ้านตลอด เพราะไม่เคยห่างจากญาติพี่น้อง และใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกเป็นครั้งแรก ความเป็นอยู่ วัฒนธรรมก็แตกต่าง คุยกับใครก็ลำบาก ไม่รู้เรื่อง ทำให้รู้สึกว่ามีเพียงป๊าที่เป็นเพื่อนแท้ เป็นคู่ชีวิตที่เราฝากฝังชีวิตได้ ถึงแม้ว่าป๊าจะทำงานตลอดเวลา แต่เมื่อมีเวลาว่าง ป๊าก็พาเที่ยวไปที่โน่นที่นี่ พาไปกินของอร่อย ๆ ทำให้ดิฉันคลายเหงาได้บ้าง พอมีลูก ๆ ก็เริ่มต้องทำงานบ้านหนักขึ้น ดูแลลูกมากขึ้น ทำให้ไม่ค่อยเหงา ไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องอื่น แต่ก็ส่งจดหมายติดต่อกับที่บ้านอยู่ตลอดเวลา

พอย้ายกลับมาอยู่เมืองไทย เด็ก ๆเริ่มโตขึ้น ไปโรงเรียน จึงมีเวลาช่วยงานป๊าที่โรงงาน ถึงแม้จะเป็นงานที่หนักมาก แต่ก็ถือว่าได้ร่วมช่วยงาน ตั้งแต่แรกเริ่มสร้างโรงงานจนดูแลฝ่ายบุคคลมาถึงทุกวันนี้

ป๊าอาจจะเป็นคนดุ เป็นคนเข้มงวดต่อดิฉันหรือต่อลูก ๆ แต่ทั้งหมดก็มาจากความรัก ความเป็นห่วง ดิฉันไม่ชอบให้ดุ หรือเครียด ไม่ชอบให้เอ็ดลูก เคยถามบ่อย ๆ อย่างขำ ๆ ว่า

"ทำไมต้องดุมากด้วย"

"Giving a job to an unemployed is one way to help him. Our employees are our extended family," Anake told me.

I try to persuade Anake to relax, to go out, and have a good time with his family and friends instead of working all the time. I want him to take a vacation; to stay away from work for a change because he is the pillar of our family and we want him to stay strong and healthy for himself and for us.

What I find most impressive about Anake is his deep respect and love for my family as if they were his own. I remember when my Father was in the hospital, Anake was about to go on an overseas business trip. He cancelled that trip to stay close because he was too worried, and after all, family was a higher priority than business. Before my Father passed away, he asked to leave all his children in Anake's guidance because he had complete confidence in him as he had said of Anake time and time again, "he is a great son-in-law."

Whenever I have problems or worries concerning children or work, I can always go to him for advice. He gives me moral support and tells me not to worry too much because nothing is as bad as it seems, and every problem will resolve itself eventually. His little talk always makes me feel better.

From the very first day, I have considered myself very lucky to have this man as my life partner and my soul mate. He is a man of determination and commitment. He has made a lifelong sacrifice to his family and mine. He takes great care of everyone around him, from friends and relatives to coworkers and employees. Besides all of this, he has built a sustainable foundation for younger generations of the Chiempitayanuvat family.

A good man like Anake is very hard to find. He is a true gentleman and I have a deep love and respect for him.

นอกจากดุ เข้มงวดแล้ว ต้องบอกว่า ป๊าเป็นคนมีความคิดเป็นของตัวเองสูง แต่สิบปีที่ผ่านมานี้ ต้องถือว่าลดลงเยอะ ฟังคนอื่น ๆ มากขึ้น แต่บางอย่างก็ยังไม่ฟัง ถ้าความคิดเห็นไม่ตรงกัน แต่ก็จะคิดค้านออกมาลอย ๆ แทน

ป๊าเป็นคนดีที่หาได้น้อยมาก ต้องเรียกว่าเป็นแฟมิลี่แมน เป็นสุภาพบุรุษมาก ๆ เป็นคนประหยัดกับตัวเอง แต่ไม่เคยประหยัดกับคนอื่นเลย ป๊ามีจิตใจงดงามเอื้อเฟื้อ เห็นอกเห็นใจคนอื่น ใครมีปัญหา มีความเดือดร้อน ก็มักจะมาขอความช่วยเหลือ ไม่มีงานทำ ติดขัดเรื่องเงิน หรือขอให้ช่วยอะไรป๊าก็ช่วยหมด ไม่ว่าคนในครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือแม้แต่พนักงาน คนงานในโรงงาน ในบริษัทก็ตาม

"ช่วยให้เขาได้มีงานทำ เท่ากับได้ช่วยเขา พวกเขาก็เหมือนครอบครัวของเรา"

ตลอดมามีความตั้งใจอยากให้ป๊าออกไปข้างนอก ไปเที่ยว ไปสังสรรค์กับเพื่อน ๆ บ้าง มากกว่าทำแต่งานอยู่อย่างเดียว ตอนนี้ก็อยากให้ป๊าได้หยุดพักทำงาน เพื่อได้ไปเที่ยวพักผ่อนบ้าง เพราะป๊ายังคงเป็นเสาหลักของครอบครัว ต้องดูแลรักษาสุขภาพให้ดี

สิ่งที่ประทับใจในตัวป๊ามากที่สุด ก็คือ การที่ป๊าให้ความเคารพ รักต่อครอบครัวของดิฉันเสมอเหมือนเป็นครอบครัวของป๊าเอง อย่างเช่นตอนที่อาเตียของดิฉันเข้าโรงพยาบาล เป็นช่วงที่ป๊าต้องไปทำงานต่างประเทศ ถึงแม้จะเป็นธุรกิจ เป็นเรื่องงานที่ป๊าให้ความสำคัญมาก ๆ ป๊าก็ยกเลิกการเดินทาง เพราะเป็นห่วงอาเตีย และตอนก่อนที่อาเตียจะเสียนั้น ก็ฝากลูก ๆ ทุกคนไว้กับป๊า ให้เป็นที่ปรึกษา เพราะมั่นใจในตัวป๊า ซึ่งท่านจะพูดย้ำ ๆ อยู่ตลอดเวลาว่า

"เขยคนนี้ดี"

เวลาที่ดิฉันมีปัญหาอะไร ไม่สบายใจ ไม่ว่าเรื่องลูก หรือเรื่องการงาน และปรึกษาป๊า ป๊าก็จะให้กำลังใจ ไม่ให้คิดมาก เพราะปัญหาทุกอย่างก็จะคลี่คลายเอง ทำให้ดิฉันคลายความเครียด รู้สึกสบายใจขึ้น

ตั้งแต่รู้จักกันจนถึงทุกวันนี้ นับว่าตัวเองโชคดีมาก ๆ ที่ได้ผู้ชายคนนี้มาเป็นคู่ชีวิต ผู้ชายที่เสียสละ ทำงานมุ่งมั่นอย่างจริงจังมาตลอดเวลาเพื่อครอบครัว ไม่ว่าจะของตัวเอง หรือของดิฉัน ป๊าดูแล เอาใจใส่ทุก ๆ คนเป็นอย่างดี ซึ่งรวมทั้งญาติ มิตร คนสนิท และผู้ร่วมงาน ทั้งยังสร้างอนาคตที่มั่นคงยืนยาวไว้ให้กับลูกหลานในอนาคตอีกด้วย

คงจะหาผู้ชาย หรือคนแบบนี้ได้ยากมาก สำหรับตัวดิฉัน ป๊าจึงเป็นสุภาพบุรุษที่น่าเคารพอย่างแท้จริง

Anake Chiempitayanuvat

In his own words towards Mother

I got to know my wife through the introduction of a relative who was a salesman at the time. She was quiet, well-composed, gentle, and well mannered. She was approachable and sociable in her own simple way. She was easy to be with – totally stress-free.

I met her when I was a grown man. My parents wanted me to get married and start a family of my own as soon as I could because I had to fly back to work in Japan. After we met, I thought to myself that if I had to marry someone, I preferred that someone to be her.

Jaruvan was a love at first sight. I had been introduced to 3-4 candidates before her and I talked to some of them, but for the most part there was no chemistry with any one of them. We just did not click. Some women I met were more outgoing than I was. One had graduated from Britain. She liked to go out or go to parties, which was not my thing. Some business women were very eloquent and good at their work. Unfortunately, they were not my type, either. It was probably because I was an old-fashioned man who was more comfortable with well-composed, stay-at-home women.

After the engagement, I maintained a proper gentleman approach. We never went anywhere alone; one or more relatives always accompanied us. I, therefore, did not have a chance to confess my love or initiate a courtship ritual like other young men usually did. I must admit such lack of privacy and my own quiet personality made it difficult for us to learn more about each other or form a close relationship before the wedding ceremony, which took place only a few months later.

But we made up for it after we got married and started a life together in Japan. At the time, I needed to focus on work. My wife was at home most of the time, taking care of housework. I asked her to come to the office to help out with things occasionally to keep her occupied. I would take her out on holidays sometimes because I did not want her to feel bored from staying at home all the time. After our children were born, she became a devoted Mother – she took care of the kids and the household very well. Our little family was in her best care.

After we settled back in Thailand, I was very busy with work. I had to run around back and forth between the shop in Sampeng, Chinatown and the factory in Nakorn Pathom. In the early stage, we had to run the business on a tight budget. We could not afford to hire a lot of people because most of the capital went to business investments. Therefore, it was practically my wife and I who took care of everything. We both tried our best to make it work.

"Living together as life partners for me requires teamwork, perseverance, and devotion to our mutual goals. We needed to take care of our three children. At that time, they were old enough to go to school. So, whenever my wife had time, she would help me at the office."

I was profoundly touched by my wife's devotion to our marriage as reflected by one particular incident when we still lived in Japan and I needed a large sum of cash to run our business. I asked her permission to sell the diamond and gold jewelry she received as a dowry for our engagement and marriage to fund the business instead of letting it lie as a sunken cost. Besides, she rarely wore it anyway. She did not need any persuasion; she agreed to my idea right away. No complaints. No criticism. No resentment. She was gentle, reasonable, and trustful.

Fortunately, our relatives bought the jewelry; technically, we did not lose it as it still belonged within the family. My wife had complete trust in me and honored my plan. She truly made me the leader of the family.

ความในใจของ

คุณพ่อเอนกถึงคุณแม่จารุวรรณ

ผมได้รู้จักม้าเป็นครั้งแรก เพราะเซลส์แมนที่เป็นญาติแนะนำให้รู้จัก ม้าเป็นคนเงียบ ๆ เป็นคนสงบเสงี่ยม ละมุนละไม เรียบร้อย แต่ก็ไม่ใช่คนปิดโลก ทุกคนเข้าหาได้ อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ไม่เครียด

จริง ๆ ตอนนั้นผมเองก็อายุมากแล้ว พวกผู้ใหญ่ก็อยากให้มีครอบครัวเร็ว ๆ เพราะต้องกลับไปเมืองนอก คิดว่าไหน ๆ ก็ต้องแต่ง ก็คงเลือกแต่งกับม้านี่ล่ะ

ต้องบอกว่า ม้านี่เป็นรักแรกจริง ๆ เพราะก่อนหน้านั้นมีคนมาแนะนำผู้หญิงให้ดูตัวมากกว่า 3-4 ราย บางคนก็มีคุยบ้าง แต่เหมือนไม่ถูกชะตา ไม่โดนใจ ความรู้สึกในตอนนั้น เห็นผู้หญิงบางคนกล้าแสดงออกมากกว่าผมเองเสียอีก อย่างบางคนเรียนจบมาจากอังกฤษ ชอบสนุกสนาน ชอบเที่ยว ชอบออกงาน ไปเต้นรำ ตรงนี้ผมก็ไม่ชอบแล้ว หรือผู้หญิงที่ขายของหน้าร้าน ทำงานคล่อง ๆ พูดเก่ง ๆ ผมก็ไม่ชอบอีก อาจเพราะเป็นคนหัวเก่า เลยชอบผู้หญิงเรียบร้อย อยู่บ้าน ว่านอนสอนง่ายมากกว่า

กับม้าเมื่อได้รู้จักกันมากขึ้น ก็วางตัวเป็นอย่างดี ไปไหน ๆ ก็ไปกับญาติ ไม่ไปเที่ยวตามลำพัง เลยไม่มีโอกาสได้บอกรักหรือจีบแบบหนุ่มสาวทั่วไป อาจเพราะมีเวลาใกล้ชิดส่วนตัวน้อย และตามบุคลิกส่วนตัวที่ไม่ค่อยพูดอะไรมากด้วย เวลาทำความสนิทสนมกันก็ไม่มากนัก เพราะถัดมาไม่กี่เดือนก็ต้องแต่งงาน

จนกระทั่งเมื่อแต่งงานแล้ว ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งในตอนนั้นผมก็มุ่งดูแลไปทางกิจการ ม้าเองก็อยู่ที่บ้าน ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน นาน ๆ ก็มีเรียกให้ไปช่วยงานที่สำนักงานบ้าง พาไปเที่ยวในวันหยุดบ้าง เพราะกลัวอยู่บ้านจะเหงา จนมี

My wife is a low-maintenance lady. She hardly contradicts anyone or complains. It is not in her nature to cut anybody short and she is supportive of everyone. She is willing to follow my lead because she has confidence in me. It has always been this way since I married her at just twenty years old. If she is not happy with anything, she will not keep it to herself and we will communicate with logical reasons. For example, when she wants me to come home early, she will mention it lightly, without a sense of obligation. She is not a typical, fussy wife.

In business, I take care of policy making. I make decisions on key matters and my wife is in charge of administration and personnel, taking care of the details. The executive role suits her well. She takes care of the staff and the factory operation very efficiently.

From the business startup to the opening of the first factory and the major milestones of our corporation, we have relied on teamwork and the three-division strategy; I oversaw factory operations, my wife ran the office, and my younger brother took care of marketing and exports until he passed away. My oldest son Jui stepped in after that and has been managing my brother's units ever since. My second daughter Puk manages our business in the region, while based in Singapore.

"All through the years, we have been through thick and thin together. My family has given me full support for every plan that I have made. Without my wife, my brother, my children and everyone else, Chiem Patana Group would never have come this far. I could never have created all this by myself. Everyone is indispensable to this success. My family is the best team I have ever had."

Between my wife and me, it is more than love. What we have is an unbreakable bond. We work together. We live together in the same house. We don't go anywhere far and for a long time separately. Whenever she goes out for a special meal with any one of our children and I don't join them, she would prepare something for me to eat before she leaves.

Last year, she was in the hospital for a week. I was not used to handling stuff around the house by myself. I did not know where everything was when I needed them. I did not bother our helpers because I did not even know how to explain what exactly that I wanted. So, I tried to get along by myself. I am more used to her preparing everything for me so neatly and efficiently.

ลูก ม้าก็ใช้เวลาดูแลลูก ดูแลบ้าน ครอบครัวอย่างเต็มที่

จนกลับมาเมืองไทย ผมต้องวิ่งไป วิ่งมา ระหว่างเยาวราช กับที่โรงงาน นโยบายเมื่อเริ่มทำธุรกิจนั้นต้องประหยัด ค่อย ๆ ไป จะเสียเงินจ้างคนนั้นไม่ใช่ เพราะเงินต้องใช้ในการลงทุนกิจการส่วนอื่น ๆ เริ่มต้นแรก ๆ จึงมีกันอยู่สองคน ผมกับม้า เลยต้องทำงานกันอย่างเต็มที่

"ผมคิดว่าการเป็นคู่ชีวิตต้องอดทน ต้องสู้ ต้องช่วยกัน ถึงแม้ตอนนั้นจะต้องดูแลลูกตั้ง 3 คน แต่เด็ก ๆ ก็โตแล้ว เข้าโรงเรียน พอมีเวลามาช่วยงานกันที่บริษัท"

เหตุการณ์ที่ผมรู้สึกประทับใจม้ามาก ๆ ก็คือ ตอนอยู่ที่ญี่ปุ่น ต้องใช้เงินหมุนเวียนเยอะ เพื่อเอาเงินมาสนับสนุนกิจการ เลยขอให้ม้าเอาเครื่องเพชรเครื่องทองที่ได้มาตอนหมั้น ตอนแต่งงานออกมาขาย เพราะผมคิดว่าเป็นเงินจม เก็บไว้ก็ไม่ได้ใช้อะไรบ่อยนัก พอบอกให้ขาย ม้าก็ขาย โดยไม่บ่น ต่อว่า หรือน้อยใจ ม้าเป็นคนว่าง่าย ยอมฟังเหตุผล และเชื่อใจ โชคดีที่อาม่า และญาติ ๆ รับซื้อไว้ ของก็เลยยังอยู่ไม่ไปไหน การที่ม้าไว้ใจ เชื่อใจ และยอมทำตามนั้น ทำให้ผมรู้สึกเป็นผู้นำของครอบครัวจริง ๆ

ม้าเป็นคนง่าย ๆ ไม่ขัด ไม่ค่อยบ่น โดยนิสัยเดิม ใครพูดอะไรก็ไม่ขัด สนับสนุนช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ทำตามที่ผมพูด คงเพราะเชื่อใจ ตอนที่แต่งงานม้าอายุก็เพิ่ง 20 ก็ยังเด็ก แต่ตลอดมาก็เป็นเช่นนี้ ถึงแม้มีอะไรไม่พอใจ ก็พูดคุยกัน ไม่เก็บเอาไว้ และใช้เหตุผลคุยกัน บางครั้งก็เหมือนคุยเล่น ๆ ให้รีบกลับบ้านบ้าง แต่ไม่ได้บ่นเหมือนภรรยาคนอื่น ๆ ทั่วไป

ในการทำงานการตัดสินใจหลัก ๆ ผมจะเป็นคนตัดสินเรื่องงานใหญ่ ๆ แต่เรื่องรายละเอียดปลีกย่อย อย่างเรื่องพนักงานนั้นให้ม้าเป็นคนรับผิดชอบ เพราะม้าเหมาะกับการเป็นผู้บริหาร อยู่กับโรงงาน เหมาะสมที่จะดูแลพนักงาน

หากพูดถึงตอนบุกเบิก เริ่มต้นทำโรงงาน และความสำเร็จในกิจการหลัก ๆ ของที่โรงงานนี้ คงต้องแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือส่วนของ

It takes a lot of caring, a lot of reciprocating. If she wants to take a vacation, local or abroad, I go with her although I might not particularly want to myself. But I want her to relax, to have a great time. We adjust ourselves. We are willing to meet halfway because we care for the other's happiness. We put ourselves in each other's shoes and try to give each other the best possible care. Our marriage is a happy and fulfilling journey for me.

This is the main reason why when my wife wanted to buy a hotel suite in Phuket, I simply granted her wish. That was not what our children had expected; they thought I would not care for an expensive purchase, especially when a rental fee was much cheaper. They thought I would talk her out of it, but that was not the case at all.

"Your Mother has worked so hard for us all her life. So, what if she wants to fly to Phuket and buy a hotel room? If that makes her happy, I will make it happen because she is worth it, and it's the least that I can do for her," I told the kids.

As for business matters, I don't plan to stop working anytime soon. As long as I have the strength, I will continue going to work and contributing any way I can. I prefer going to work than going on vacation. And it is too boring to stay home and do nothing. When I was young, I had to struggle to make ends meet. But our family is much better off than in the old days. We can now live comfortably under stable financial and living conditions. Yet, I will continue to work for my own sake. That's my plan.

"I still go to work and try to do it better every day for the best interest of the whole family – my children, my grandchildren and every member of the Chiem Patana family. I want to work more and better. And I know it can be done."

โรงงานที่ผมดูแล ส่วนของสำนักงานที่ม้าดูแล และส่วนที่สามก็คือ ฝ่ายการตลาด ดูแลงานส่งออกต่างประเทศ ซึ่งมีซาเจ็ก น้องชายของผม เป็นผู้ร่วมบุกเบิกด้วยกันมา หลังจากซาเจ็กเสียไปแล้ว จุ้ย ลูกชายคนโตก็เข้ามาดูแลในฝ่ายนี้แทน และ ปุ๊ก ลูกสาวคนที่สองดูแลตลาด ซึ่งประจำอยู่ที่สาขาสิงคโปร์

"ตลอดมาไม่ว่าผมจะทำอะไรทุก ๆ คนพร้อมให้การสนับสนุนเต็มที่ ถ้าไม่มีม้า ไม่มีซาเจ็ก ลำพังเพียงผมเองคนเดียวก็คงทำไม่ไหว ต้องถือว่าคนทั้งหมด ทุก ๆ คนต่างเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เจียมพัฒนา ก้าวมาไกลได้ถึงขนาดนี้"

ผมกับม้านั้นคงเป็นมากกว่าความรัก เรียกว่าเป็นความผูกพัน เพราะตลอดเวลาเราก็อยู่ด้วยกัน ไม่ได้ไปไหนไกลห่าง ทำงานก็ทำงานด้วยกัน อยู่บ้านด้วยกันตลอด เป็นความผูกพันที่ขาดแยกจากกันไม่ได้ หากมีวันไหนพิเศษ ม้าจะต้องไปกินข้าวกับลูก แต่ผมไม่ไปด้วย ม้าก็จะคอยเตรียมอาหารไว้ให้ก่อนไป

อย่างเมื่อปีที่แล้ว มีช่วงที่ม้าเข้าโรงพยาบาลอยู่อาทิตย์หนึ่ง ผมก็ไม่ค่อยชินนักที่ต้องทำอะไรเอง เวลาต้องการอะไร ก็จะไม่รู้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน ครั้นจะสั่งคนงานที่บ้านก็สั่งไม่ถูก แต่ก็พยายามสั่งเองบ้าง เพราะตลอดมาม้าจะคอยจัดการจัดเตรียมทุกอย่างไว้ให้เสร็จเรียบร้อย

เราต่างถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน ถ้าม้าอยากไปเที่ยว ไม่ว่าในประเทศ ต่างประเทศ ก็ตามใจไปด้วย ถึงแม้ว่าจะไม่อยากไปก็ตาม แต่ก็ถือว่าต้องไป เพื่อให้ม้าได้พักผ่อน เราต่างคนต่างปรับตัวเข้าหากัน ต่างคนต่างเป็นห่วงกัน พบกันครึ่งทาง มันเป็นความรู้สึกของการดูแล เอาใจเขามาใส่ใจเรา

หรือตอนที่ม้าสนใจอยากจะซื้อห้องพักโรงแรมที่ภูเก็ต ลูก ๆ ก็นึกว่าผมจะไม่สนใจ และจะล้มเลิกความตั้งใจของแม่เขา เพราะต้องซื้อในราคาที่สูงมากกว่าแค่จองห้องพักมาเที่ยวตามปกติทั่วไป

"ก็ม้าเหนื่อยมาเยอะแล้ว เขาอยากมาเที่ยว เขาอยากได้ ของแค่นี้เองทำไมป๊าจะให้ไม่ได้"

สำหรับอนาคต ความตั้งใจเรื่องทำงานของผมนั้น คิดว่าถ้าตัวเองยังมีแรงอยู่ ทำงานได้ก็ทำไป ชอบทำงานมากกว่าเที่ยว หรือให้อยู่เฉย ๆ ก็คงเบื่อ แต่ก่อนต้องทำงานเพื่อดิ้นรนหาเลี้ยงครอบครัว เพื่อใช้เป็นค่าครองชีพ แต่ในปัจจุบันถึงแม้จะเห็นว่าฐานะค่อนข้างเป็นปึกแผ่น ความเป็นอยู่ค่อนข้างมั่นคง ไม่ลำบากอะไรมากนักก็ตาม ก็ยังต้องทำงานต่ออยู่ดี

"แต่ที่ยังทำงานอยู่ ก็เพราะต้องการทำงานให้ดีที่สุด เพื่อให้ครอบครัว ให้ลูก ให้หลาน เพื่ออนาคตของทุก ๆ คน แล้ว ก็ต้องดีขึ้น ๆ และดีขึ้นยิ่งกว่านี้อีก..."

ผืนผ้าของอาณาจักร เจียมพิทยานุวัฒน์ ทุก ๆ ผืน
ในทุก ๆ เส้นใยล้วนเปี่ยมไปด้วยความรัก
ผูกพันถักทอเข้ากันด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจ ด้วยความห่วงใย
เป็นความเข้าใจ เป็นความอบอุ่น เป็นความแข็งแรง
ให้กับทุก ๆ อณูของผืนผ้า ซึ่งจะทอดตัวออกไปอย่างกว้างไกล
และจะเป็นเช่นนี้ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด...

At the core of every thread weaved into the fabric
of the Chiempitayanuvat family is the tie of
commitment, dedication, strength, and understanding.
This beautiful tapestry of the family will continue
to tell an inspiring story as long as
love and devotion shall last.

A Last Farewell to Our Weaver

Eulogy by the Eldest Son[1]

I would like to express my heartfelt thanks to all the distinguished guests for joining us today.

My Father , Anake Chiempitayanuvat, was the son of Mr. Kia Tia and Mrs. Tek Muey Sae Chiem. He was the second of six children.

Father married my mom, Jaruvan. Together, they had five children: three daughters - Acharaporn, Aruncharee, and Anongnad - and two sons, myself, Jittikun, and my younger brother, Jittipong. He was also a proud Grandfather to ten grandchildren.

Father was a hardworking man from a very young age. Growing up in Talad Noi, he helped my Grandfather push carts to sell fabric alongside his siblings. They would source fabric from Sampeng and sell it to various shops until my Grandfather successfully opened his own shop in Sampheng called "Chiem Tek Tieng," which later became "Chiem Kaa Paa" (Chiem Textile Trading). Later, the shop began importing fabrics from Japan, which allowed Father to travel there. At 25, he opened a trading company in Osaka, Japan. He worked and studied simultaneously until he graduated with a bachelor's degree from Kinki University.

Father lived in Japan for many years. At the age of 30, he returned to Thailand to marry my Mother. After the wedding, they moved back to Japan and lived there for nearly another ten years.

Father was a man of great vision. When he was around 40, he saw a significant business opportunity and decided to return to Thailand to establish a manufacturing plant with his siblings. In 1972, Chiem Patana Co., Ltd., a spinning and weaving mill, was born. Although he was quite a strict leader, his employees loved his warm heart and truly respected him. He was a man of integrity and sincerity toward his business partners, which allowed the business to thrive steadily. He was a devoted family man. Even though he worked from dawn to dusk, he always made time for his family.

In terms of business investment, I would say that he was very bold. When he saw we had the capacity, he expanded the business to Photharam, Ratchaburi, in 1992, when he was about 60 years old.

Father was a man of his word. During the Asian Financial Crisis (Tom Yum Kung crisis), when the Thai Baht weakened and bank loans doubled, he remained steadfast and paid back every single installment in full.

Even when purchasing raw materials at high prices or selling goods at low prices, he always honored his contracts. He never broke his promises, which earned him the deep trust of his partners.

คำอำลาแด่ผู้ทอ

คำอาลัยโดยบุตรชายคนโต

ขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน ที่มาร่วมงานในวันนี้ครับ

คุณพ่อเอนก เจียมพิทยานุวัฒน์ มีบิดาชื่อ นายเกียเตีย และมารดาชื่อ นางเต็กหม่วย แซ่เจียม โดยคุณพ่อเป็นบุตรคนที่ 2 จากทั้งหมด 6 คน

คุณพ่อแต่งงานกับคุณแม่จารุวรรณ และมีบุตรด้วยกันทั้งหมด 5 คน มีบุตรสาว 3 คนชื่อ อัจฉราพร อรุณจรี และอนงค์นาฏ มีบุตรชาย 2 คนคือผม จิตติคุณ และน้องชายจิตติพงศ์ มีหลานทั้งหมดรวม 10 คน

คุณพ่อเป็นคนขยันทำงานตั้งแต่เด็ก ๆ เติบโตมาจากตลาดน้อย ช่วยอากงเข็นรถขายผ้าร่วมกับพี่น้อง โดยรับผ้ามาจากสำเพ็ง และมาขายตามร้านต่าง ๆ จนกระทั่งอากงมีร้านที่สำเพ็งเป็นของตัวเอง ชื่อเจียมเต๊กเตี่ยง และต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นเจียมค้าผ้า หลังจากนั้นได้มีการนำเข้าผ้าจากญี่ปุ่นมาขายที่ร้าน ทำให้คุณพ่อมีโอกาสได้ไปญี่ปุ่น เพื่อนำเข้าผ้ามาขาย และเมื่ออายุประมาณ 25 ปี คุณพ่อได้เปิดบริษัท trading ที่โอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น ทำงานไปด้วย เรียนไปด้วยจนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัย Kinki

คุณพ่ออยู่ญี่ปุ่นหลายปี พออายุ 30 ปี กลับเมืองไทยเพื่อมาแต่งงานกับคุณแม่ หลังจากแต่งแล้วก็ย้ายกลับไปอยู่ญี่ปุ่นอีกเกือบ 10 ปี

คุณพ่อเป็นคนที่มองการณ์ไกล เมื่ออายุประมาณ 40 พอเห็นว่าธุรกิจนี้มีโอกาสดี ก็เลยกลับเมืองไทย เพื่อสร้างโรงงานผลิตเองร่วมกับพี่น้อง

และเมื่อปี ค.ศ. 1972 บริษัทเจียมพัฒนาฯ ก็ถือกำเนิดขึ้น เป็นโรงงานปั่นด้าย ทอผ้า ถึงแม้ว่าคุณพ่อจะค่อนข้างเข้มงวด แต่พนักงานก็ยังให้ความรัก และเคารพต่อท่าน คุณพ่อเป็นคนที่อัธยาศัยดี และจริงใจ ต่อคู่ค้า ทำให้ธุรกิจดำเนินไปได้ด้วยดีเรื่อยมา คุณพ่อเป็นคนรักครอบครัว ถึงแม้จะทำงาน ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ แต่ก็จะมีเวลาให้ครอบครัวเสมอ

Father was a frugal man, but he was sensible with his thriftiness. He only bought what was necessary and never lived extravagantly. For instance, he seldom changed the cars he drove, choosing instead to repair them until they could no longer be fixed. He wouldn't replace anything unless it was completely broken or beyond repair.
This way of living and doing business is why he was successful throughout his life.

Father didn't particularly enjoy traveling for leisure because he felt it took him away from his work. However, if we told him we were going to another province or abroad to look for new business opportunities, he would suddenly be interested! When we wanted to take him on a trip, we often used "investment opportunities" as an excuse so he could enjoy a vacation in the process.

About ten years ago, when he was around 80, Father saw an opportunity in Chumporn Province. He bought land and built the AJ Palm Oil extraction plant. He also invested in durian, palm, and coconut plantations, as well as a Bangchak gas station and a shrimp farm. Even during the COVID-19 pandemic, he saw an opportunity to purchase a hotel in Samui, which was later renamed the Anavana Beach Resort.

Father was meticulous, always jotting down notes and calculating costs to ensure his selling prices were fair in comparison to the costs. If he felt something wasn't right, he would frequently call us—his children and grandchildren—to offer his guidance and wisdom. Truly, Father worked until the very last moments of his life. He passed away peacefully at the age of 93.

Father was a perfect role model, in personal and business aspects as to how to live a life. We will always remember how he lived and the lessons he generously taught us. We promise to follow in your footsteps.

Father , may your soul ascend to heaven and find eternal peace in a beautiful realm. May you kindly watch over us and guide us to love one another, stay united, and be successful throughout our lives.

Thank you very much.

Translated by Usanee Nuchanong 1

ถ้าพูดถึงการลงทุนด้านธุรกิจแล้ว คุณพ่อเป็นคนใจกล้ามาก เมื่อเห็นว่าเราพอมีกำลังแล้ว ก็เลยขยายกิจการ ไปที่โพธาราม ราชบุรี ในปี 1992 ในขณะที่คุณพ่อมีอายุประมาณ 60 ปี

คุณพ่อเป็นคนที่ซื่อสัตย์ รักษาคำพูด เมื่อตอนเกิดวิกฤตต้มยำกุ้ง ค่าเงินบาทอ่อน เงินที่กู้จากธนาคารเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว แต่คุณพ่อก็ยัง จ่ายทุกงวดจนครบ

หรืออย่างบางครั้ง เวลาซื้อวัตถุดิบที่ติดราคาสูง หรือการขายสินค้าที่ติดราคาต่ำ คุณพ่อก็จะทำตามสัญญา ไม่เคยบิดพริ้ว ทำให้คู่ค้าทางธุรกิจต่าง ๆ มีความมั่นใจ และอยากที่จะทำการค้าด้วย

คุณพ่อเป็นคนประหยัด แต่ประหยัดอย่างมีเหตุผล จะซื้อของเท่าที่จำเป็น ไม่ฟุ่มเฟือย อย่างรถที่ใช้ ก็แทบจะไม่เคยเปลี่ยน แต่เลือกใช้การซ่อมแทน จนกระทั่งซ่อมไม่ได้จริง ๆ แล้วถึงจะเปลี่ยน การใช้สิ่งของต่าง ๆ ถ้ายังไม่ชำรุดหรือเสียก็จะไม่เปลี่ยน

วิถีการดำเนินชีวิต และทำการค้าแบบนี้ ทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จด้วยดีตลอดมา

คุณพ่อเป็นคนที่ไม่ชอบเที่ยว เพราะคิดว่าเป็นการเสียเวลาทำงาน แต่ถ้าบอกว่าจะพาไปต่างจังหวัด หรือต่างประเทศ เพื่อหาโอกาสลงทุนในธุรกิจใหม่ ๆ คุณพ่อก็จะสนใจอยากไปทันที เวลาจะพาคุณพ่อไปเที่ยว เราก็จะอ้างเรื่องการลงทุนบ่อย ๆ แล้วก็เที่ยวไปในตัว

จนกระทั่งเมื่อ 10 กว่าปีก่อน ตอนคุณพ่ออายุประมาณ 80 ปี ก็มีโอกาสไปชุมพร ได้ไปซื้อที่ และได้สร้างโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มชื่อ AJ ปาล์มออยล์ มีการซื้อสวนทุเรียน สวนปาล์ม สวนมะพร้าว ทำกิจการปั๊มน้ำมันบางจาก มีฟาร์มกุ้ง และช่วงโควิด ก็ได้มีโอกาสไปซื้อโรงแรมที่สมุย และภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเป็น อนาวาน่า บีช รีสอร์ท

คุณพ่อเป็นคนละเอียด คอยจด และคำนวณต้นทุนต่าง ๆ เพื่อดูว่าราคาขาย เหมาะสมกับต้นทุนไหม ถ้าคิดว่าไม่โอเคก็จะเรียกลูก ๆ หลาน ๆ มาคุยบ่อย ๆ และให้คำแนะนำที่ดีกับพวกเราเสมอ คุณพ่อทำงานจนนาทีสุดท้ายของชีวิตจริง ๆ ครับ และเสียชีวิตในขณะที่มีอายุย่างเข้า 93 ปี ท่านได้จากไปอย่างสงบสุข

คุณพ่อเป็นแบบอย่างที่ดี ในการดำเนินชีวิต ทั้งด้านเรื่องส่วนตัว และด้านธุรกิจ พวกเราจะจดจำการดำเนินชีวิตของคุณพ่อ และคำสอนของท่าน และจะนำไปปฏิบัติตามตลอดไปครับ

สุดท้ายนี้ ผมขอให้ดวงวิญญาณของคุณพ่อไปสู่สรวงสวรรค์ ไปสู่สุคติ อยู่ในภพภูมิที่ดี และคอยสอดส่องดูแลพวกเรา ให้รักกัน สามัคคีกัน และประสบความสำเร็จในชีวิตตลอดไป

ขอบคุณมาก ๆ ครับ

Eulogy by the Eldest Daughter[1]

I am Miko Acharaporn, the eldest daughter of Papa Anake Chiempitayanuvat.

To me, Papa was a remarkable man and the ultimate role model for me when it comes to living my life. Papa was hardworking, patient and managed his finances with care. He lived with unwavering integrity and honesty. He deeply loved his family and was profoundly grateful for his roots. These virtues were not things Papa taught us with words. Rather, he showed us through the way he lived every single day.

When it came to his work, Papa was incredibly dedicated and gave his all. He was bold in his thinking, brave in his actions, and passionate about learning and creating new endeavors. Even in his nineties, whenever he spoke about his work, his eyes would sparkle. That delightful glow told us that he truly loved what he did, and his passion remained as strong and fiery as ever.

Papa loved his family above all else. Everything he did throughout his life was never just for himself. He did it to lay down a foundation for his children and grandchildren, ensuring we could all flourish and thrive on stable ground.

The image that will always stay with me is Papa sitting at his desk, surrounded by towering piles of documents. To his children, that wasn't just a picture of a man at work—it was a portrait of the profound love, responsibility, and dedication he had to our family.

Papa was also a man of immense kindness who always helped those around him. Time and again, he thought of others before himself. It is no wonder he was so dearly loved and respected by his children, grandchildren, relatives, and the entire staff. These are the lessons we have truly learned from him, and we promise to live our lives following in his footsteps of a generous heart.

Dear Papa, may your journey to where you wish to go be smooth and peaceful. Although we must say our goodbyes today, for all of us, "You have not gone anywhere because you are in everything you lovingly created." You are in our memories. You are in our hearts forever.

I would like to express my deepest gratitude to everyone for honoring us with your presence and for joining us in saying our final farewells to Papa today. May the power of the Triple Gem and the merit of the good deeds Papa accumulated lead his soul to eternal peace.

Translated by Usanee Nuchanong [1]

คำอาลัยโดยบุตรสาวคนโต

ดิฉัน มิโกะ อัจฉราพร เป็นบุตรสาวคนโต ของป๊าเอนก เจียมพิทยานุวัฒน์

สำหรับดิฉัน ป๊าคือคนเก่ง และเป็นแบบอย่างของการใช้ชีวิตของดิฉัน ป๊าเป็นคนขยัน อดทน อดออม ซื่อสัตย์สุจริต รักครอบครัว และมีความกตัญญูอย่างยิ่ง คุณค่าของความเป็นคนเหล่านี้ ป๊าไม่ได้เพียงสอนด้วยคำพูด แต่ป๊าได้แสดงให้พวกเราเห็นผ่านการใช้ชีวิตของป๊ามาตลอด

ในเรื่องการทำงาน ป๊าเป็นคนที่มุ่งมั่นและทุ่มเทอย่างมาก ป๊าเป็นคนที่กล้าคิด กล้าทำ และไม่เคยหยุดที่จะเรียนรู้หรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ แม้ในวัยกว่าเก้าสิบปี เวลาที่ได้พูดคุยเรื่องงาน ดวงตาของป๊า จะเป็นประกายเสมอ แววตานั้นทำให้พวกเราได้รับรู้ว่า ป๊ารักในสิ่งที่ทำ และยังคงมีพลังความมุ่งมั่นอยู่เสมอ

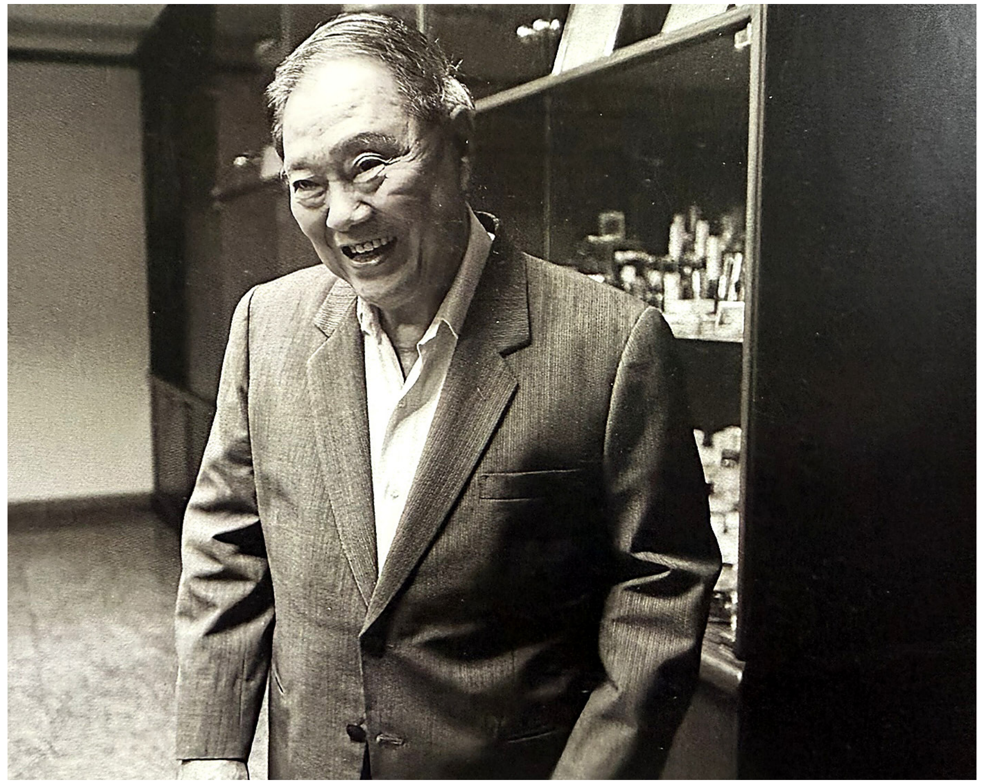
ป๊ารักครอบครัวอย่างที่สุด สิ่งที่ป๊าทำมาตลอดชีวิต ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเท่านั้น แต่ป๊าทำเพื่อวางรากฐานให้ลูกหลาน เพื่อให้พวกเราทุกคนได้เติบโตและยืนอยู่บนพื้นฐานที่มั่นคง

ภาพที่ติดตาอยู่เสมอคือ ภาพที่ป๊านั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ท่ามกลางเอกสารกองโต ภาพนั้นสำหรับลูก ไม่ได้เป็นเพียงภาพของการทำงาน แต่เป็นภาพของความรัก ความรับผิดชอบ และความเสียสละ ที่ป๊ามีต่อครอบครัว

ป๊ายังเป็นคนที่มีเมตตา และคอยช่วยเหลือผู้คนรอบข้างอยู่เสมอ หลายครั้ง ที่ป๊ามักคิดถึงผู้อื่นก่อนที่จะคิดถึงตัวเอง จึงไม่แปลกเลย ที่ป๊าจะเป็นที่รักและเคารพของลูกหลาน ญาติพี่น้อง ตลอดจนพนักงานทุกคน สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเราได้เรียนรู้จากป๊า และเราสัญญาว่า จะพยายามใช้ชีวิตต่อไปโดยยึดป๊าเป็นแบบอย่าง

ขอให้ป๊าเดินทาง ไปสถานที่ ที่ป๊าปรารถนาอย่างสงบ และราบรื่น แม้วันนี้พวกเราจะต้องกล่าวคำอำลา แต่สำหรับพวกเราทุกคน “ป๊าไม่ได้จากไปไหน เพราะป๊ายังคงอยู่ในทุกสิ่ง ที่ป๊าได้สร้างไว้” อยู่ในความทรงจำ และอยู่ในหัวใจของเราตลอดไป

ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านอีกครั้ง ที่ได้ร่วมเป็นเกียรติ และร่วมส่งป๊าของพวกเราในวันนี้ ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และผลแห่งความดีที่ป๊าได้กระทำไว้ จงนำพาดวงวิญญาณของป๊าไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ....

เอนก เจียมพิทยานุวัฒน์

Anake Chiempitayanuvat

(May 10th, 1933 - March 5th, 2026)